COLECȚIA MYSTERY

ULTIMUL SECRET

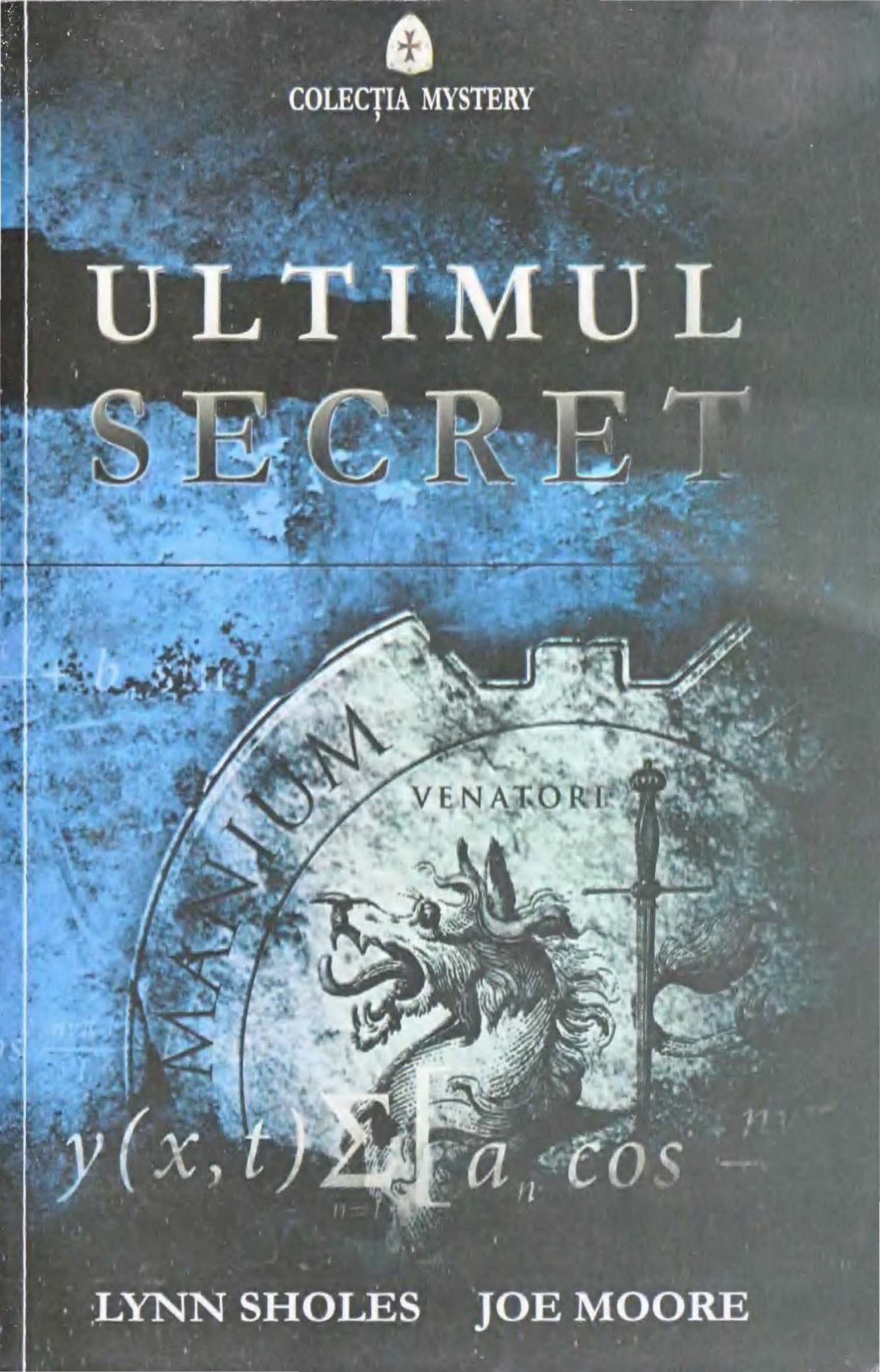

LYNN SHOLES JOE MOORE

Redactor: Doina Florea
Tehnoredactare computerizată: Ameluţa Vişan
Coperta: Kevin R. Brown / Llewellyn Publications
Coperta colecţiei: Angelica Mălăescu (Badea)

THE LAST SECRET Copyright©2006
Lynne Sholes and Joe Moore
Published by Midnight Ink,
an imprint of Llewellyn Publications
Woodbury, MN 55125 USA
www.midnightinkbooks.com

Romanian edition published by arrangement with
Llewellyn Publications through SUN LITERARY AGENCY

© Toate drepturile asupra ediţiei în limba română
sunt rezervate pentru Editura Universitară.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHOLES, LYNN
Ultimul secret / Lynn Sholes, Joe Moore. - Bucureşti
Editura Universitară, 2009
ISBN 978-973-749-741-3

I. Moore, Joe

821.111-31=135.1

ISBN 978-973-749-741-3

LYNN SHOLES JOE MOORE

ULTIMUL SECRET

În românește de Ion-Șerban CIORNEI

Autorii doresc să mulțumească pentru ajutorul acordat la adăugarea unei note realiste acestei lucrări de ficțiune următoarelor persoane:

Cpt. Jennifer FAUBERT
Afaceri Publice
Comandamentul Apărării Aerospațiale Americane

Dr. Wayne D. PENNINGTON, Ph.D.
Profesor de Inginerie geofizică
Universitatea Tehnologică Michigan

Serafin M. CORONEL-MOLINA
Departamentul de limba și cultura spaniolă și portugheză
Universitatea Princeton

Deanna WESOLOWSKI
Departamentul Clasic
Universitatea Marquette

Mulțumiri speciale pentru:
Herriet COOPER
Lee JACKSON

PROLOG

Încă de la începutul timpurilor, omenirea a fost bântuită de mistere, fenomene inexplicabile și apariții stranii. Unele au fost puse pe seama naturii sau a științei. Dar rămân câteva mituri, puține – ce s-au transmis de-a lungul generațiilor –, care continuă să persiste chiar și în prezent. O mică parte nu a putut fi explicată niciodată.

Unul dintre acestea își are originea în *Geneza* din Vechiul Testament și vorbește despre o rasă de giganți numiți neflimi. Cei Căzuți. Izgoniți de Dumnezeu fiindcă se aliaseră cu Lucifer în Marea Bătălie pentru Ceruri, Nephilimii au fost condamnați să bântuie pământul, stigmatizați pentru eternitate – fără a putea muri ori a se ridica la Ceruri vreodată. De-a lungul epocilor, Cei Căzuți s-au adaptat obiceiurilor specifice oamenilor, ca înfățișare și comportament, până când prezența lor a fost uitată.

Conduși de Satana, Nephilimii plănuiau cu meticulozitate ziua în care se vor răzbuna pe Dumnezeu, răpindu-i acestuia lucrul cel mai prețios: creația sa supremă – omul.

Timpul bătăliei finale se apropia. Armata întunecată a Nephilimilor se întregea și se pregătea. Dar un singur lucru le stătea în cale: un om care le împărtășea moștenirea și sângele. Cotton Stone îi mai oprise odată, cândva. Cei Căzuți nu aveau să facă aceeași greșeală de două ori.

DOBORÂȚI AVIONUL

00:20:15

Pasagerul de pe locul 2K, clasa business, al zborului Virgin Atlantic Airbus A340 își fixase privirea pe ușa cabinei pilotului. Cu doar zece secunde mai devreme, își ridicase ochii din „Newsweek" la auzul unui bubuit sonor, venind din cabina de pilotaj.

Acum, împreună cu cei din jurul său, rămase consternat la cuvintele pilotului, care vorbea pe un ton ridicat, prin stație.

– Sunt căpitanul Krull. Întâmpinăm dificultăți tehnice. Toți pasagerii sunt rugați să rămână pe locurile lor.

Căpitanul făcuse și alte anunțuri pe parcursul zborului de la Londra spre New York. Dar, de astă dată, vocea sa sună stresat, iritat.

Una dintre stewardese se îndepărtă cu precauție de galera ce separa clasa întâi de cabina de pilotaj. Stătea tăcută în fața ușii de ieșire, greu ranforsate, ținând încă în mână prosopul pe care-l folosise pentru a-și șterge o pată de pe mânecă. Pasagerul de pe 2K îi urmări privirea îndreptată spre anunțul înscris pe ușa cabinei de pilotaj: *Intrarea interzisă. Nu se fac admisii în timpul zborului.*

Sub ochii lui, însoțitoarea de bord trase de un mâner prins în perete și apăsă un buton care, presupunea el, o conecta cu cabina pilotului. Aceasta vorbi în receptor și așteptă răspunsul. Observă că expresia feței i se schimba treptat, în timp ce asculta.

Apoi, încet, agăță la loc receptorul și-și acoperi gura cu palma. Se întoarse către pasageri, cu chipul palid.

Bărbatul își împinse ochelarii la loc pe nas și dădu să se ridice.

– Vă rog să rămâneți pe locul dumneavoastră, domnule, zise ea.

– Ce se întâmplă? se auzi o femeie, cu ton ridicat.

– Ce naiba a fost zgomotul acela? întrebă alt pasager.

În ciuda ordinului ei, pasagerul 2K se ridică.

– Este ceva în neregulă cu avionul? întrebă el.

– Nu, avionul nu are nimic, răspunse ea, încercând – vizibil – să digere ceea ce tocmai auzise în receptor.

– Suntem deturnați? întrebă acesta.

Stewardesa își mușcă buza de jos:

– Căpitanul Krull spune că l-a împușcat pe copilot și e pe cale de a se sinucide. Făcu un pas înapoi înspre galeră. – Intrarea în cabină este blocată, nu-l putem opri.

00:12:06

– Căpitane Krull, aici e Thomas Wyatt. Înalt și îngrijit, îmbrăcat în jeanși decolorați și tricou Denim, Wyatt stătea pe veranda cabanei sale, survolând cu privirea apele întunecate ale lacului Alligator, în pădurile Floridei de Nord. – Mă auziți? vorbi el în telefonul mobil.

Niciun răspuns.

– Domnule căpitan, sunt aici ca să vă ajut.

Nimic.

Wyatt știa că nu mai puțin de o sută de oameni ascultau convorbirea, ce fusese legată direct la sistemul de comunicare al avionului. Își imagina grupuri de militari și civili la Departamentul de Securitate Națională, la Pentagon, DoD, NORAD, la

FAA şi la numeroase alte agenţii, aplecate peste difuzoarele aparatelor electronice din dotare. Şi era perfect conştient că mai avea doar foarte puţin timp până ce lucrurile ar fi luat o întorsătură tragică. Zborul Virgin Atlantic nr. 45 ar fi lansat codul 7500 de deturnare şi nu i s-ar fi dat permisiunea pentru aterizare, nici măcar pentru a se apropia de New York, cu un pilot sinucigaş la cârma avionului.

Apăsând telefonul la ureche, Wyatt zise:

– Domnule căpitan, indiferent ce v-a determinat să ajungeţi la acest moment, mai este încă timp de întoarcere. Nu este vorba doar de dumneavoastră, domnule căpitan, ci de cei peste două sute optzeci de oameni aflaţi la bordul avionului dumneavoastră. Ei nu merită să moară. Orice motiv aţi avea, ei nu sunt vinovaţi. Să lăsăm asta pe mâna experţilor, care vă pot rezolva problema.

Wyatt se uita la ceas. Ştia că două avioane F-18 Hornet erau îndreptate spre a intercepta Airbus-ul. Acestea acţionau conform regulilor stricte de luptă, privitoare la codul 7500: forţaţi avionul să devieze de la curs spre un loc de aterizare sigur sau, dacă este necesar, deschideţi focul asupra avionului şi doborâţi-l. Airbus-ul, mare şi greoi, nu ar fi reprezentat o provocare pentru piloţii de vânătoare.

00:11:04

– Căpitane, sunteţi veteran de şaptesprezece ani, zise Wyatt, uitându-se la faxul, lung de trei pagini, din mâna sa. – Recordul dumneavoastră este o aspiraţie majoră a oricărui pilot. Aveţi o familie – două fetiţe gemene, de zece ani. Sunteţi hotărât să le lăsaţi fără tată? Luând viaţa nevinovaţilor pasageri de la bord, veţi afecta sute, dacă nu mii de vieţi ale prietenilor şi rudelor care-i vor plânge. Iar dacă veţi prăbuşi avionul, nu puneţi la socoteală, oare, şi soarta

celor de la sol? De ce nu vreți să-mi spuneți ce anume doriți? Vă asigur că voi face tot ce-mi stă în putință ca să obțin. Nu e prea târziu.

Wyatt știa că, în mod obișnuit, existau trei motive pentru care cineva lua ostatici: martiriu, crimă sau suicid. Informația, care-i parvenise în mod clar, indica varianta a treia. Și această variantă era specialitatea lui Thomas Wyatt.

00:10:19

– Căpitane, ni se scurge timpul. Își apăsă palma pe frunte, aruncând o privire peste suprafața strălucitoare a lacului, ce reflecta brazii înalți și tufișurile de palmieri pitici ce-l împrejmuiau. Cabana lui era singura – pe o rază de douăsprezece mile. Wyatt reușea să se retragă aici de câteva ori pe an, pentru odihnă și pescuit. Astăzi, pescuitul căzuse din plan.

– Căpitane Krull, pământul e un loc al durerii. Știu prea bine asta. Cei mai mulți nu înțeleg ce poate face stresul din om. Dar eu înțeleg.

Thomas Wyatt trecu încă o dată cu privirea peste faxuri. Profilul lui Krull nu conținea niciun element relevant pentru mobilul care l-ar fi putut împinge pe pilot spre gesturi extreme. Nu avusese probleme de mariaj ori de natură financiară. Nici abuz de droguri sau alcool. Iar asta făcu sarcina lui Wyatt cu atât mai dificilă. Nu găsea nimic de care să se agațe, nimic cu-adevărat important care să-i vină în întâmpinare, spre a-l convinge pe pilot că Wyatt era prietenul lui – singurul, poate, în momentul acela. Wyatt avea neapărată nevoie de încrederea lui Krull, dar în lipsa unor argumente de care să se folosească pentru a-l incita pe pilot la conversație, Krull nu l-ar fi putut considera niciodată pe Wyatt un veritabil

aliat. Situaţia era dramatică. Rămăseseră puţine şanse de a-l convinge să renunţe.

– Căpitane Krull, spuse răspicat Wyatt, ştiind că aceasta era ultima oportunitate de a-l abate pe pilot de la planul său, oricare ar fi fost acela. – Avioane turboreactoare F-18 de vânătoare se apropie, din spate, de avionul dumneavoastră Unul dintre ele este tocmai pe punctul de a se poziţiona în lateral, semnalizându-vă să descreşteţi viteza de zbor, să coborâţi la zece mii de picioare şi să-l urmaţi către un câmp de aterizare alternativ. Mă auziţi?

Tăcerea era la fel de deşartă ca şi speranţele lui Wyatt. Se uită din nou la ceas.

– Căpitane?...

00:09:25

– Oh, Dumnezeule! strigă o femeie, cu câteva rânduri mai în spate faţă de locul unde şedea pasagerul 2K. Arătă cu degetul afară, pe geam. – Vor trage în noi, să ne doboare!

Pe parcursul ultimelor momente, nivelul de anxietate în Airbus crescuse – de la îngrijorare, la adevărată panică. Abia acum, când toţi priveau înmărmuriţi spre partea laterală a aparatului de zbor şi nu-şi puteau crede ochilor, pasagerul 2K văzu forma lucioasă şi ameninţătoare a unui avion militar turboreactor. Aripile de spate, gemene, aduceau cu două lame de cuţit. Botul alungit precum un ac arăta ca o insectă gata să înţepe. Pilotul din interiorul carlingii trase spre spate, făcând anumite mişcări pentru a capta atenţia căpitanului Krull.

Când pasagerul 2K privi mai atent afară, prin hublou, pentru a avea o imagine mai clară a avionului de vânătoare, văzu ceva ce îi iuţi pulsul şi îi opri respiraţia. Ataşată de extremitatea aripii avionului de vânătoare, era o rachetă mică, albastră, cu

teleghidaj. Oare era dintre cele menite să transforme Zborul 45 într-un violent bulgăre de foc, prăbuşind avionul de pasageri în apele reci de dedesubt?

– Sfinte Sisoe! urlă un pasager adolescent.

– Toată lumea să-şi păstreze calmul! ţipă însoţitoarea de bord acoperind strigătele pasagerilor. – Aceasta este procedura-standard. Avionul acela este aici doar pentru a ne escorta în siguranţă către cel mai apropiat câmp de aterizare.

– De ce? scheună adolescentul. – De ce ne trebuie o escortă? Ce ne împiedică să aterizăm pe JFK?

– Uite încă unul! strigă altcineva, din partea opusă a cabinei.

Cel de-al doilea F-18 era atât de aproape, încât se zărea clar faţa pilotului. Pasagerul 2K simţi cum îi cedează genunchii şi se prăbuşi pe spate, în fotoliu. Îşi dădu ochelarii jos şi închise ochii. *Procedură-standard?* îşi spuse în gând. *Ne escortează? Dacă, într-adevăr, copilotul e mort, iar pilotul ameninţă că se sinucide, cine va conduce avionul?*

00:04:02

– Căpitane Krull, ştiu că în momentul acesta puteţi vedea F-18-urile flancând aparatul dumneavoastră de zbor.

Wyatt păşi pe puntea de lângă lac; stropi de sudoare i se aglomerau în dreptul sprâncenelor. Scândurile vechi, îmbătrânite, de doi pe patru metri, scârţâiră sub cizmele sale. Auzi chiţcăitul unor cabotini albaştri, certându-se pentru alunele pe care Wyatt li le aruncase în iarbă, puţin mai înainte de a primi acest nefericit telefon. Ce bine ar fi, acum, dacă problema lui ar fi la fel de banală ca a lor.

00:03:23

– Căpitane, piloţii aceia aud fiecare cuvânt al meu. La fel, şi comandantul NORAD-ului. Nu vor ezita, vă

asigur, dacă vor constata că noi doi nu ajungem la un consens. Este de datoria lui, sub jurământ, ca și a piloților, să-i protejeze pe cetățenii Statelor Unite. Căpitane, toți au ordine clare, neambigue și inflexibile. E de-ajuns un singur cuvânt al meu, și operațiunea lor este anulată. Știu că sunteți un om de treabă, un tată și un soț bun. Viețile atâtor oameni se află acum în mâinile dumneavoastră. Vă implor, spuneți-mi ce doriți. Voi muta și munții din loc pentru a vă împlini dorința. Pot să fac asta. Am făcut-o pentru atâția alții. Îngăduiți-mi să vă aud măcar vocea...

00:01:02

Pocnitura înăbușită făcu pe toată lumea din secțiunea business-clas să rămână nemișcată, ca și când cineva apăsase butonul de pauză la un DVD-player. Pasagerul 2K simți în gură un gust amar când se ridică și făcu un pas spre ușa cabinei de pilotaj. Ochelarii îi căzură pe podea. Însoțitoarea de bord era la doi pași în fața lui, iar o alta se apropia de ei, pe culoar.

– Lăsați-ne să intrăm! strigă stewardesa, izbind în ușă. – Deschideți!

Pasagerul 2K o împinse deoparte pe însoțitoare și izbi apoi puternic cu piciorul în ușă. Parcă se lovise de un un bloc de piatră – piciorul îi ardea de durere. Un alt pasager veni din spate, ținând în mâini un extinctor. Folosind partea inferioară a acestuia ca obiect de impact, îl repezi asupra ușii, în mod repetat, lăsând în urmă dâre de vopsea roșie.

Botul avionului pică brusc, provocând dezechilibrul tuturor. În aceeași clipă, o femeie de pe rândurile din spate urlă:

– Ne vom prăbuși!

Airbus-ul se înclină din nou.

Bagaje, pături, perne, sticle cu băutură și pasageri căzură de-a valma pe podea, alunecând spre capul de balotaj.

Pasagerul 2K se pomeni trântit în genunchi, cu respirația întreruptă, când bărbatul cu extinctorul căzu peste el. Deschise gura pentru a striga la celălalt pasager să se ridice de pe el, când un sunet puternic, ca un bubuit de trăsnet, îi răsună în urechi. Întoarse capul spre culoar. Fără ochelari, vederea îi era înceţoşată, dar bănui lesne ce se va întâmpla. Un zid de flăcări se năpusti spre el, un val furios şi necruţător. Îl podidi plânsul când izbuti să respire pentru ultima oară, ştiind că mica rachetă albastră teleghidată îşi găsise ţinta.

00:00:00

FOSILELE LUI GILLEY

Suntem ceea ce gândim. Tot ceea ce suntem apare în gândurile noastre. Iar gândurile ne ajută să făurim lumea.

Buddha

Valea Dinozaurilor, Texas

– LUMEA ESTE PE CALE să se schimbe,Ted, articulă Cotten Stone în telefonul mobil. Îl ţinea într-o mână, iar cu cealaltă sprijinea volanul, conducând maşina închiriată de-a lungul autostrăzii 67, în direcţia Glen Rose, Texas. – Asta va întoarce pe dos o sumedenie de oameni.

– Sunt impresionat, răspunse Ted Casselman, iar vocea sa căpăta, treptat, accente noi.

Cotten se uită la indicatorul de semnal al telefonului. Pâlpâia între o linie şi niciuna. Spera să nu-şi piardă interlocutorul. Ted fusese şeful ei în perioada în care lucrase la Satellite News Network. Reuşise să câştige postul de corespondent şef pentru investigaţii la NBC, după ce părăsise SNN, dar Ted rămăsese în continuare prietenul şi mentorul ei.

– Am văzut întregul război mediatic, Cotten. Firește, totul rămâne învăluit în mister. Au reuşit de minune să dilate toate datele din articolul tău, până la exagerare. Am crezut că a fost doar atât – o exagerare. Habar n-am avut. De când lucrai la asta?

– De două săptămâni. Am aşteptat ca povestea cu doborârea zborului Virgin Atlantic să se mai răcească. Mă încăpăţânez să cred că pilotul unei curse comerciale nu poate fi în stare de ceva atât de îngrozitor. Oare nu sunt testaţi pentru stabilitate mentală?

– Interesant, pilotul tocmai trecuse de evaluarea anuală, fără nicio problemă. Continuăm să publicăm piese de urmărire a cazului, în interesul oamenilor. Faptul că s-a ajuns la doborârea unui avion plin cu pasageri nevinovaţi a fost un real semnal de alarmă pentru o mulţime de cetăţeni. Chiar şi după evenimentele din 11 septembrie, nu cred să existe cineva care să-şi fi imaginat că s-ar putea ajunge vreodată la aşa ceva.

– Înţeleg că avionul transmitea un cod de deturnare.

– Da, spuse Ted. – Ei presupun că a fost lansat de către copilot, pentru a atrage atenţia controlorilor de trafic.

În timp ce-l asculta pe Ted Casselman, Cotten Stone şi-l desena în minte pe bărbatul negru, în vârstă de patruzeci de ani. Încărunţise prematur, iar ea ştia că putea fi învinuită pentru multe dintre acele timpurii fire grizonate. Vrând să devieze de la incidentul tragic al avionului de pasageri şi să readucă în discuţie povestea ei, zise:

– Am un puternic presentiment legat de exclusivitatea mea, Ted. Va fi uimitor.

– Mai mult decât uimitor. Vei arunca în aer un întreg munte de date ştiinţifice. Ted hohoti în telefon, înainte de a ofta. – Sper să iasă bine, adăugă el. – Multă răspundere apasă asupra acestui caz.

Cotten simţi furnicături trepidante prin vene când privirea îi alunecă peste râul Paluxy, acum atât de mic şi liniştit, încât nu se putea vâsli. Dar după o ploaie grea – i se spusese –, acesta se transforma

într-o horbotă albă, învolburată – singurul curs rapid din nordul Texasului. Așa cum ploaia poate schimba fața râului – era încredințată Cotton –, la fel știrea ei va aduce, la rându-i, o radicală schimbare.

– Cât zici că a plătit televiziunea? întrebă Casselman.

– Opt miare, răspunse ea, după care îl auzi pe Ted fluierând. – Nu-mi îngreuna situația. Sunt absolut sigură că nu e prețul ultim. Dacă nu l-ar fi cumpărat televiziunea, s-ar fi vândut pe piața neagră cu mult mai mult. Și, desigur, altcineva ar fi primit și știrea, și gloria. Am verificat, Ted. Experții spun că este autentic.

– A verifica – e una, iar a confirma autenticitatea – e alta, copila mea. Nimeni n-ar trebui să știe asta mai bine decât tine. Făcu o pauză. – N-aș vrea să te văd ca pe Geraldo, deschizând seiful lui Capone, sau – mai rău – prăbușindu-te ca Dan Rather. Pricepi?

– Un paleontolog a examinat fosila și a declarat că e autentică.

– Ascultă cu atenție, Cotten, și fii pregătită pentru orice va să vină. Bunul și bătrânul Gilley – acesta era numele negustorului, nu? Doamne, pe toți bărbații din Texas îi cheamă Gilley?

– Nu, mai sunt câțiva George W. și alți câțiva Lyndon. Dar cinstit vorbind, așa s-a prezentat: Gilley.

– E mai bine, oricum, decât Deep Throat Deocheatul, presupun. În orice caz, Gilley Texanul, fiu al unui colecționar de vechituri, posesor al unui maldăr de oase de dinozauri, găsește în pivnița bătrânului său tată această fosilă extraordinară, ascunsă într-o cutie, împreună cu alte fragmente de oase. Te sună, totul în mare taină, oferindu-ți știrea senzațională, în schimbul unui comision rezonabil – în caz contrar, va vinde chestia asta pe piața neagră, pentru o sumă mult mai substanțială. Dar în mărinimia sa ...

– Nu, nu e vorba de mărinimie. Se gândeşte că, odată cu notorietatea pe care-o va câştiga, dacă noi difuzăm ştirea, magazinul lui de fosile îi va aduce tone de bani. Va putea să scrie o carte, să dea interviuri şi să aibă emisiunea sa, televizată, de cincisprezece minute. Cealaltă opţiune a lui este s-o vândă la negru, şi va realiza aceeaşi sumă în avans, dar fără reflectoare. Zice că oricare dintre variante îi convine, dar ar prefera lumina reflectoarelor.

– Şi paleontologul? De unde a apărut?

– Zău aşa, Ted, mai lasă-mă să respir. De ce nu te poţi bucura, pur şi simplu, pentru mine?

– Fiindcă îmi eşti ca o fiică. Şi sunt îngrijorat pentru tine. Ameţită de atâta faimă, mi-e teamă că vei face o treabă de mântuială.

Cotten se relaxă şi se lăsă pe spate în scaunul maşinii, privind la indicatorul de viteză. Avea optzeci şi nouă de kilometri la oră, într-o zonă cu limită de viteză de şaizeci şi cinci, astfel încât mai slăbi acceleraţia. Ted îşi făcea realmente griji în privinţa ei.

– Numele lui e Waterman. Un Waterman cu doctorat. L-am cunoscut la o petrecere dată în cinstea presei, la Muzeul de Istorie Naturală, acum două luni. Ne-am înţeles perfect. S-a oferit să meargă în Texas. Bineînţeles, a trebuit să semneze un acord de confidenţialitate până ce vom difuza ştirea. Şi a fost nevoie de ceva muncă de lămurire în cazul lui Gilley, ca să-i îngăduie lui Waterman să vadă relicva. Doar superiorii mei de la NBC, Waterman, Gilley, eu – şi acum, tu – ştim despre asta. Şi m-ar concedia dacă ar şti că am avut conversaţia asta cu concurenţa.

– Waterman, repetă Ted. – Are şi un prenume?

– Henry. Nu, Harry, se corectă Cotten. – Harry Waterman. De ce?

– Sunt doar curios. O să văd ce pot afla despre el.

– A trimis o scrisoare către postul de televiziune, declarând că, după opinia sa, e autentic. Dacă n-ar fi făcut asta, nu cred că ăştia ar fi plătit suma.

– Deci, filmezi în direct pentru ştirile de seară?

Muşchii lui Cotten erau ţepeni de atâta încordare. Revenise în vârf. În această seară, chipul ei va fi prezent în livingurile tuturor. Doamne, cât îi plăcea senzaţia asta!

– Da, răspunse ea. – Azi este ziua cea mare.

– Asta înseamnă că va trebui să-mi pun, la rândul *meu*, echipa în alertă.

Cotten ghici anticiparea din glasul lui.

– Ce vrei să spui?

– Gândeşte-te la ştirea care va urma. Oare cum vor răspunde comunităţile ştiinţifice şi ale fundamentaliştilor, la vederea dovezii că Biblia are, literalmente, dreptate? Mă tem că unul dintre noi va mânca friptură de cioară sau, poate, de brontozaur...

– Îmi plac fripturile bune, ignoră Cotten ironia.

Urmară cel puţin trei clipe de tăcere, înainte ca Ted să răspundă.

– Ai grijă de tine, fata mea!

– Ne vom reauzi curând, rosti ea, închizând clapa telefonului.

Cotten scrută cu privirea norii galvanizaţi, cenuşii care atârnau, umflaţi, pe cer. Existau şanse ca ea să devină martoră a transformării râului Paluxy.

Sus, în faţa ei, văzu un semn decolorat: *Gilley's – fosile şi magazin general, la o milă.* Acesta era. Momentul pe care îl aşteptase. Ştirea care avea s-o reaşeze în vârf, încă o dată. Conspiraţia Graal-ului fusese, într-adevăr, o chestie. Dar aceasta, cea mai recentă, era o dovadă indiscutabilă că omul a trăit pe timpul dinozaurilor. Cele cincisprezece minute *ale ei* se prelungeau.

În timpul ultimei vizite la Glen Rose, Gilley o dusese pe Cotten vreo două mile în josul şoselei

pentru a vizita Muzeul Dovezilor Creației. Ea găsise, atunci, că totul era fascinant, mai cu seamă colecția urmelor de dinozaur și de om. Stătuse de vorbă, acolo, cu o mulțime de oameni, împătimiți în credința lor. Toți aceștia mai aveau foarte puțin de așteptat: bomba avea să explodeze! Urmau știrile difuzate de Cotten!

În timp ce mașina ei luneca în parcarea pietruită a acestei rustice atracții turistice, simți fiorul plăcut al emoției. În decursul ultimilor ani, Cotten produsese știri formidabile: când găsise Sfântul Graal – de două ori; când convinsese Vaticanul să deschidă seifurile, îngăduind evreilor să revendice Menorath-ul Sacru al Celui de-al Doilea Templu, adus la Roma de Titus în anul 70 d. Hr.; când prezentase nemaipomenita descoperire a pergamentelor antice, în peșterile de la Marea Moartă; și, în sfârșit, când anunțase descoperirea celor treizeci de arginți cu care Iuda Iscariotul fusese plătit ca să-L vândă pe Hristos.

După toate astea, urma știrea care avea să-i încununeze activitatea. Când venea vorba despre știri de senzație din domeniul religios, Cotten Stone domina undele televizate. Avea, acum, șansa de a demonta teoria științifică fundamentală despre evoluție, în această după-amiază fierbinte, chiar aici, de-a lungul colbuitei fâșii de autostradă texană. Plutea, simțind adrenalina inundându-i obrajii și gâtul.

Cotten trase mașina lângă camionul de transmisii video de la distanță NBC 5 Dallas-Fort Worth, parcat în fața magazinului Gilley's. Acesta era pregătit să lanseze știrea – ce avea să răstoarne lumea – spre un satelit orbital și, îndărăt, spre auditoriul în așteptare. Era pe cale de a arăta întregii lumi un os de dinozaur, având înfipt în el un vârf de suliță fosilizat – dovada că omul trăise odată cu dinozaurii.

Ieşind din maşină, Cotten privi spre cerul înnorat al Texasului. *Ţineţi-vă bine*, gândi ea. *Cotten Stone este pe punctul de a zgudui încă o dată ştirile de seară.*

*
* *

După numai o săptămână de la ceea ce ar fi trebuit să fie „ora ei de vârf", Cotten Stone apăru din nou în faţa camerelor. Dar pe obrajii ei – nici urmă de febrilitate a emoţiei, iar în glas – niciun semn de aplomb. În schimb, ochii îi erau conturaţi de un machiaj greu, ce masca pleoapele umflate. Trupul părea să i se prăvale, iar când începu să vorbească, din vocea ei răzbătea jena.

– Ţin să prezint scuze tuturor celor pe care i-am trădat sau ofensat, zise Cotten, evitând contactul vizual cu camera de filmat. Se uită lung, în jos, către notiţele pregătite dinainte, simţind privirile fioroase ale celor din echipa studioului, precum şi dispreţul lor vădit. – N-am intenţionat să fiu complice la minciună sau chiar să-i mint pe fidelii telespectatori ai National Broadcasting Company şi afiliaţii acesteia. Ţelul meu n-a fost nicidecum să-i dezamăgesc. Am fost acuzată de a fi ignorat probe ce indicau limpede că aşa-numita fosilă a Creaţiei era, de fapt, o înşelătorie sfruntată. Neg cu tărie că aş fi deţinut anterior cunoştinţe precum că era un fals, n-am avut niciodată intenţia să trag pe sfoară ori să păcălesc pe cineva. Dacă am lezat vreo persoană sau vreun grup de persoane, regret profund. Sper că mă veţi putea ierta.

Cotten lăsă să-i cadă, printre degete, notiţele pe duşumeaua studioului. Se retrase încet din lumina reflectoarelor, ca şi de pe platourile de filmare a ştirilor. Nimeni nu-i adresă niciun cuvânt. Nimeni nu-i făcu nicio urare de bine. I se păru că durează o veşnicie drumul până la uşă, pe unde avea să se salveze, evadând din acea tăcere oribilă.

Pe trotuarul aglomerat de afară, fotografi specializaţi în ştiri îi făceau în grabă poze şi o întrebau, strigând în gura mare:

– Domnişoară Stone, e-adevărat că aţi fost silită să demisionaţi ?

– Vă veţi continua încercările de a demonstra că Biblia are dreptate referitor la Creaţie ?

– Ce veţi face acum, când nu mai aveţi loc de muncă ?

Îl văzu pe Ted Casselman stând lângă un taxi galben. Se urni atunci când ea se apropie, deschizând uşa maşinii.

– M-am gândit că n-ai vrea să treci singură peste acest impas, spuse el.

Ea îl sărută pe obraz.

– Îţi mulţumesc că ai venit. Întotdeauna ai fost reazemul meu.

– Ţi-am mai zis, eşti ca o fiică pentru mine.

Cotten se aşeză pe bancheta din spate, iar Ted se întoarse spre ea.

– Eşti sigură că vrei să faci asta ? Să părăseşti New York-ul? întrebă el.

Cotten dădu afirmativ din cap.

– Sudul Floridei mi se pare o soluţie foarte bună, în acest moment.

– Ţine minte, aici ai prieteni...

Ea îi aruncă un zâmbet leşinat.

– Prea bine atunci, copila mea. Ai străbătut deja drumul până în iad şi înapoi. Poţi să-l faci din nou, eu ştiu că poţi. O sărută pe frunte şi apoi închise uşa.

Când taxiul se puse în mişcare, Cotten simţi cum sufletul i se cufunda în abis.

PERU

Un an mai târziu

Cotten Stone își sprijini capul de fereastra rece a avionului. Suprafața pământului apărea în reprize scurte, fiind în majoritatea timpului ascunsă sub un strat gros de nori. Se uită la ceas. Tocmai la timp. Urechile îi pocniră când avionul începu coborârea finală pe Aeroportul Internațional Jorge Chavez. Ca și cum aștepta să cadă și celălalt pantof, Cotten asculta bine-cunoscutul geamăt al trenului de aterizare, în timp ce era coborât din carcasă. Închise ochii. Lima. O poveste nouă. Un început nou. După un an dureros, de luptă cu depresia și cu câteva joburi, de la dezastrul cu fosila Creației, aceasta era șansa de a se reabilita – spera ea.

La sunetul angrenajelor de aterizare, degetele lui Cotten apucară spătarul fotoliului. Mental, ea înțelegea teoriile decolării și propulsiei, dar în realitate avea încă mari rezerve în a da crezare acelor forțe ce făceau să zboare ditamai uriașul – adică, avionul. Și-apoi să efectuezi aterizarea, fără a-l zdrobi de sol și a-l împrăștia într-un milion de fărâme – era ceva, într-adevăr, ieșit din comun. Aceste gânduri o făcură să cuprindă strâns partea superioară a fotoliului. Decolarea și aterizarea erau, pentru ea, clipe de litanie.

Când cuvântul „rugăciune" îi trecu prin minte, un fior rece – îl simți mai mult ca pe un junghi la baza cefei – o făcu să tremure. Amintirile săpau adânc

în stăvilarul din lăuntrul ei. De obicei, nu se ruga prea mult.

Cotten inspiră adânc pe nas, expirând apoi pe gură. Se aprovizionase, pentru orice eventualitate, cu o rezervă de Ativan, înainte de a părăsi Fort Lauderdale. Controlul anxietății prin vizualizare și exerciții de respirație îi reușise odinioară, dar în acest moment combinația dintre aterizarea avionului și goana bruscă a amintirilor izbuti să zdruncine puterea ei de concentrare.

Cotten se mișcă în scaunul ei, ducând mâna sub centura de siguranță, la spațiul dintre umăr și piept. Strânsoarea centurii îi sporea neliniștea. Ar fi vrut s-o desfacă, să n-o mai atingă ori să-i simtă apăsarea. Imboldul de a se ridica, de a-și schimba poziția corpului fierbea în capul ei precum carbogazul într-o sticlă agitată de băutură acidulată – la un șoc, ar fi dat pe dinafară.

Cotten se zvârcoli pe locul ei, captând cu privirea, pentru o clipă, luminile ce licăreau dedesubt. O subțire perdea de nori „organza" alunecă pe lângă avionul ce se apropia de sol. Încă puțin, și aterizează. Dac-ar fi păstrat la-ndemână, în buzunar, nenorocitul ăla de Ativan, acum l-ar fi scos cu ușurință. Dar pastilele erau împachetate în bagajul de mână, care se afla în compartimentul de deasupra capului. Dacă s-ar fi ridicat să-și scoată geanta, toată lumea s-ar fi uitat la ea, iar unii, pesemne, ar fi recunoscut-o.

Cotten închise ochii din nou, focalizându-se pe respirație și relaxare: începea cu degetele de la picioare, apoi se concentra asupra fiecărui mușchi, mergând în sus, până în creștetul capului. Adânc, încet, își controla și respirația: inspira pe nas și expira pe gură.

Roțile scârțâiră lung la atingerea solului. Avionul se săltă de două ori înainte de a rula lin pe pistă. Vuietul motoarelor, la încetinirea turboreactorului, i

se păru o dulce serenadă. Respirația lui Cotten se liniști dintr-odată, degetele i se desprinseră de spătar. Sudoarea rece din ceafă dispăru ca prin minune. Se afundă în scaun, bucuroasă că „blestemul" – prefera acest cuvânt, „atac" îi displăcea – trecuse, neștiind însă dacă ea reușise să-l alunge ori aterizarea în siguranță era cea care îi redusese stresul la un nivel suportabil. Acum nu mai conta. Se afla la sol.

Noua însărcinare nu promitea să aibă vreo importanță, dar era plătită ca liber profesionist, și asta contribuise întrucâtva la reabilitarea ei: o ajutase să urce încă o treaptă pe scara respectabilității. Dezastrul din Texas, cu un an în urmă, o costase nu doar locul de muncă în televiziune, imaginea și credibilitatea, dar îi smulsese de sub picioare până și prețul respectului de sine. Lui Cotten nu-i rămăseseră prea mari rezerve de zel.

În sfârșit, auzi sunetul de anulare a semnalului „Prindeți Centura de Siguranță". Așteptă până ce culoarul se eliberă și toată lumea ieși din avion, apoi se ridică și-și luă bagajul de mână din compartimentul de deasupra capului. Avu intenția, dar rezistă tentației de a deschide fermoarul genții și de a scoate Ativan-ul.

Echipajul avionului îi adresă urarea oficială de bun-rămas, când trecu prin carlingă. Cotten dădu politicos din cap, răspunzând cu un zâmbet abia schițat. Era tot ce putu să ofere în clipa aceea.

Străbătând terminalul în direcția returului de bagaje, Cotten își scoase din buzunar celularul. Deschise clapa, căutând în lista de contacte numele lui Paul Davis. În momentul în care activă telefonul, constată că avea un apel pierdut. Apăsă pe săgeată în jos și urmări cu atenție lista apelurilor recente.

John Tyler. La vederea numelui, inima ei tresăltă puternic. Clipi, iar în acel moment îi apărură în minte ochii lui adânci și albaștri. Doamne, cât de dor îi era

de el! Era încredințată că, dacă el n-ar fi fost preot, viețile lor ar fi avut cu totul alt curs.

Cotten apăsă pe buton să returneze apelul, dar închise înainte să poată să sune. Pentru când ar fi avut să discute cu John, voia să fie în stare să-și adune gândurile și să aibă destul timp la dispoziție. Aeroportul nu era tocmai un mediu propice.

Căutând prin lista de contacte memorată în telefonul ei, găsi numărul lui Paul Davis. Era cameramanul cu care lucrase în ultima misiune – una minoră –, despre posibilitatea ca detectarea floridului să fie luată în considerare în procesul de autentificare a ceea ce se pretindea a fi o relicvă antică. Argumentul forte ce fusese invocat era următorul: floridul este un aditiv folosit în rezervele de apă, iar atunci când e detectat într-un artefact, constituie dovada că acesta este un fals. În răspăr cu acea teorie, se punea întrebarea: cum procedează cineva, de obicei, atunci când găsește un artefact? Îl spală cu apă de la robinet – voilà floridul! Concluzia era că, în realitate, nimănui nu-i păsa de toate acestea, cu excepția unui anumit grup al comunității arheologice, care avea plăcerea de a se certa și de a se ridiculiza reciproc, dovedindu-se care mai de care mai sclipitor. Doar că, în ochii marelui public, grupul nu era credibil. Ea și Paul se distraseră de minune lucrând la acel reportaj. Astfel, când primi pontul ăsta, îl solicită să fie cameramanul ei, iar, în schimb, el i-l ceru pe Nick Michaels, bun prieten și sunetist de teren, urmând să se întâlnească toți la Lima.

Cotten era pe cale să apese butonul de expediere al telefonului, când auzi o voce familiară.

– Cotten!

Ridică privirea și îl văzu pe Paul Davis făcând cu mâna din mulțime, în timp ce se apropia. Ea îl salută printr-o îmbrățișare.

Paul era înalt şi zvelt, cu părul castaniu închis. Trăgea după el aparatura de filmare, închisă într-o carcasă Anvil argintie. Cotten o recunoscu – era cea de la ultima misiune.

– E Nick Michaels, zise Paul, prezentându-şi companionul, – cel mai bun sunetist din sudul Auburnului, Alabama. Şi, pe deasupra, mai şi găteşte un ghiveci cu chilli strașnic. Nick, mai scund şi mai îndesat ca Paul, avea părul şaten, aranjat cu gel, pentru a-l face să arate ciufulit şi țepos, şi o privire ştrengărească.

– Un veritabil Tigru, zise Cotten, strângând mâna întinsă a lui Nick. Eu însămi sunt o Pisică Sălbatică, născută şi crescută în Statul Ierburilor Albastre.

– Nu te-aş contrazice, Cotten, răspunse Nick cu un zâmbet.

– Foarte bine, adăugă ea. Cât timp mai avem până la zborul nostru spre Cusco ?

– Suficient pentru a bea un rând din faimosul *pisco* acru de Lima, decise Paul, îndreptându-se spre barul unui restaurant aglomerat.

*
* *

După zborul scurt către Cusco, cei trei se îmbarcară într-un tren, spre a purcede în călătoria de patruzeci şi trei de mile spre Machu Picchu, oraşul-fortăreață al vechilor incaşi, construit în secolul al cincisprezecelea. Drumul râpos şi şerpuit îi duse întâi la Aguas Calientes. Cotten îşi dorea să fi făcut mofturi şi să fi călătorit cu trenul de lux – *Hiram Bingham*-ul. Dar priveliştile erau răpitoare, chiar dacă dinții ei clănțăneau.

Din Aguas Calientes luară un autobuz ce mergea de-a lungul râului Urubamba, pentru ca apoi să urce muntele, schimbând des şi brusc direcția, spre o destinație finală, la opt mii de picioare, aproape printre nori.

– Aşadar, cât suntem aici, vom ajunge, oare, să vizităm împrejurimile? întrebă Paul după ce coborî din autobuz, în apropiere de Machu Picchu.

– Nu cred că vom avea vreme, răspunse Cotten în timp ce urcau treptele abrupte către recepţia turistică. Trebuie să ne întâlnim cu un ghid la Loja Sanctuarului, în jurul orei două şi jumătate. Iar traseul durează două ore trudnice.

Reuşiră, cel puţin, să găsească răgaz pentru a face ceea ce Nick numea poza de toţi banii – o locaţie fotografică în apropiere de Coliba Îngrijitorului. Cotten îşi scoase aparatul digital Canon Elph şi rugă un turist aflat în trecere să surprindă o imagine cu toţi trei, având Machu Picchu în fundal.

– Mi-aş fi dorit să fi avut mai mult timp, zise Cotten, înainte ca ei să se îndrepte spre Loja Sanctuarului.

– Poate că pe drumul de întoarcere... – adăugă Paul – . Ar fi ruşinos să ajungem pe aceste meleaguri de atât de departe, fără a petrece aici câteva ceasuri. Se uită împrejur, cu un aer întrebător. Cum or fi construit, oare, incaşii toate acestea ?

– Frunze de coca..., zise Nick.

– Era un privilegiu oferit căpeteniilor incaşe şi preoţilor, preciză Cotten.

– Eu tot înclin să cred că ţăranii mai furau câte o frunză sau două..., zise Nick.

– Noi chiar ar trebui să luăm nişte ceai din cel pe care-l vând ei şi despre care spun că e făcut cu frunze de coca, gândi Paul cu glas tare. Se zice că ajută contra răului de altitudine. O întrebă pe Cotten: Ce ştii despre locul spre care ne îndreptăm ?

Cotten ridică din umeri.

– Ştiu doar că a fost descoperit de curând şi că este explorat în continuare. Nu se cunoaşte cine l-a construit şi nici ce s-a întâmplat cu locuitorii.

– Sună fantomatic, rosti Nick.

Nemaipomenit, gândi Cotten. *Exact ce ne lipsea.*

RIPPLE

În toaleta bărbaților, din Departamentul pentru Fizică al Universității din Illinois la Chicago, Lester Ripple clipi, și un șiroi de lacrimi i se scurse pe obraz. Nu putea să-și introducă în ochi blestemata de lentilă de contact, fără a lăcrima copios. Își așeză degetul arătător pe una dintre nări, spre a o închide, și-și suflă nasul în chiuvetă. Repetă mișcarea și pentru cealaltă parte. Când își vâra lentila de contact, avea întotdeauna dureri atât de mari! Oare de ce nu putea fi mai simplu?

Lester își așeză din nou lentila de contact pe vârful degetului. Își dădu pe spate părul blond, murdar, și privi în oglindă în timp ce apropia lentila tot mai mult. Își închipuia lentila ca fiind un acvariu semirotund, de mărime liliputană, pentru peștișori aurii. Fără peștișorul auriu, firește. Având lentila la o distanță de jumătate de inci față de țintă, ambii ochi începură să-l înțepe, iar nasul să-i curgă. Lester își apăsă buzele groase una de cealaltă, trăgând obrajii mai aproape de pometi, și deschise larg ochii de-un albastru șters. La prima atingere, în sfârșit, lentila de contact se lipi de globul ocular. Clipi din nou, apoi își tamponă ochii cu o batistă, pe care o desfășurase peste marginea chiuvetei. Lester privi sașiu, frecându-se la nas. Cel puțin, putea vedea. La ochiul stâng avea dioptria 20/20, dar la cel drept – 20/200. Vederea defectuoasă nu fusese cauzată de vreun accident sau rănire; așa era dintotdeauna. În toată

viața lui fusese un dezechilibrat, împiedicat și sclifosit – în copilărie, țintă perfectă pentru bătăuși. La început, ochelarii îi amelioraseră vederea, dar adăugaseră un surplus la imaginea sa de tocilar – alt motiv pentru copii să se ia de el. Tatăl său ar fi vrut ca *băiatul* să se călească, să riposteze, nu să fie așa de pămpălău. Doar mama sa îl înțelesese, pusese niște bani deoparte pe ascuns, folosindu-i apoi pentru a-i cumpăra o lentilă de contact, când împlinise vârsta de 11 ani.

– Nu-i spune nimic tatălui tău, îl atenționă ea.

Aceasta se întâmplase acum șaptesprezece ani, iar el încă nu se putea obișnui cu chestia asta blestemată. Și mai straniu era că tatăl său n-o observase niciodată.

Lester se uită la ceas. Era încă devreme. Era ora două, iar interviul său fusese planificat la două patruzeci și cinci – totul în regulă. Avea nevoie de acest răstimp. Îi dădea un sentiment de siguranță. La urma urmei, autobuzul ar fi putut să întârzie. S-ar fi putut petrece un accident undeva, pe drum. Ar fi putut să-l lovească o diaree acută sau un vărsat de vânt, sau febră de fân, și atunci ar fi avut nevoie de timp pentru ca Imodium-ul, sau Benadryl-ul, sau Claritin-ul să-și facă efectul. Multe lucruri rele s-ar fi putut întâmpla, și atunci cu siguranță ar fi întârziat. Nu se obține un job în felul acesta.

Lester împături batista în patru. O așeză pe marginea chiuvetei și o plesni ușor cu palma de trei ori, apoi o întoarse și o plesni din nou ușor, numărând cu voce tare:

– Unu, doi, trei, după care o vârî în buzunarul stâng al pantalonilor.

În continuare, își spălă mâinile, apăsând de trei ori pe recipientul pentru săpun, abia apoi făcând spumă. Se clăti, cufundându-și mâinile sub robinet.

– Unu, doi, trei. Le zvântă în aer, scuturându-le și bătându-le apoi deasupra capului, iar în final lovindu-le puternic de laturile pantalonilor.

Lester Ripple își ridică geanta ca un sac – era pregătit.

În capătul coridorului, găsi încăperea unde i se spusese să se prezinte. Clădirea era veche, podelele din lemn aveau culoarea cafelei columbiene, iar pereții tencuiți erau ciupiți și pătați. Ușa de lemn ce dădea spre încăpere era aproape la fel de întunecată ca și podeaua. Lumina pătrundea prin tăblia de sticlă sablată și prin luminatorul de deasupra.

Lester poposi în fața ușii, întrebându-se dacă să bată sau dacă era așteptat să intre fără vreun anunț formal. Bătu.

– Intră, îi răspunse o voce de femeie.

Lester răsuci mânerul, apoi deschise ușa.

– Bună ziua, începu el. Numele meu e Lester Ripple. Am întâlnire cu Dr. Osborne.

Secretara nu catadicsi să-și ridice privirea.

– Luați loc, îl invită ea. Ați ajuns prea devreme.

– Știu, zise Lester, șezând pe scaunul de vinil, la peretele opus.

Vârî mâna în geantă, căutând printre reviste și cărți. Alese revista *Physics Review*, o așeză în poală, deschizând-o la articolul „Valuri gravitaționale în spațiu deschis de tipul De Sitter", pe care îl citise de cel puțin o duzină de ori. Îi plăcea. Era scris de Stephen Hawking, împreună cu Thomas Hertog și Neil Turok. Doamne, l-ar fi putut citi pe Hawking zi și noapte. Stephen Hawking era idolul lui Lester, și indiferent dacă Hawking o știa sau nu, era și mentorul lui. De câte ori nu se întrebase Lester: – „CAFH" – Ce ar face Hawking ? Aveau atâtea lucruri în comun – ciudat! Amândoi erau născuți pe 8 ianuarie. Amândoi aveau al doilea prenume William. Tații amândurora voiseră ca ei să urmeze medicina, dar Lester și

Stephen preferaseră matematica şi, în final, fizica – mai exact, fizica teoretică. Amândoi aveau invalidităţi: ALS-ul lui Hawkins era mai dramatic decât ochiul defect al lui Lester.

Citi articolul cu aceeaşi plăcere cu care îl citise prima oară. Când termină, Lester se uită la ceas, apoi aruncă o privire către uşa închisă a biroului din spatele secretarei. Se întrebă: ce făcea, oare, Osborne acolo, înăuntru? Ochii îi hoinăriră prin încăpere înainte de a se hotărî să mai citească ceva. Lester alese *Lanterna verde: Renaştere*, o revistă de benzi desenate de la DC, din colecţia sa. Considera că lectura lui Catwoman, Superman, şi Lanterna Verde era la fel de palpitantă ca şi Hawking, Bohr şi Einstein.

– Dr. Ripple? Glasul era al unui bărbat care tocmai deschisese uşa biroului.

– Dr. Osborne? articulă Lester, ridicându-se. Revista de benzi desenate alunecă pe podea.

Osborne îşi aruncă privirea pe copertă. Cu litere scurse, terifiante, titlul declara răspicat: „Treimea Nesfinţită".

Lester fu încredinţat că nu va primi job-ul.

DESCOPERIRE

Chami, un băştinaş incaş, era numele, în *quechua*, al ghidului, care – în traducere – însemna „puţin" sau „mic". Aşa şi era. Cam de cinci picioare şi trei inci – estimă Cotten – , slăbănog, cu pielea de un maro-roşcat intens, îmbrăcând perfect musculatura ce o susţinea. Îi anunţă rapid că vorbea trei limbi şi prefera să i se spună José. Cotten presupuse că asta simplifica lucrurile. Aproape toată lumea în Peru se înţelegea în spaniolă; incaşii vorbeau quechua şi, deseori, deopotrivă quechua şi spaniola.

José aduse cu el un alt bărbat, mai zdravăn şi mai înalt, care îl ajută la bagaje. Acesta părea că nu vorbea engleza.

O potecă tăiată prin junglă îi conducea direct prin terenul muntos.

Uneori, frunzişul luxuriant era sufocant.

Nu departe de destinaţia finală, se abătură pe un drumeag marcat cu o bucată de lemn vopsită în roşu şi bătută în cuie de trunchiul unui copac. Se opriră la o distanţă de patruzeci de picioare, pe drumeagul accidentat, parţial acoperit de vegetaţie.

– Rimancu, zise José. Le desluşi că locul fusese supus doar unor investigaţii preliminare, dar dr. Carl Edelman, şeful lucrărilor de excavare, dispusese ca acesta să le fie arătat, măcar în treacăt, lui Cotten şi echipajului ei.

– Ce înseamnă „Rimancu"? întrebă Cotten.

– „Ei vorbesc", îi răspunse José.

După un scurt popas și puțină explorare, grupul continuă drumul spre baza taberei, unde ajunseră după-amiază, târziu. Lumina pălea deja, soarele se ascundea după crestele munților. Cotten, Paul și Nick erau istoviți, se luptau cu respirația la mare altitudine.

– Nu-i de mirare că locul ăsta a rămas nedescoperit atâta timp, zise Nick, lăsând să-i cadă rucsacul și suflând greoi. Am impresia că nenorocitul ăsta de urcuș seamănă cu cel până în Rai. Chiar și priveliștea e divină – norii, îngrămădiți, atârnă atât de jos...

José le făcu semn să continue și îi conduse la dr. Edelman.

Stând lângă o masă pliantă în fața cortului său, Edelman dădu mâna cu noii veniți.

– E o adevărată plăcere să vă cunosc, se adresă fiecăruia.

Lui Cotten i se păru că era ori îngust la minte, ori distant, dar poate că era doar reflexul britanicului din el. Sau poate că era mult mai obișnuit cu cărțile, pietrele și noroiul decât cu oamenii.

Lui Edelman i se potrivea imaginea-stereotip a arheologului academician, și nu cea a aventurierului din filme. Era înalt, uscățiv și palid, părul său închis la culoare avea nevoie de un frizer, o șuviță îi atârna pe partea stângă a frunții – „Errol Flynn, însă nu la fel de frumos", gândi în sinea ei. Și, pe deasupra, avea și accent britanic.

După prezentări și mici discuții amicale, Edelman îl puse pe José să le arate, lui Cotten și echipajului ei, tabăra: corturi mici, cafenii, cu intrări tip clapă. Înăuntru exista un pat pliant, o lanternă Coleman, o pernă micuță, cu umplutură fermă din burete, o rolă de hârtie igienică și o găleată albă, cu puțină apă.

– Latrina este acolo, precizâ José, arătând cu mâna spre partea opusă a taberei. Pentru intimitate, folosiți găleata.

– E în regulă, răspunse Cotten, aruncându-şi unul dintre bagaje în colţul cortului. *Aşadar, pentru un job, vei face orice, dragă Cotten Stone,* cugetă ea. *Va fi o altă experienţă.*

În timp ce amurgul se lăsa peste munţi, Cotten explora tabăra. Edelman avea cortul său, mai mare decât celelalte. „Şeful", se gândi ea, „printre indieni". Lângă cortul lui Edelman, se afla unul gol, care – explicase José – aparţinuse lui Richard şi Mariahei Hapsburg. Aceştia – partea americană a expediţiei – se reîntorseseră recent în State, spre a solicita fonduri suplimentare pentru continuarea explorărilor şi excavarea terenului şi a Rimancu-ului. Nick şi Paul aveau corturi separate, aproape de al ei. În centrul taberei, se ităea cortul popotei, iar unul similar se înălţa în partea unde era cazat echipajul de excavare, separat de tabăra principală printr-un fel de zid de arbori.

În partea opusă a taberei, era drumul care ducea către şantierul propriu-zis. Urmă cărarea – o brazdă îngustă, ciopârţită şi crestată prin pădure. Curând, se arătară primele ruine. Rădăcini groase, ca tentaculele unui antic monstru marin, şerpuiau printre pereţii fărâmiţaţi şi sculpturile puternic erodate ale artizanilor incaşi.

Cotten privea fascinată, încercând să-şi imagineze cum trebuie să fi arătat locul acesta cu aproape cinci sute cincizeci de ani în urmă, când căpeteniile incaşe păşeau pe cărarea unde se afla ea acum. Aşezată pe o piatră uşor scobită, studie cu atenţie peisajul magnific, până ce contururile lui se pierdură în noapte.

*
* *

În următoarele zile, Cotten izbuti să afle felul în care echipa de arheologi americano-britanică descoperise rămăşiţele oraşului regal – o adevărată

bijuterie a dispărutei civilizații încașe, multă vreme ascunsă de vegetația aproape impenetrabilă, la înălțime, în pădurea norilor, peruană. De la începutul săpăturilor, echipa scosese la lumină un remarcabil complex de temple, observatoare astronomice, structuri rezidențiale și textile prezervate.

Luptând cu răul de altitudine, umezeala și răcoarea statornică, pătrunzătoare a atmosferei, Cotten, Paul și Nick lucrau de zor, făcând fotografii și înregistrând benzi filmate cu echipajul de excavare, inclusiv un interviu cu Edelman, José și cu câțiva dintre ceilalți nativi. Ore întregi de film brut se înregistrau în legătură cu porțiunile de oraș descoperite de către membrii expediției.

În momentul când încheie lista filmărilor și a interviurilor necesare știrii, ea le aduse la cunoștință lui Paul și Nick că aveau destul material, așadar se puteau întoarce la Lima, să-l predea televiziunii peruane. Era de prisos să mai zăbovească. Căzură îndată de acord cu ea – râvneau la o cină adevărată, la paturi adevărate, chiar și la aer adevărat – adică, aer cu mai mult oxigen.

În după-amiaza zilei dinaintea plecării, Cotten făcu o plimbare scurtă, departe de tabără, pentru a medita și a evalua stadiul problemei. Sarcina era măruntă și simplă. N-avea cu ce să se laude. Nu găsise nimic spectaculos, care să adauge acel „plus" carierei sale, nimic care să aducă materialul în faza de redactare – doar filmare, și acasă. Atât.

Cotten zări un hamac legat între doi copaci, la marginea taberei, și se întinse confortabil în el. Oare ce avea să facă după reîntoarcerea acasă? Nu întrezărea decât joburi jalnice – unul mai nenorocit decât celălalt. Chiar și acelea – rare.

Cotten privea țintă spre cer. „Ce anume vrei de la mine?". Nu obișnuia să se roage, nu credea în rugăciuni. Dar, în felul ei, aștepta răspunsuri venite

de la ceva-cineva-mai presus de ea. „Spune-mi doar atât: ce vrei?". Norii prinseră a se întuneca. „Ce-ai zice de-un semn? Oricare ar fi bun". Închise ochii, sperând să aţipească.

– Veniţi repede! se auzi un strigăt din partea opusă a taberei. Am găsit ceva! *Haku! Haku!*

Dezmeticită din gândurile ei, Cotten se propti în mâini, balansându-şi picioarele.

Câţiva yarzi mai încolo, dr. Carl Edelman se ridică, aşezând pe masa pliantă artefactul pe care tocmai îl examina.

– Ce este, José? întrebă el.

Cotten îl văzu pe José năpustindu-se spre luminişul taberei. Ştia deja că indianul, departe de a fi un simplu ghid, era fruntaşul echipajului de excavare, supervizându-i pe muncitori.

– *Utqhay*! Repede! Trebuie să vedeţi asta! Veniţi! *Haku*! José plonjase din nou în nativa sa quechua, pentru ca toţi cei din apropiere să-l înţeleagă. Agitând un soi de semne cu mâinile, striga: *Mana ininan kay*! Nemaipomenit! Am ordonat să nu-l atingă nimeni până la sosirea dumneavoastră, dr. Edelman.

În timp ce José alerga şi se învârtea ca un titirez, Edelman îl urma. Cotten, împreună cu Paul şi Nick, care tocmai i se alăturaseră, veneau în spatele lor. Ceea ce îl făcuse pe José să cadă în extaz putea fi momentul culminant de care Cotten avea atâta nevoie: va ameliora materialul şi, desigur, va impresiona televiziunea peruană, care urma să-i încredinţeze o sarcină nouă.

Cotten simţi aroma pătrunzătoare, de frunziş putrezit, în lungul cărării bine croite. La altitudinea asta, norii dintre munţi conservau totul într-o eternă umezeală.

Curând, din negură răsări silueta celei dintâi ruine. Fusese descoperită în ultimele zile: Edelman crezuse că era vorba despre o structură ceremonială,

de mici proporţii. José pătrunse în şantier alergând cu spatele, bolborosind încă, şi se îndreptă spre locul nou.

Când Edelman îşi făcu apariţia, grupul de muncitori amuţi.

– Acolo! strigă José, gesticulând spre cercul de bărbaţi cu pielea arămie adunaţi ciotcă în jurul unui şanţ. În lături! strigă el. *Kutiriy*! Faceţi loc pentru dr. Edelman!

Edelman îngenunche lângă şanţ.

– Perie! ordonă el, întinzând mâna.

Ca un veritabil asistent medical, José îi înmână o perie de vopsea de patru inci.

Cu delicateţe, Carl Edelman îndepărtă un strat subţire de pământ roşiatic.

Cotten stătea lângă el, aplecându-se în faţă, pentru a vedea limpede ce anume zăcea pe fundul şanţului. Îl auzi pe Edelman trăgându-şi răsuflarea în timp ce se aşeza înapoi, pe vine.

– Ce este? întrebă Cotten. Peste umăr, i se adresă lui Paul: Filmezi asta?

Paul îi făcu semn cu degetul mare ridicat, apoi aprinse reflectorul de mare intensitate de deasupra camerei video Sony. Zumzetul molcom al casetei video se împletea cu vântul ce luneca uşor printre vârfurile copacilor.

Când Cotten se întoarse spre Edelman, un spectru de lumină radiant îi fulgeră în ochi. Sub pământ, văzu ceva nelalocul lui: ceva ce nu părea să aparţină acestui loc antic. Capta lumina soarelui printr-o frântură a norilor ce se îndesiseră, trimiţând-o înapoi, în frânturi de culori ameţitoare.

Edelman scoase din buzunar o mistrie şi, cu mare grijă, săpă împrejurul marginilor obiectului.

Sticlă? se gândi Cotten.

Când Edelman termină de săpat, apucă atent de partea de dedesubt a obiectului, eliberându-l din pământ.

– Daţi-mi ceva să-l învelesc...

José tălmăci comanda, iar unul dintre muncitori îi azvârli arheologului un prosop.

Cu o dexteritate deprinsă în nenumăraţi ani de experienţă, Edelman extrase obiectul, înfăşurându-l protector în bucata de pânză.

– Extraordinar, şopti el. Când se vor reîntoarce Richard şi Mariah, vor...

– Ce este? întrebă Cotten.

Edelman stătea nemişcat, ţinând în braţe artefactul ca pe un bebeluş în scutece.

– În toată cariera mea, nu mi-a fost dat să văd aşa ceva.

TĂBLIȚA DE CRISTAL

Căldura trecu odată cu întunericul în care se cufundase coama muntelui. În timpul zilei, soarele era scânteietor și aerul cald, dar noaptea temperatura scădea la minus cincizeci de grade sau chiar mai puțin. Simțind frigul, Cotten își trase parka strâns în jurul ei. În seri ca aceasta, pădurea norilor din Peru se învăluia în ceață și mister. José spusese că unii localnici nutreau credința că între nori se deschidea o poartă spre o altă lume.

Cotten auzi vocile înfundate ale echipei de săpători nativi din cealaltă parte a taberei, în timp ce ea, Paul și Nick se adunaseră, împreună cu Edelman, în fața cortului acestuia. Un generator huruia în beznă.

Edelman arătă spre două cochilii mari, încrustate în pământ, cu găuri în ele, ce zăceau pe masă.

– Instrumente muzicale, cornuri folosite de chavíni, explică Edelman. Chavínii sunt cunoscuți ca fiind primii peruani. De lângă cochilii, Edelman ridică o piatră micuță, concavă la mijloc. Un mojar. Întrebuințat, pesemne, pentru a măcina semințe *vilca*.

– Ce-i aia *vilca*? întrebă Cotten.

– Un copac. Oamenii prăjeau semințele halucinogene, apoi le prefăceau într-o pulbere. Foloseau tuburi de os, mici, cam ca paiele, și apoi fie trăgeau praful pe nas, fie un altul se străduia să-l sufle direct în nara celuilalt.

– Ce-ți spuneam eu despre cei care ascundeau frunze de coca? sări Nick. Ăștia se droghează de mii de ani.

Edelman ignoră comentariul lui Nick.

– N-am găsit nimic extraordinar, pe acest şantier, până astăzi, spuse arheologul. Am examinat obiectul recuperat din şanţ, înainte de a vă invita să-l vedeţi.

Paul aprinse reflectorul aparatului de filmat şi începu să înregistreze, în timp ce Nick ajusta nivelurile audio la R-DAT-ul său portabil. Ţinea un scurt microfon de sunet deasupra creştetului lui Edelman. Cotten încerca să-şi poziţioneze cât mai bine unghiul de vedere, plimbându-se în jurul mesei, dar Edelman învelise bine obiectul, cu o pânză protectoare.

– Am avut diverse intuiţii şi dovezi precum că acest loc este ciudat, spuse Edelman, sorbind ordonat din Glenfiddich-ul său. Era singurul din tabără care bea numai din pahar de sticlă: declarase ritos că educaţia sa britanică, profund conservatoare, îl împiedica să bea whisky fin din pahar de plastic. Nu cadra cu ţinuta sa.

– Ce dovezi? întrebă Cotten.

– Faptul cel mai evident şi mai frapant, observat de mine, este că între habitatele incaşe timpurii există un mare gol în timp. Primul habitat incaş se pare că a dispărut foarte brusc. Pur şi simplu, s-a şters de pe faţa pământului. Iar straturile între acel habitat şi acesta, de dată recentă, au rămas sterile.

– Oare de ce să fi plecat astfel? întrebă Cotten.

– Bună întrebare.

– Poate că au fost exterminaţi de un alt trib, zise Paul.

Edelman ridică din umeri.

– Posibil, dar nu există nici morminte, nici cavouri, nici rămăşiţe umane. Noi, cel puţin, nu am găsit niciuna, în afara celor care au locuit recent în acest loc.

– Nu vi se pare cam ciudat pentru un oraş atât de mare? îl iscodi Cotten.

– A nu avea morminte – da. A dispărea, însă, nu e de mirare. S-a întâmplat de nenumărate ori de-a lungul istoriei. O mare cultură sau civilizaţie dispar subit, peste noapte. Probabil că nu vom afla niciodată adevărata cauză pentru care aceşti oameni au abandonat oraşul. Un bun exemplu, cu care s-ar putea să fiţi familiarizaţi, sunt indienii americani din sud, anasazii.

– Locuitorii stâncilor? spuse Paul.

– Da. Ca şi multe alte civilizaţii antice, erau oameni plini de resurse şi adaptabili, care – brusc – au dispărut fără urmă. Cauza? Vreo recoltă eşuată, vreo inundaţie, ori molimă, război...Încuviinţă din cap către Paul. Adevărul este următorul: nimeni nu ştie, în realitate, de ce unele dintre aceste civilizaţii dispar. Nu există dovezi de declin, ceva legat de recolte ratate sau inundaţii. Într-o zi sunt acolo, iar apoi, dintr-o dată – buf!

– Ai putea crede că, beneficiind de toată tehnologia noastră modernă, aceste mistere au fost elucidate, spuse Cotten.

– Da, s-ar putea crede, zise Edelman. Din timp în timp, se mai găseşte câte o dovadă întâmplătoare, dar majoritatea sunt dispărute fără urmă. Gândiţi-vă la Atlantida, de pildă. Platon a scris despre existenţa ei, dar dacă într-adevăr a existat, ce s-a întâmplat cu ea?

Edelman făcu o mişcare circulară cu capul şi-şi masă ceafa, lăsând în continuare pielea de căprioară drapată peste obiect.

– Câteva dintre artefactele pe care le-am găsit aici ar putea fi mărturie că acest loc îi precedă pe incaşi şi chavini – cu mii de ani, poate, zise Edelman. Unele artefacte indică o cultură cu totul diferită – una necunoscută. Iar acum – asta. Acest obiect incredibil spulberă indecizia noastră cu privire la locuitorii ţinutului. Când Richard şi Mariah se vor

întoarce, vom fi nevoiți să ne revizuim întreaga abordare anterioară.

– Ați vorbit cu ei? întrebă Cotten, înainte de a mai lua o gură de Cerveza Cristal. Berea peruană nu-și făcuse efectul așteptat. Își dorea să fi avut avut, acum, pe masă, preferata ei – Absolut, și regretă nespus că nu luase cu ea vreo două ministicle, din avion, pe drum de la Fort Lauderdale la Lima. Chiar dacă îi plăcea s-o bea sec, direct din frigider, i-ar fi căzut bine să o soarbă acum răcorită de aerul tăios, de munte, la lăsarea nopții.

– Sigur, zise Edelman. I-am sunat la telefonul prin satelit. De îndată ce finalizează propunerea de aprobare, se vor îmbarca în primul avion, cu destinația Lima. Richard e cam întors pe dos că nu a fost aici în clipa când am găsit obiectul. Știți, el merge la lucru, zilnic, de parcă ar pleca în vacanță. Munca este suprema sa plăcere.

Richard Hapsburg era antropolog din Yale, iar soția sa, Mariah, era comerciant de artă și întocmea cereri de subvenție profesionale. Examinând notițele expediției, din 1911, a faimosului explorator Hiram Bingham, în Arhivele din Yale, Richard descoperise referințe despre alt loc, unul pe care Bingham îl considera neimportant și despre care nu publicase prea multe informații folositoare. Utilizând cea mai recentă tehnologie în imagini termice, Hapsburg și grupul său de la Yale identificaseră locația cea mai probabilă a terenului misterios. După săptămâni de retezări masive, operate în zidul gros de vegetație, Hapsburg și Edelman, împreună cu echipa lor de săpători, văzuseră, în sfârșit, orașul... pierdut.

– Socot că aici este punctul ce ridică nenumărate semne de întrebare legate de locul acesta. Cu o scurtă mișcare a mâinii, ridică materialul și se lăsă înapoi în scaun. Poftim, hrăniți-vă privirile!

Cotten se holbă la obiectul depus pe masă. De uimire, falca aproape îi căzu.

Era un obiect de cristal transparent, ce licărea, aproape lichid. Părea să aibă aproape șase inci lățime, nouă inci înălțime și aproximativ un inci grosime.

– Minunat, șopti ea. E minunat!...

Cristalul captă lumina reflectorului camerei de filmat și o trimise înapoi în valuri, asemeni unor diafane firișoare irizate.

– Apropie-te, vino în unghiul acesta, Paul, zise ea, fără a-și lua privirea de la artefact. Semne ciudate, complicate îi acopereau întreaga suprafață. În vârf, se zăreau felurite gravuri – glife sau simboluri –, iar pe jumătatea inferioară erau gravate puncte și linii. Pot să-l ating? întrebă ea.

Edelman dădu din cap afirmativ, apoi continuă.

– Dovezi antropologice ne arată că atât în trecut, cât și astăzi, cristalele de cuarț joacă un rol important în ceremoniile șamane din Peru. Dar asta... asta depășește imaginația mea. Poate că astfel se explică fascinația lor pentru cristale... Ce știți despre cristale, domnișoară Stone?

– Din păcate, nu prea mult. Doar ce am învățat în liceu. Lăsă degetul să-i alunece peste suprafața netedă. E desăvârșită. Cotten își scoase aparatul Elph din buzunar și făcu câteva gros-planuri.

– Da, este, confirmă Edelman, dându-se la o parte astfel încât Paul să privească dintr-un unghi mai bun. Cântărește puțin peste patru kilograme, adică vreo nouă pfunzi. Sunt încredințat că a fost sculptat dintr-un singur cristal de cuarț. Sub lupă, am determinat cu precizie că a fost sculptat împotriva axei naturale a cristalului. Toți cei care lucrează cu cristale – e vorba, în special, de sculptorii de cristale – sunt foarte conștienți de importanța acestei axe – simetria moleculară a cristalului. Sculptat în direcția opusă, împotriva fibrei, cristalul se va sfărâma. Chiar și cea mai modernă tehnologie de sculptat cristale –

lasere high-tech şi altele asemenea – nu fac faţă întotdeauna acestei provocări.

– Dar creaţia asta nu datează, oare, de sute de ani? spuse Cotten.

– Analizând gravurile, apreciez că e de mii de ani..., preciză Edelman.

Edelman bătea darabana cu degetele în bărbie. Privea fix spre tăbliţă.

– Am vorbit, ceva mai devreme, cu Richard Habsburg. M-am interesat în legătură cu tehnica ori unealta ce putea fi folosită pentru a plăsmui această tăbliţă. A revenit cu răspunsul acum jumătate de oră. Zice că, dintr-o conversaţie preliminară purtată cu colegii săi, teoria iniţială ar fi că acest cristal şi glifele trebuie să fi fost tăiate cu diamante, iar şlefuirea mai fină să fi fost realizată cu o soluţie de nisip în amestec cu apă. Firește, toate acestea s-au bazat pe descrierea mea verbală, atâta timp cât nu am nicio posibilitate de a-i transmite imagini de aici. Făcu o scurtă pauză, luând încă o înghiţitură din whisky-ul său single malt. Dar marea enigmă e alta: dacă Richard are dreptate, înseamnă că unui meşteşugar experimentat i-ar fi luat mai bine de o viaţă – o sută de ani, sau chiar mai mult – pentru a finaliza o astfel de lucrare. Schiţă o mişcare îndreptată spre tăbliţa de cristal, având pe chip o expresie rătăcită. De neînchipuit, n-am găsit nici măcar o singură zgârietură, fie şi minusculă, care să facă dovada tipului de unealtă folosit...

– Atunci, ceea ce ne transmiteţi este că tăbliţa de cristal, pur şi simplu, n-ar trebui să existe..., îngăimă Cotten.

– Corect. Habsburg îşi adună câţiva asociaţi de încredere pentru a veni încoace, spuse Edelman. Avem nevoie de o armată de experţi pentru a examina obiectul ăsta.

– A vorbit deja cu presa? se interesă Cotten.

– Nu. Se impun verificări temeinice înainte de a face orice fel de anunț. O privi cu subînțeles. Nu-ți face griji, domnișoară Stone! Vei avea exclusivitatea pe care ți-o dorești...

Cotten își punea stăruitor întrebarea, în sinea ei, dacă aceasta era știrea care avea să-i salveze cariera. Avea mare nevoie de o șansă, cea mai mică șansă ce i s-ar fi oferit.

– Ia și niște instantanee, îi spuse ferm lui Paul.

Acesta lăsă deoparte camera video și începu să folosească un aparat digital Kodak. După ce prinse tot ce-i trebuia, dădu din cap afirmativ către Cotten, care le întinse, lui și lui Nick, câte o Cerveza Cristal.

– Acum parcă totul capătă sens, spuse Nick, în timp ce ciocniră bucuroși sticlele de bere.

Cotten se întoarse spre Edelman, pe care îl găsi teribil de concentrat, cufundat într-o adâncă meditație. Își trăsese scaunul lângă masă și se uita fix la tăbliță, clătinând din cap.

Cotten se mută chiar lângă el.

– Ce? zise ea. Ceva nou?

Acesta mai dădu pe gât o sorbitură zdravănă din scotch-ul său, urmată de a doua, apoi goli paharul.

– Dacă pricep eu bine glifele astea... .

– Vreți să spuneți că știți ce înseamnă?!

– În mare, zise el, folosindu-și degetul pentru a marca perimetrul jumătății superioare a tăbliței. Și îmi bazez interpretarea pe faptul că glifele prezintă o vădită similitudine cu inscripțiile timpurii zapotece și maiașe. Toate scrierile timpurii ale Mezoamericii foloseau pictograme complexe, cu forme rectangulare.

– Mezoamerica? Dar ne aflăm în America de Sud, zise Cotten.

– Da, e-adevărat, dar teorii recente pretind că toate aceste popoare antice își mutau așezămintele mult mai des decât se credea cândva. Oare cristalul

a fost făcut aici, sau a fost adus de altundeva? Este o întrebare la care încă nu pot răspunde...

– Deci nu sunteţi sigur că au creat-o incaşii sau chavínii? întrebă Cotten.

– Ei nu dispuneau de o limbă scrisă ca aceasta, răspunse Edelman.

– Şi-atunci cine a făcut-o? O comunitate mai veche decât chavínii ? interveni Cotten. Parcă ziceaţi că nu aveau o limbă scrisă...

– O adevărată enigmă, nu-i aşa? spuse Edelman.

Paul puse berea la gură, înghiţi, apoi zise:

– Vreţi să-mi spuneţi că oamenii care au construit Machu Picchu şi acest complex de palate şi observatoare astronomice nu aveau o limbă scrisă?

Edelman afişă un zâmbet tolerant.

– Este o naivitate din partea noastră să credem că *scrisul* înseamnă să aşterni, pur şi simplu, cuvinte cu ustensile precum stiloul şi cerneala, aşa cum facem noi astăzi. Egiptenii foloseau piatră şi papirus, sumerienii şi babilonienii scriau pe tăbliţe de lut. Iar incaşii foloseau o cu totul altă metodă şi alte mijloace. Ei sunt faimoşi pentru textile, astfel încât totul căpăta un sens deplin. Foloseau *quipus*-uri – noduri, funii şi sfori. Se credea, în mod curent, că *quipus* era doar o metodă contabilă, dar analize recente indică faptul că ar fi putut fi o limbă scrisă tridimensională, într-un cod binar de şapte biţi. Foarte complicat. Luaţi aminte, computerele din epoca noastră, modernă sunt bazate pe asemenea coduri binare.

– Incaşii foloseau aceeaşi tehnologie ca şi computerele din ziua de azi? întrebă consternat Paul.

Edelman încuviinţă din cap.

– Când scriem mesaje e-mail, bunăoară, acestea există în interiorul computerului în forma unei secvenţe din opt cifre – un cod binar construit doar din „unu" şi „zero". Mesajul codat se transmite unui alt computer, care îl traduce sau îl decodează din

nou, în scrisul tipărit de expeditor. Incaşii au inventat un astfel de sistem cu cel puţin cinci sute de ani înainte ca Bill Gates să lanseze Microsoft.

– Poate că nu suntem atât de deştepţi pe cât ne credem, zise Nick.

– Nu suntem, în mod cert, sublinie Edelman. – Poate că „aroganţi" ar fi cuvântul potrivit. Spaniolii au înregistrat capturarea unui incaş care încercase să scundă un quipus, care – le spuse acesta – era un summum a tot ceea ce însemna ţara sa natală, bine şi rău la un loc. Şi astfel, în înţelepciunea lor pioasă, în loc să-l păstreze pentru a învăţa de la el şi pentru a-l studia în detaliu, conchistadorii l-au ars, considerându-l un obiect idolatric, iar pe sărmanul nativ l-au pedepsit aspru pentru vina de a-l fi păstrat. Tratamentul aplicat acestor culturi în Lumea Nouă, în numele Domnului, este o atrocitate pe care avem deseori tendinţa s-o ignorăm. Au fost obliterate.

Edelman se aplecă din nou peste tăbliţă şi studie atent gravurile pe cristal, în timp ce lua notiţe într-un carneţel. În tot acest răstimp, clătina din cap, ca şi cum nu-şi putea crede ochilor în vreme ce transcria.

Paul o împunse cu cotul pe Cotten.

– Ce se întâmplă?

Cotten ridică din umeri.

– Deci, ce crezi că zice? întrebă ea.

Edelman nu răspunse imediat, dar continua să scrie. Paul îşi înălţă sprâncenele către Cotten, în timp ce aşteptau nerăbdători.

În sfârşit, Edelman săltă privirea.

– Dacă cineva, cu mii de ani în urmă, şi-a luat asupra sa o asemenea sarcină, incredibil de dificilă, de a crea acest obiect remarcabil, atunci înseamnă că a avut ceva foarte profund de transmis. Sunteţi de acord?

Cotten ridică din cap, observând cum ceaţa montană se aduna, în straturi groase, împrejurul lor.

– Cred că da.

Edelman continuă.

– Precum vă spuneam, am doar o primă traducere, brută, bazată pe glifele similare pe care le-am studiat ani de-a rândul, dar faptul absolut remarcabil, care mă ajută să înțeleg aceste gravuri, este că sunt familiarizat cu mesajul. Nu este prima oară când îl aud, și asta e valabil și pentru dumneavoastră. Cristalul – singur – este o incredibilă enigmă. În sine. Dar, vedeți, nu doar mesajul inscripționat pe cristal este uluitor. Nemaipomenit este, în primul rând, faptul că acela care l-a scris a avut anterior cunoștință despre *acest* eveniment, în particular.

– Care eveniment? întrebă Paul.

– Arca lui Noe și Marele Potop.

– Domnule Wyatt, ţin să vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi într-un timp atât de scurt, zise arhiepiscopul Felipe Montiago, ataşatul apostolic al Vaticanului pentru Statele Unite.

– Am fost intrigat de telefonul Domniei-Voastre, Excelenţă, răspunse Thomas Wyatt. Dădu mâna cu arhiepiscopul, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum negru, cu un guler simplu, roman – nicio altă indicaţie vizibilă a poziţiei sale diplomatice sau de Curie Romană.

Wyatt se gândise multă vreme dacă ar fi trebuit să răspundă solicitării venite din partea unui diplomat de grad atât de înalt, de a vizita ambasada Vaticanului pentru o ofertă de serviciu, însoţit de ceea ce presupunea el că era Garda Elveţiană. De la pierderea avionului Virgin Atlantic, cu un an în urmă, cântărise de o mie de ori dacă să renunţe sau nu la slujba asta. Patru săptămâni după doborârea avionului, stătuse treaz toată noaptea, dezbătând ce anume ar mai fi putut încerca pentru a-l convinge pe nefericitul pilot să renunţe la actul sinucigaş. Experimentase şi alte eşecuri în trecut, dar, în majoritatea cazurilor, se confruntase cu un singur suspect sau terorist. Nimic nu se apropia – ca dezastru – de pierderea celor 280 de nevinovaţi ai zborului 45.

Montiago îi făcu semn lui Wyatt să se aşeze, în timp ce el trecu, ocolind, în partea cealaltă a biroului său.

– Nu sunt prea dese asemenea cazuri, de necesități speciale. Iar un om de talia și cu experiența dumneavoastră se găsește rar...

Cei doi bărbați stăteau de vorbă într-un birou modern, dar modest decorat, la etajul doi al ambasadei Statului Vatican, pe Massachusetts Avenue, în Washington. Încăperea, spațioasă, era panelată cu lemn și nu avea ferestre, iar pe peretele din spatele lui Montiagro atârna un portret, de mari dimensiuni, al Papei.

– Și *care* ar fi aceste necesități speciale? întrebă Wyatt. Credeam că pentru a fi membru în Garda Elvețiană presupune să fii romano-catolic și să ai cetățenie elvețiană.

– Corect, domnule Wyatt. Dacă ar fi să vă recrutez pentru Gardă, nu ați îndeplini condițiile. Există alte nivele ale securității Vaticanului, spuse el.

Wyatt îi aruncă o privire iscoditoare, întrebându-se unde bătea Montiagro. Cu diplome în psihologie criminală și drept internațional, Wyatt își petrecuse ultimii șapte ani ca expert analist șef pentru comportament uman, la Agenția Națională de Securitate în Fort Meade. Primise telefonul de la Montiagro cu puțin înainte de a părăsi biroul în ziua aceea. Poate că tocmai asta era ocazia de a face, în sfârșit, un pas înainte în viața sa, ieșind din conul de umbră în care îl proiectase dezastrul lui Virgin Atlantic. Se întreba dacă o poziție în cadrul securității Vaticanului nu era chiar schimbarea de care ar avea nevoie?...

– Așadar, dacă nu e vorba despre o slujbă în cadrul Gărzii, atunci...? zise Wyatt.

– *Venatori* îți spune ceva? sublinie Montiagro.

– Desigur, Excelența-Voastră. Împreună cu FBI și CIA, NSA face schimb de date, în mod regulat, cu ramura de inteligență a Vaticanului.

– Foarte bine, zise Montiagro. *Venatori* este agenţia de colectare a informaţiilor a Sfântului Scaun şi are responsabilitatea de a-l ţine la curent pe Papă în legătură cu afacerile internaţionale. Agenţia procesează datele pe care le trimiteţi în fiecare zi. Precum ştiţi, avem şi un raport zilnic, pe care îl înaintăm către NSA şi către alte agenţii vestice.

Wyatt dădu afirmativ din cap, constatând pe loc că se ştia foarte puţin despre Venatori, în afară de faptul că era una dintre cele mai vechi organizaţii de spionaj din lume.

– Am simţit nevoia să introducem un analist special de teren, care să lucreze direct din acest birou. Spre deosebire de Garda Elveţiană, un agent Venatori nu trebuie să fie catolic. În unele cazuri, avem agenţi – în alte ţări – care nici măcar nu sunt creştini. Vedeţi, domnule Wyatt, Sfântul Scaun este guvernat atât de legile omului, cât *şi* de cele ale lui Dumnezeu. Uneori, ne lăsăm antrenaţi de treburile noastre diurne şi uităm că există lucruri care pot şi trebuie să fie explicate logic şi faptic. Preţuim în mod deosebit o persoană ca dumneata, care să ne ţină cu picioarele pe pământ, în timp ce analizăm date şi informaţii.

„Propunerea e, în mod cert, bizară", gândi Wyatt. Ce-i determinase, oare, să-l caute tocmai pe el?

– Respect, desigur, poziţia dumneavoastră şi locul pe care Sfântul Scaun îl deţine în comunitatea internaţională, dar nu prea pricep ce fel de necesităţi aveţi, care să-l solicite pe unul ca mine.

Montiagro îşi împreună degetele, odihnindu-şi mâna pe tăblia biroului.

– Am observat implicările dumneavoastră în negocierile de ostatici şi în cazurile cu fanatici sinucigaşi din ultimii ani. Am monitorizat activitatea dumneavoastră cam într-o duzină de situaţii naţionale şi internaţionale, când aţi luat parte la negocierile cu terorişti. Salvarea de vieţi omeneşti este foarte preţuită de Vatican.

– Apreciez încrederea dumneavoastră, dar nu mă pot lăuda cu succese de fiecare dată. Am avut destule pierderi...

– Înțelegem asta, zise Montiagro. Și știm, de asemenea, că pierderea zborului Virgin Atlantic ai luat-o personal.

Wyatt simți o mare presiune în piept. Spera ca Montiagro să nu continue pe aceeași temă.

– Ceea ce ne impresionează în mod special este că guvernul Statelor Unite are suficientă încredere în Thomas Wyatt pentru a-l solicita în situațiile cele mai critice.

Dacă era să-și părăsească slujba pentru o alta, Wyatt ar fi vrut să știe mai multe în legătură cu respectiva însărcinare.

– Vă mărturisesc că îmi este la fel de neclar, în continuare, ce beneficii aș putea aduce eu la masa dumneavoastră. Nu sunteți în război. Nu aveți armată activă, nici amenințări fizice, în afară de obișnuiții fanatici religioși cu care ne confruntăm zilnic.

– Poate, da, zise Montiagro. Poate, nu. Arhiepiscopul își așează palmele desfăcute pe masă. Din păcate, ceea ce afirmați dumneavoastră este incorect la toate capitolele menționate: război, armate și amenințări fizice la adresa Sfântului Scaun. De pildă, din punct de vedere al războiului, noi...

Telefonul mobil al lui Wyatt ciripi. Ridică mâna spre arhiepiscop în timp ce scoase aparatul din suportul de la curea și citi numele apelantului.

– Prezint scuze, Excelența-Voastră, dar trebuie să răspund apelului. E de la agenție...

– Înțeleg, spuse Montiagro.

Wyatt se ridică și se îndepărtă de masă înainte de a apăsa pe butonul pentru convorbire. Ascultă atent, apoi, într-o clipă, se întoarse către arhiepiscop.

– Excelență, aveți un televizor disponibil? Sunt știri de ultimă oră, care ne interesează pe amândoi.

– Desigur, confirmă Montiagro. Se ridică şi deschise o comodă mare, scoţând la iveală un televizor cu ecran lat. După ce apăsă pe butonul de pornire, la telecomandă, imaginea şi sonorul postului Satellite News prinseră viaţă.

Prima imagine era a unei uriaşe mingi de foc străbătând cerul nopţii. Cu toate că nu exista niciun punct de referinţă, Wyatt presupuse că ceva de mari proporţii luase foc şi ardea în văpăi.

Crainicul anunţa alert:

– Înregistrarea este filmată pe coasta de est a Africii, în timp ce Staţia Spaţială Internaţională se prăbuşeşte fără control şi ia foc în atmosferă. Priveliştea spectaculoasă de pe cerul nopţii a putut fi văzută de la mii de mile depărtare. Teribila tragedie a debutat cu un raport primit de la Agenţia Spaţială Rusă, precum că cei trei membri ai echipajului – un căpitan de marină al Statelor Unite, un colonel al Forţelor Aeriene Ruse şi un cosmonaut rus – s-au sinucis cu toţii, imediat ce au constatat că pricinuiseră devierea de pe orbită a staţiei. Puţin mai târziu, aceasta s-a prăbuşit în Oceanul Indian.

Arhiepiscopul Montiagro părea că îngheţase: privirea sa fixă imobiliza imaginile, când Wyatt veni în preajma lui.

– E incredibil, zise Wyatt.

Montiagro se întoarse spre Wyatt.

– De fapt, nu este. Îşi aşează mâna pe braţul lui Wyatt. – Iată, domnule Wyatt, motivul pentru care v-am chemat.

CÂMP DE LUPTĂ

Montiagro dezactivă sonorul televizorului.

– Nu pricep nimic, Excelența-Voastră, zise Wyatt.

– Ai să înțelegi cât de curând... Thomas, suntem în plin război. În fiecare moment, în fiecare secundă, cu fiecare respirație, ne luptăm pentru viețile noastre, pentru sufletele noastre. Un război la fel de real ca și cele ce se desfășoară într-o duzină de alte locuri teribile, dureroase, sângeroase de pe această planetă. Războiul în care suntem prinși a început cu mult timp în urmă. Și nu se va sfârși până ce una dintre părți – cei care cred în bunătatea omenească sau cei care văd doar ticăloșia din inima omului – va câștiga.

Atașatul se uita la reportajul transmis în direct, la televizor.

– N-ai fi aflat niciodată, dar suntem în mijlocul unui câmp de luptă. Biserica este centrul războiului ce se dă pentru salvarea sufletelor oamenilor. Privi spre Wyatt. Avem nevoie de cineva ca dumneata, care să ne ajute să ducem această bătălie. Dumneata înțelegi prea bine comportamentul uman. Una dintre căile prin care inamicul nostru câștigă o bătălie este aceea de a determina un suflet să comită păcatul ultim împotriva lui Dumnezeu – păcatul sinuciderii. Armata împotriva căreia luptăm este condusă de Satana. Neflimii au plănuit meticulos ziua în care se vor răzbuna pe Dumnezeu și-i vor lua acel lucru pe care-l îndrăgește cel mai mult: creația sa neprețuită – omul.

– Neflimi?

– Urmaşii Îngerilor Căzuţi, îngerii rebeli izgoniţi din Paradis după Bătălia din Ceruri.

– Credeţi că toate sinuciderile sunt provocate de un soi de posesie demonică? întrebă Wyatt. De fapt, explicaţia îi convenea, cu toate că dracii şi demonii se aflau la periferia credinţei sale. Dar explicaţia asta ar fi uşurat întrucâtva povara insuccesului pe care-l simţea legat de incidentul cu Virgin Atlantic. A convinge un om să renunţe la actul sinuciderii părea cu totul altceva decât a convinge un demon.

– Nu chiar toate, continuă Montiagro. Dar noi credem că războiul ia amploare.

– De ce? întrebă Wyatt.

Arhiepiscopul Montiagro arătă spre televizor.

– Semnele se înmulţesc, domnule Wyatt...

– Arca lui Noe? În Peru? Asta-i o glumă bună, zise Cotten, vărsând berea din sticla cu care gesticula, ca reacție la spusele lui Edelman.

– E o eroare, zise Paul, în timp ce Nick încuviința din cap.

Edelman schiță același zâmbet tolerant și îi aruncă o privire lui Paul, înainte de a se întoarce spre Cotten.

– Nu, domnișoară Stone, nu glumesc. Dar probabil că v-am abătut de la realitate... Dați-mi voie să vă explic. Povestea Marelui Potop este comună multor culturi, fiind transmisă, de obicei, din generație în generație, prin tradiție orală, pentru ca apoi să iasă la iveală prin limbajul scris. Chiar și incașii aveau un mit al potopului. Legendele incașe spun că primii locuitori ai Anzilor erau urmași ai Marelui Potop, care apoi au populat toată regiunea. Există literalmente sute și sute de mituri ale potopului în întreaga lume: scandinavice, asiatice, africane, australiene, ale Estului apropiat, ale insulelor din Pacific. Nu există colțișor de pe planetă fără o poveste despre potop.

– Teologii se bucură de fiecare dată scoțând în evidență acest fapt, pentru că acele legende culturale și textele timpurii coroborează evenimentul înscris în scriptura biblică. Edelman făcu o pauză, privind artefactul: Dar inscripțiile de pe acest cristal nu sunt mărturia unui Mare Potop care ar fi avut loc.

– Păi n-aţi spus mai înainte că tocmai asta sunt? întrebă Paul.

– Nu întru totul, obiectă Edelman. Vedeţi, inscripţiile de pe tăbliţă *prezic* un potop masiv. Relevă că potopul *o să* se petreacă, şi indică măsuri exacte de pregătire.

– Adică să fie construită barca şi să fie adunate animalele, două câte două? întrebă Cotten.

Edelman trecu cu degetul dedesubtul unor glife, pe măsură ce vorbea.

– Dă instrucţiuni precise pentru construirea unui vas, da – o arcă, dacă vreţi.

– Permiteţi-mi, eu am fost crescut într-o strictă ambianţă biblică, zise Paul, şi tind să înclin spre partea fundamentalistă. Îmi amintesc cum mi s-a spus că înţelesul Potopului e următorul: Dumnezeu a curăţat pământul de păcătoşi – de toţi oamenii, în afară de Noe şi familia sa.

Paul plescăi din buze, după ce luă o înghiţitură din berea sa.

– Aţi mai spus că oamenii aceştia îşi mutau locul pretutindeni în lume. De unde ştiţi că acesta nu e dintr-un cristal dăruit lui Noe? Sau poate tocmai el l-a creat, ori l-o fi dat cuiva să-l desăvârşească? Un fel de manual de instrucţiuni sau ceva de genul acesta. Iar apoi cineva l-a adus tocmai aici...

– Glifele, spuse Edelman. Nu făceau parte din repertoriul de scriere sau lectură al lui Noe.

Paul ridică din umeri, exprimând pe chip o uşoară jenă.

– Dacă inscripţia se dovedeşte a fi o predicţie a Marelui Potop, aici, în Peru, zise Cotten, chestia asta cu multiplii Noe or să contrazică istoria biblică a lui Noe.

– Fundamentaliştii vor fi fericiţi dacă asta va da peste cap Geneza, zise Paul. I se adresă lui Cotten: Exact opusul poveştii tale despre fosila Creaţiei. Cu

un zâmbet grijuliu, adăugă: Ești sigură că vrei să fii părtașă la povestea asta?

– E singura cale pe care o pot alege acum. Cotten se uită la Edelman: Paul are dreptate în privința chestiunii multiplilor Noe, nu-i așa?

– Da, zise Edelman. Ba chiar mai mult de atât. Nu e vorba doar de ceea ce este *scris* aici. Avem în fața ochilor un obiect vechi de mii de ani, inscripționat într-o limbă ce înglobează o varietate de simboluri, care nu sunt native niciunei culturi. Potrivit celor mai bune estimări, unui scrib antic i-ar fi trebuit cel puțin o viață să-l finalizeze, și asta doar dacă ar fi avut la îndemână unelte de mare precizie, de tăiere cu diamant și altele ca acestea. Iar mesajul prezice un eveniment despre care tradiția spune că s-a petrecut acum aproape cinci mii de ani. Schiță un gest către tăblița de cristal. Așadar, marea întrebare nu este ce spune mesajul, ci de cine a fost scris!

Cotten își simți inima bătând cu putere.

– Poate că avem în față scrisul de mână al lui Dumnezeu...

CEAȚA

Afară era un întuneric negru ca smoala și frig zdravăn când Edelman, Cotten, Paul și Nick, așezați în jurul mesei mari, pliante, luau masa specială de adio, în cortul popotei.

– Ar fi trebuit să angajăm un bucătar american în locul băștinașului, zise Paul. Nu știu dacă aș fi în stare vreodată să mănânc porc de Guineea.

– Nu te mai gândi la porcul de Guineea, zise Cotten. Zi-i pe numele său peruan, *cuy* – poate că asta te va ajuta. Ca să fiu cinstită, eu găsesc că e o mâncare destul de gustoasă.

– Totul e chestie de obișnuință, spuse Edelman înainte de a lua o furculiță de cartofi. Știați că femeile percep dezgustul pentru ceva anume mult mai rapid decât bărbații? Dezgustul este modul naturii de a ne proteja de boli. Prin urmare, femeile ar avea o sensibilitate mai pronunțată – ele sunt născătoarele, îngrijitoarele de prunci. Un fapt interesant, rezultat dintr-o cercetare efectuată în Marea Britanie: așa cum capacitatea de reproducere scade cu vârsta, tot astfel scade și sensibilitatea la dezgust.

Paul își înfipse furculița în *cuy*-ul tăiat felii, ezitând la prima mușcătură.

– Dacă am fi fost în Coreea, ai fi putut gusta o supă fabuloasă numită *bosintang*, spuse Edelman.

– Mă tem să întreb, zise Paul.

– Rover, zise Cotten, și scoase un sunet ca un lătrat ușor.

Paul mormăi dezaprobator.

– Vă pot indica site-uri cu rețete de mâncăruri exotice, le spuse Edelman.

– Pas, zise Paul, înțepând *cuy*-ul cu furculița.

Nick se apropie de Cotten și îi șopti la ureche.

– Și pe tine te obosește, la fel ca și pe mine, Fudulul-știe-tot?

Răspunse afirmativ la întrebare, făcând un semn scurt, cu capul. Și Cotten se plictisise de mintea etern enciclopedică a lui Edelman, dar știa prea bine că trebuiau să-și respecte gazda. Se întoarse spre Paul.

– Haide, dă-i drumul! Nu fi nătăfleț! Ia o mușcătură!

– Da, omule, haide, fă-o, zise Nick! Cât despre mine, sunt lihnit. Pe toți dracii, aș mânca acum și partea sudică a unei llame spânzurate de cap. Înfundă în gură o bucată de carne. Mmm, mmm, mmm.

Paul ridică furculița.

– Și-acum o să-mi spui că are gust de pui, nu-i așa?

– Dar ce nu are, pe lumea asta, gust de pui? zise Edelman.

– Poate că am fost – cum ați spune dumneavoastră – născător sau îngrijitor de prunci, într-o altă viață, zise Paul. Abia mă pot obișnui cu nenorocitele de tofu, și acum se așteaptă de la mine să mănânc ... *cuy*. Tăie o bucată și o duse încet la gură.

Nick rânji cât putu de convingător în timp ce continua să mestece, apoi înghiți și o expedie în stomac, cu apă îmbuteliată.

– Închipuie-ți că ai fi într-un reality-show, cu o miză de un milion de dolari...

Paul lăsă carnea să-i alunece printre buze. Ținu furculița în cavitatea bucală, pentru o clipă, înainte de a fragmenta cu dinții porcul de Guineea. Nările i se umflară, nasul i se încreți, în timp ce mușchii fălcilor lucrau încet.

– Nu-i chiar aşa de rău, îngăimă el, încă mestecând. În final, înghiţi.

Edelman îşi ridică sticla cu apă.

– Să bem pentru traiul la extreme, tinere domn!

Cotten auzi un scheunat din direcţia focului de tabără încins de echipa de excavare, cu toate că lumina slabă a acestuia nu prea se mai zărea, din pricina ceţii ce se îndesea tot mai mult. Ştia că şi ei sărbătoreau, după cum le era obiceiul în fiecare seară, dar nu cu apă, ci cu ceva mai tare – un preparat de-al lor, pe care şi-l încropeau zilnic.

– Propun un toast, zise Nick. Să ciocnim pentru descoperirea artefactului de cristal de către domnul dr., împreună cu noul simţ de aventură culinară al lui Paul. Ţinând în sus sticla de apă, începu să recite:

Ora închiderii, şi Guiness vărsat pe podeaua barului,
când din gaură se furişă un mic şoricel
şi se aşeză în lumina felinarului.
Lipăi spuma albă de jos, apoi căzu din picioare.
Şi toată noaptea, furios, strigă să vină mâţa s-o omoare!

Paul şi Edelman râseră, în vreme ce Cotten clătină din cap.

– Noroc, zise ea, ridicând sticla cu apă.

– Ceea ce ne lipseşte, spuse Nick, este nişte lichid de acela din care prietenii noştri beau în fiecare seară. Arătă în direcţia râsetelor şi urletelor echipei de săpători.

– Du-te şi roagă-l pe José să ne facă parte dreaptă şi nouă, spuse Paul! Mi-a zis, ceva mai devreme, că tocmai au scos cepul la o damigeană nouă.

– Cred că asta voi face, zise Nick, ridicându-se în picioare. Îşi scutură pantalonii şi păşi grăbit, printre norii de ceaţă.

Cotten își scoase aparatul foto Elph și făcu câteva poze cu Paul terminându-și cina cu porcul de Guineea.

– Acum, ai ceva senzațional despre care să le scrii celor de acasă, îi zise ea, vârând aparatul în buzunarul pantalonilor tip cargo. Iar eu dețin dovada.

Câteva momente mai târziu, Nick se întoarse cu o sticlă, de genul celor de whisky, având învelișul din piele de culoare închisă. În timp ce o ținea în sus, ca s-o vadă toată lumea, Cotten admiră inscripțiile multicolore. Pe o parte se zăreau cuvintele „Lineas de Nazca" și mai multe desene ale faimoaselor linii Nazca – o maimuță, un păianjen și un șarpe. Mai era schițat, în fundal, și un munte înzăpezit, precum și o femeie băștinașă îmbrăcată în haine colorate.

– Exact ce ne-a recomandat doctorul, zise Nick, cu un zâmbet larg. Împărți pahare de carton, scoase dopul sticlei și turnă câte puțin fiecăruia. Doctore, José a zis că chestia asta o să clarifice, cât ai zice peste, inscripțiile de pe tăblița de cristal. Înțelegeți? Va fi totul clar precum *cristalul*...

Când toți avură paharul plin, Paul îl ridică pe al lui.

– Să bem pentru Marele Potop. Ah, da, și pentru Noe – marele constructor de nave.

– Noroc, zise Edelman. Pentru toți Noe!

Cotten sorbi puțin și avu pe loc o reacție de sufocare. În comparație cu gustul fin și catifelat al votcii suedeze favorite, senzația de acum era ca și cum ar fi băut lame de ras. Prima înghițitură necesită puțin efort, dar rămâi în gură cu un stăruitor gust de piper, oarecum plăcut. Și e tare, îți încălzește toate măruntaiele.

– Trebuie să recunosc că nu e rău – după primul șoc, precizã Edelman, terminându-și paharul.

– Mai e destul, doctore, spuse Nick, întinzându-i sticla.

– Ei, ce-o să fie? zise Edelman. Încă unul n-o să mă doboare.

– Da, pentru toţi Noe! închină Cotten, înălţând cupa. Se întoarse spre Edelman. Dar pe restul tăbliţei, după prezicerea Potopului, ce reprezintă acele linii şi puncte? Ce vor să însemne?

– Pot deslușI, destul de confuz, doar prima jumătate a tăbliţei, răspunse Edelman. Am avut noroc cu glifele semirecunoscute şi, firește, mi-a venit în ajutor şi faptul că eram familiarizat cu povestea Potopului. Dar glifele se opresc undeva, în jos, la mijlocul tăbliţei, cu următoarea remarcă: Dumnezeu va curăţi pământul a doua oară, însă nu prin potop. Apoi întregul limbaj al tăbliţei se modifică – fără glife. Acele puncte şi linii seamănă cu interpretarea grafică a unei forme de quipus, iar asta nu este specialitatea mea, atunci când e folosită ca limbaj. Îmi imaginez însă că, dacă prima jumătate descrie Marele Potop şi cum anume să-i supravieţuieşti, cealaltă jumătate ar putea face acelaşi lucru – poate ceva mai dramatic, de genul: cum să oprim Apocalipsa. Ultimele date pe care le-am putut extrage din glife ne pun în gardă: va să vină o a doua curăţire, condusă de fiica unui înger.

*
* *

Cotten Stone pătrunse ameţită în cortul ei, constatând că e destul greu să se ţină pe picioare şi, de asemenea, destul de greu să respire. După doar un pahar din amestecul băştinaş, capul începuse să i se învârtă. Dar ceea ce tocmai auzise rostit de Edelman întrecea efectele puternicei băuturi locale.

Condusă de fiica unui înger...– rememoră ea.

O senzaţie de arsură i se declanşă în abdomen şi se răspândi, zvâcnind în valuri, prin tot corpul. Privirea i se înceţoşă, vârfurile degetelor o furnicară de parcă s-ar fi atins de o priză electrică. Cotten îşi

puse mâinile căluș peste nas și gură și respiră ritmic, pentru a preveni o hiperventilație. Se concentra să respire ușor și să se relaxeze, încetinind activitatea inimii.

Chiar și în timpul anxietății, îi mai auzea încă pe Edelman, Paul și Nick – la distanță, râsetele și flecăreala lor aduceau mai degrabă a bolboroseală decât a vorbire limpede.

Cotten căută prin geantă, până ce găsi, în sfârșit, sticla de plastic cu medicamente. Se luptă cu capacul, care avea prevăzută o siguranță pentru copii. Îl afurisi. La un moment dat, capacul sări, iar Cotten reuși să răstoarne Ativan-ul în palmă. Luă o pastilă și o azvârli în dosul limbii. Înghiți greu, conducând pilula pe gât. Apoi puse restul înapoi în sticlă și se lăsă ușor pe pat, presându-și palmele pe tâmple. Zvâcneau precum capacul unui ibric. Se întreba dacă nu cumva presiunea ce-i creștea în piept avea să-i provoace un atac de inimă.

Cotten stătu întinsă, nemișcată, timp de aproape o oră, până ce zvâcnetele din cap se potoliră. În ciuda aerului rece, de munte, era leoarcă de transpirație – nu-și putea smulge din minte vorbele lui Edelman.

Condusă de fiica unui înger...

Îl auzi pe Edelman, aflat ceva mai la distanță. Accentul său englezesc, impecabil suna neclar, deformat. Oare băieții mai erau treji? Mai petreceau încă?

Se auzi strigată de Edelman. Acesta întreba dacă era Cotten cea care se apropia prin valurile de ceață.

Apoi urlă răsunător.

LICURICI

Fiţi treji, privegheaţi. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită. -1 Petru 5:8

Cotten se ridică şi, orbită de întuneric, îşi apropie tălpile de podeaua de pământ. Oare chiar îl auzise pe Edelman urlând? „Trebuie să fie o greşeală", gândi ea.

Se ridică în picioare şi-şi duse mâna la faţă – pielea îi era rece şi lipicioasă, părul umed, echilibrul nesigur.

Bâjbâi sub pat, căutând lanterna. Apăsând pe buton, zări o ceaţă deasă ce-i umplea cortul. Conul de lumină abia penetra, la o distanţă de câteva picioare depărtare, până la intrarea tip clapă. Era înfăşurată într-un nor – picuri mici de umezeală se mişcau încet în raza de lumină, semănând cu mici planctoni din adâncuri.

Cotten întinse mâna spre clapa cortului. Ieşind afară, simţi o răcoare pătrunzătoare, ce nu putea fi pusă pe seama altitudinii.

– Dr. Edelman? strigă ea. Paul? Nick?

Niciun răspuns.

Proştii! Se îmbătaseră criţă şi se vorbiseră s-o sperie. Nu găsea prea amuzantă treaba asta. Firește, n-aveau de unde şti cât de tare o traumatizase traducerea lui Edelman. Dacă ar fi ştiut, n-ar mai fi organizat farsa asta stupidă. Îşi dăduse silinţa să-şi ascundă, pe cât posibil, reacţia, scuzându-se că e

nevoită să părăsească petrecerea. Motivase ferm că băuse prea mult şi nu se simţea deloc bine. Erau, probabil, mult prea beţi pentru a-şi da seama că, de fapt, altceva o chinuia pe ea.

Văzu o lumină palidă apropiindu-se treptat. Idioţii! Încercau s-o îngrozească, dar lanternele îi trădau. Cotten nu voia defel să le arate cât de mult o înfricoşa farsa lor.

– E-n regulă, băieţi. Ştiu ce intenţionaţi să faceţi! strigă ea.

Lumina se făcu mai mare, schimbându-se dintr-un portocaliu deschis într-un roz ţipător, apoi într-un roşu aprins. În acelaşi timp, se auzi un sunet tulburător, un fâlfâit – ca nişte vele în bătaia vântului.

Deodată, José ţâşni din ceaţa groasă a muntelui – cel puţin, aşa crezuse la început, că era José, dar în flăcările ce-l cuprindeau era cu neputinţă de recunoscut.

– José! ţipă ea, în timp ce acesta trecu pe lângă ea, alergând şi dispărând în noapte. Asta nu mai era o farsă. Oh, Iisuse, ce se întâmplă? Paul? Nick? Unde sunteţi?

Apoi alte ţipete sfâşiară aerul taberei. Unul semăna cu glasul lui Nick, dar nu putea fi sigură.

Din nou, dinspre ceaţă, Cotten simţi că se apropia ceva – o flăcăruie strălucitoare răzbătând prin zidul întunecat al norilor.

Licurici.

Aici, în înaltul munţilor, Cotten văzu mii de licurici. Formau o masă pâlpâitoare ce se îndrepta spre ea, până când o împresurară ca un adevărat vârtej de lumină. Zburând în spirale, o încolăceau tot mai strâns, atât de strâns, încât simţea vârtejul de aer atingându-i pielea. Mişcarea lor părea să iradieze căldură. Simţind un pătrunzător miros de sulf, se ţinu strâns cu mâna de gură şi de nas. Se zbătea frenetic, alungând cu ambele mâini micuţele

puncte de lumină. Acestea roiau ca și cum ar fi vrut să penetreze, să găsească o cale de a intra în ea. Deși voia să-și miște picioarele, acestea n-o ascultau, mâinile i se lăsară moi pe lângă trup, iar lanterna îi căzu pe pământ. Nici măcar pleoapele nu mai aveau puterea să se închidă. Paralizată. Licuricii să fie, oare, cauza, ori se speriase într-atât, încât ajunsese în starea asta? Pentru o clipă, se întrebă dacă mai respira cu-adevărat.

Apoi, instantaneu, aceștia dispărură – fâșii de lumină în întuneric.

Cotten clipi ca și când s-ar fi trezit dintr-o transă, revenindu-și în deplinătatea facultăților.

Urletele de teroare se înmulțeau – cineva striga în quechua. Să fi fost, oare, unul dintre săpători?

Ridicându-și lanterna, Cotten porni agale prin tabără, fiindu-i frică să alerge – se temea ca nu cumva să se împiedice și să cadă. Ca și cum și-ar fi împlinit propria profeție, picioarele i se împleticiră, iar ea se prăbuși la pământ, cu gura în țărână, cu brațele îmblătindu-i-se și genunchii pocnindu-i surd. Se chinui să se ridice, sprijinind-se în cotul stâng, apoi îndreptă lumina în direcția picioarelor, ca să vadă de ce anume se poticnise. Cadavrul lui Paul era lungit pe pământ, cu gâtul crestat larg. În mână ținea un cuțit mare, plin de sânge.

– Oh, Doamne-Dumnezeule! Își dădu un brânci îndărăt, îndepărtându-se de trupul lui Paul. Acesta își retezase, oare, singur gâtul?

Cotten se ridică anevoie în picioare, lumina lanternei sălta sălbatic în ceață. Dinaintea ei, chiar în mijlocul cortului popotei, trona masa unde ea și prietenii ei luaseră împreună ultima cină. Mai erau câteva rămășițe de *cuy*, într-o tavă de aluminiu ce zăcea în centrul mesei. Sticla cu amestec băștinaș se odihnea la margine.

– Nick? îl chemă ea, cu glas scăzut. Unde ești?

Opri lanterna, cufundându-se în beznă. Sursa luminoasă a lanternei ar fi transformat-o într-o țintă ușoară. Singura rază de lumină venea dinăuntrul cortului lui Edelman. Cu precauție, se îndreptă spre acesta.

– Edelman? șopti ea, trăgând la o parte clapa cortului. Auzi un zumzet ușor și simți în aer o mișcare subtilă. Se întoarse, când o lumină scânteietoare apăru în spatele ei. Un roi gros de licurici inundă cortul, aducând cu el o căldură sufocantă și un miros înecăcios, de sulf. De astă dată o ignorară, în schimb se adunaseră buluc și zburau deasupra mesei. Coborâră în picaj și împresurară tăblița de cristal. Lângă aceasta, hârtiile lui Edelman luară foc și se prefăcură în scrum, împrăștiindu-se și plutind în aer.

Cotten se făcu mică, undeva, în spatele cortului. Lovindu-se de o ladă, își aținti privirea în jos și-și înghiți un țipăt, când văzu ce anume zăcea la picioarele ei.

RUINELE

Cotten se uita înmărmurită la trupul neînsufleţit al lui Edelman, rostogolit pe pământ. Lângă el – un pistol. Pata întunecată, de praf de puşcă, la tâmpla sa dreaptă înconjura gaura de pătrundere mică, aproape lipsită de sânge. Cotten se lăsă în genunchi şi îi săltă capul. Ochii îi erau larg deschişi, pupilele – fixe şi dilatate. Capul i se aplecă spre dreapta, descoperind rana de ieşire.

– Oh, Dumnezeule! şopti ea, acoperindu-şi gura. Partea stângă a capului lipsea.

Un plescăit scurt o făcu să-şi ridice privirea. O bucată din creierul lui Edelman alunecase de pe pânză, căzând pe pământ. Cotten îşi simţi stomacul în gât. Se scutură, reprimându-şi imboldul de a vomita. José – ars de viu. Paul – cu gâtul tăiat. Iar Edelman îşi zburase creierii. Ce mama dracului se întâmpla?

Deodată, strălucirea licuricilor se intensifică. Cotten se holba necontenit la tăbliţa de cristal, levitată câţiva inci deasupra mesei, purtată de o mantie de insecte incandescente. Era captivată de această imagine fantastică, nu se putea desprinde de locul unde parcă înţepenise. O traversa un soi de extaz – părea că se află în prezenţa supranaturalului, şi că acesta face parte din ea. Apoi, aproape fulgerător, se simţi scârbită, înţelegând, în sfârşit, că orice ar fi fost ceea ce se afla împreună cu ea, în cort, era esenţa răului.

Adunându-şi ultimele puteri, Cotten se forţă să se ridice în picioare şi să se strecoare prudent pe lângă cadavrul lui Edelman, să ocolească masa artefactului şi să se furişeze, trecând de licurici, spre intrarea cortului. Ieşi ca săgeata.

Se decise rapid să evite tabăra săpătorilor, îngrozită că va găsi aceleaşi orori. Ţintind raza de lumină spre pământ, Cotten porni alergând în direcţia opusă, spre cărarea ce ducea la şantier. Se poticnea pe drumeagul denivelat, rădăcinile ieşite la suprafaţă îi îngreunau sarcina de a-şi menţine echilibrul. Ceaţa muntelui se rostogolea pe lângă ea, în valuri – groasă pe alocuri, sau subţiindu-se din când în când. Lanterna abia pătrundea prin perdeaua de nori.

Încerca să-şi împingă imaginile morţii în spatele minţii, dar îi era cu neputinţă să se gândească la altceva: se pare că prietenii ei se sinuciseseră ori se omorâseră reciproc... „Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule!" Cuvintele ei păstrau ritmul paşilor ce atingeau pământul.

Cotten se uită deodată înapoi şi i se păru că vede nişte capete micuţe, ca vârfuri de ace luminate – licuricii.

Oare ce erau aceştia? Un soi de insecte agresive, ca albinele ucigaşe? Licuricii, aşadar, levitaseră cuţitul lui Paul, aşa cum făcuseră şi cu tăbliţa? Îi dăduseră foc lui José, şi – la fel – incendiaseră notiţele lui Edelman? Iar apoi îl forţaseră să se împuşte? Dar poate că erau doar produsul imaginaţiei sale, aprinsă de băutura băştinaşă – halucinogene provenind din vreun drog al locului, în combinaţie cu medicaţia ei –, ori motivul era, probabil, atacul de anxietate de mai devreme.

Nu, nu, căzuse, fără doar şi poate, peste cadavrul lui Paul, simţise căldura flăcărilor ce-l împresuraseră pe José şi ţinuse în mână capul lui Edelman, cald încă. Cu toate că nu-l văzuse pe Nick, urletul

semănase cu glasul lui. Toate astea nu puteau fi simple halucinații.

Amețită de marea altitudine, Cotten se lupta să rămână pe cărare. În ultimele zile, îi deveniseră familiare potecile întortocheate ce duceau la ruine.

Brusc, prima dintre structurile masive se înălță din întuneric – zidul de pietre albe, de granit. Trecu printre șanțurile și uneltele ce brăzdau șantierul și se avântă spre urcușul abrupt, spre construcția boltită despre care îl iscodise pe Edelman. „Un observator incaș", îi spusese el. Deși nu-l putea vedea prea bine prin întuneric și prin perdeaua groasă a ceții, și-l amintea limpede. Aruncând o privire în spate, nu zări nimic urmărind-o în timp ce suia spre observator.

Deodată, apăru peretele exterior, rotund, iar cărarea continua în trepte. Cotten respira greu, plămânii îi lucrau forțat, iar picioarele o ardeau. Își aminti de cărăruia îngustă ce se abătea pe lângă drumeag și pe care o urmaseră în prima zi după ce ajunseseră aici.

„Rimancu nu e prea departe de aici", gândi Cotten. Dacă ar fi izbutit să-l găsească, s-ar fi putut ascunde acolo până la ziuă, când s-ar fi dumirit ce anume se petrecea. Apoi s-ar fi dus la Machu Picchu, să contacteze autoritățile.

Ceața ce se scurgea pe lângă ea părea să aibă o viață în sine, deplasându-se și unduindu-se în valuri, ca un gigant nevertebrat ce înota lent pe lângă ea. În adâncul junglei, departe de tabără, se opri la un moment dat, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul unui copac. „Rimancu trebuie să fie pe-aproape"... Așteptă să-și tragă sufletul și porni din nou. Luminând în fața ei cu lanterna, Cotten observă, în sfârșit, bucata de lemn roșie.

În scurt timp, găsi intrarea spre una din structurile Rimancu. Aplecată în față, cu palmele

sprijinite de genunchi, scoase un strigăt de ușurare. Cotten se șterse la nas cu dosul mâinii; simți o dâră de murdărie brăzdându-i fața. În interiorul ruinelor, găsi o încăpere burdușită cu grohotiș, de la vreun zid dărâmat, peste care crescuse o vegetație abundentă. Un trunchi negru de copac, torsionat ca o împletitură de lemn dulce, creștea din lespedea de piatră și se pierdea în întunericul de deasupra – temelia era groasă ca un bărbat pântecos.

Cotten își încropi un covor de plante vii și compost. Se ghemui într-un ungher îndepărtat, în dosul trunchiului de copac. Învârtind lanterna în arc, pentru a cerceta împrejurimile, se rezemă de o piatră ce se desprinsese din zidul sfărâmat. Opri lumina, ca să conserve bateria.

Pulsul, bătându-i surd, era singurul sunet pe care-l auzea. Mirosurile înțepătoare ale junglei, umezeala perpetuă, izul de piatră antică și de sol jilav îi blocau nările.

Cotten închise ochii, făcând eforturi disperate de a găsi vreun sens pentru tot ceea ce se întâmplase.

Paul și Nick glumiseră, în timpul zborului de la Lima, despre cum se vor droga ei cu prafuri locale – marfă despre care auziseră că te putea înnebuni. Oare asta se întâmplase? Băutura băștinașă era de vină? Efectele secundare ale lichidului îi transformaseră în sinucigași? Dar de ce nu și pe ea? Da, licuricii...

Licuricii...– rememoră din nou.

Cotten deschise ochii și se lipi cu spatele de perete.

Mii de licurici umpleau încăperea antică. Masa luminiscentă întruchipa un model: mai întâi – un diavol al nisipului, învolburat din deșert, apoi, mai complicat – o dublă spirală, strălucind îndeajuns de puternic pentru a proiecta umbra copacului răsucit pe peretele de piatră.

Se sculă în picioare şi se strecură pe lângă zid, ajungând la o deschizătură destul de mare pentru a-şi croi drum prin ea. Cotten se aplecă şi împinse la o parte vegetaţia deasă ce-i bloca ieşirea. În final, ajunse din nou în junglă. O luă la fugă, căutând poteca. Subit, o viţă de vie încolăcită îi prinse glezna şi o azvârli jos, izbind-o cu capul de o piatră, cioplită de mâini incaşe cu peste cinci sute de ani în urmă.

ELI

Richard și Mariah Hapsburg ședeau comod în Cadillac-ul Escalade, pe acostamentul șoselei North Racebrook, în apropierea porților de intrare spre domeniile lui Eli Luddington în Woodbridge, Connecticut. Mariah privi pe fereastră, în momentul când pe lângă ei trecu un Mercedes de culoare argintie. „Proprietarii se îndreaptă, probabil, spre dineul lui Luddington", gândi ea. Soțul ei, Richard, se afla în spatele volanului și conducea îmbufnat SUV-ul, ceea ce o enerva la culme. Știa că era capabilă să obțină orice lingușindu-l pe Richard, să-l determine să facă absolut orice dorea ea, dacă îl manipula cu dibăcie. De fapt, asta era responsabilitatea ei: de a-l menține alert.

În seara aceasta, o dăduse-n bară, pierzându-și cumpătul din cauza văicărelilor lui. Nu voise să meargă la petrecere, el ar fi preferat să stea acasă, căci avea de lucru la un proiect de cercetare. Se plânsese pe tot parcursul drumului, iar în final nervii ei cedară: se descărcă printr-o izbucnire sălbatică. Acum trebuia să bată în retragere și să netezească penele micuțului imbecil.

Mariah se mută sfioasă lângă el și îi puse delicat mâna pe genunchi.

– Îmi pare rău... Ar trebui să fiu mai sensibilă cu sentimentele tale. Știu că nu-ți plac defel chestiile astea, dar, recunoaște și tu, sunt folositoare pentru afaceri. Oamenii ăștia sunt capetele fundațiilor care alimentează cuferele suporterilor. Și finanțează

subvenţiile private. Trebuie să dansăm după cum ne cântă ei.

Richard îi îndepărtă mâna de pe genunchiul său şi i-o aşeză înapoi, pe scaunul de piele.

– Richard, şopti ea, aplecându-se atât de mult, încât buzele ei îi atingeau urechea. Haide, dragule! Ţi-am spus că îmi pare rău, nu-i aşa? Îl ciupi de partea de sus a urechii, în timp ce-şi aşeză sus, pe scaun, picioarele lungi.

Richard făcu o mişcare de retragere spre portiera şoferului.

– Mariah, sunt foarte conştient că trebuie să ne gudurăm pe lângă oamenii ăştia.

– Atunci de ce faci ca totul să fie aşa de dificil?

Richard clătină din cap.

– E Luddington.

– Ştii doar că trebuie să te obişnuieşti cu Eli... Nu există altă cale. Le plăcea sau nu, Richard şi cei asemenea lui îi dădeau, în final, socoteală lui Luddington. Dar, în cazul ei, făcuse singură alegerea. Şi, în fiecare zi, îşi manifesta recunoştinţa pentru acest lucru. Eli era salvatorul ei.

Dacă ar fi reuşit să-l modeleze încă puţin pe Richard, ar fi fost bine. Îi cunoştea slăbiciunea. Mariah îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul piciorului lui, apucându-i partea interioară a coapsei.

– Dă-mi voie să-mi cer scuze, şopti ea, suflându-i în ceafă înainte de a-l muşca uşor de sub bărbie. Ştii cât de mult doresc să-ţi fiu pe plac, zise ea, mângâindu-l între picioare cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îi desfăcea cureaua.

Richard îşi rezemă de tetieră capul rotund şi lucios, apoi oftă.

– Aşa te vreau, spuse ea. Lasă-mă să fac eu toată munca. Îţi place când îmi cer scuze, nu-i aşa? Cred că, de fapt, îţi prieşte atunci când sunt obraznică, fiindcă doar aşa avem prilejul să ne împăcăm...

Cureaua se dădu în lături, iar degetele ei începură să lucreze la nasturele de sus al prohabului.

– Mariah, zise el, cu voce răgușită, noi... .

– Șșș..., șopti ea, trăgând în jos fermoarul și strecurându-și mâna înăuntru. Când Richard începu să geamă, ea zâmbi.

Fusese atât de simplu.

– Mută scaunul mai în spate, zise ea încet.

Richard apasă pe buton, scaunul automat culisă fără zgomot, depărtându-se de volan.

– Dacă ne vede cineva? îngăimă el. Dar ochii îi erau deja împăienjeniți de dorință, nu opuse niciun fel de rezistență.

Mariah îl eliberă de pantaloni, în timp ce își scoase sandalele cu toc. N-avea sens să zgârie pielea scaunului.

Ochii lui Richard se închiseră de plăcere când ea îi luă lujerul în gură. Mușchii lui abdominali palpitau pe obrazul ei. Când se dovedi pregătit, Mariah își ridică rochia, se urcă deasupra și-și dădu chiloțeii la o parte. Privindu-l intens, se lăsă ușor în jos.

Urmări cum aburul plăcerii se așternea asupra lui, căutătura – pierdută în extaz, privirea – fixă, albă, iar falca – încleștată. Lucrându-l încet, lăsa căldura să crească pe măsură ce îl tachina. Mariah îi luă mâinile lui Richard și le așeză pe sânii ei.

– Dă-o jos, zise Richard! Dă rochia jos!

Ea gemu, mutându-i mâinile de pe sâni sub corset, plasându-le sub talia ei mică, pe creasta șoldului. Nu era nevoie să-și scoată rochia. N-avea să dureze prea mult.

– Oh, Dumnezeule! țipă el. Te simt așa de bine! Ce îmi faci?

Era o întrebare retorică, nu pretindea un răspuns. Ea îi ținu între mâini capul asudat, ridicându-se și căzând într-un ritm viguros.

– Da, dragule. Oh, da, Rumjal, scânci ea, știind că numele său real avea să-l electrocuteze. Ea adora vorbitul în timpul sexului, știind exact ce anume îi plăcea lui să audă. Își lăsă părul lung și blond să cadă peste fața lui, în timp ce se legăna. Știa că el îi putea adulmeca părul, sexul. Rumjal, Rumjal! Oh, Dumnezeule, mă apropii... Mariah era sigură că vorbele ei îl vor împinge peste limite. Când îl făcea să creadă că o excita, apropiind-o de orgasm, atunci el ajungea rapid la punctul culminant. Doar era destul de târziu și trebuiau să ajungă la petrecere.

Ea gemu și tresări din tot corpul.

El se tensionă sub ea, cu respirația gâtuită, încovoindu-se pentru o clipă. Îl simți cum se descarcă în ea.

Apoi se sfârși.

Richard se înmuie când o simți sprijinindu-se de el.

– Puiul meu dulce, spuse ea. Dă-mi batista! Trebuie să fac curățenie.

El o luă în brațe și o ținu strâns.

– A fost al naibii de bine, zise el. Lasă-mă să-mi trag sufletul.

Mariah se ridică brusc.

– Nu pot. O să întârziem. Se îndepărtă domol de el, apoi luă batista din buzunarul aflat în interiorul jachetei sale. Așezată în genunchi, îi șterse urmele dintre picioare.

– Gata, spuse ea, aruncând batista pe covorul de pe podea, înainte de a-și pune chiloții. Se urcă înapoi, pe partea ei de scaun. Aranjează-te puțin și tu! Nu poți să arăți ca și cum tocmai ți-ai tras-o pe scaunul din față al SUV-ului tău.

Mariah își încălță sandalele cu toc și-și netezi rochia. Deschise poșeta mică și scoase o perie miniaturală, înainte de a aprinde becul vizorului, ca să se privească în oglindă.

– Nu s-au petrecut stricăciuni prea mari, spuse ea, perlindu-şi părul, apoi pieptănându-l cu degetele şi înfoindu-l. Ce bine că nu-l făcuse coc! Acum ar fi avut o problemă – să-l readucă la forma iniţială, prezentabilă.

Mariah se aplecă în faţă, verificându-şi fardul în oglindă. Deodată, se înfioră şi sări înapoi.

– Ce-ai păţit? întrebă Richard.

Ea ştia că ceea ce văzuse reflectându-se în oglindă era numai rodul imaginaţiei sale – un coşmar din trecut. Faţa hidoasă, cu oribilele cheloide ce o brăzdau precum galeriile de cârtiţă, ochiul lipsă, chipul desfigurat – monstrul – nu era aici, în realitate.

– Eşti în regulă? întrebă Richard, întinzând mâna, pentru a-i atinge pielea braţului.

Ea se aplecă din nou spre oglindă, palpându-şi faţa cu vârfurile degetelor. Era frumoasă – pielea fără cusur, buzele pline, gura senzuală, ochii albaştri, captivanţi, ca de topaz, cu gene negre precum cărbunele.

– Da, sunt bine.

Eli Luddington era într-adevăr salvatorul ei.

*
* *

Richard şi Mariah stăteau pe canapeaua Concorso italiană, de culoare închisă din biroul lui Eli Luddington. Degetul lui Richard lovea uşor unul din capetele de cupru ale cuielor de la mâner. În partea opusă lor, Luddington şedea într-un balansoar din acelaşi set de mobilier, ţinând în mână un pahar cu coniac François Voyer Extra Grande Champagne, a cărui culoare caramel radia în lumina şemineului imens. Ceilalţi oaspeţi plecaseră, cei trei erau singuri. Ca întotdeauna, Eli era îmbrăcat impecabil. În această seară, purta un costum de caşmir din trei piese, de culoare bleumarin, şi o cămaşă de gală puternic scrobită, cu manşete de tip franţuzesc – fiecare dungă

era călcată cu precizie, fiecare unghie manichiurată, fiecare fir de păr era la locul lui.

Richard se simți șifonat și zdrențăros în prezența lui Eli.

– Excelentă realizare, zise Luddington. Ai lucrat bine.

În ciuda faptului că vocea era calmă și bine articulată, irita, totuși, urechea lui Richard Hapsburg. Nu-l agrea pe Luddington, dar n-avea de ales. Spre deosebire de Mariah, Richard se născuse în această servitute – era în sângele său.

Richard își trecu mâna peste vârful capului, simțind cu palma vârful țepos. Își dori să se fi ras în dimineața aceasta.

– Nu spui mulțumesc? i se adresă Mariah soțului ei. Eli tocmai ți-a făcut un compliment.

– Desigur, răspunse Richard, cu un efort de a-și masca enervarea. Știa că nu trebuia să-și permită a afișa niciun fel de neplăcere, deoarece, în principiu, Eli Luddington îl socotea dispensabil.

– Edelman a tradus tăblița? întrebă Luddington.

Richard se liniști.

– Nu putem fi siguri. Dar nu credem că Edelman, sau oricare altul aflat la fața locului a fost în stare să descifreze altceva decât glifele.

– N-ai vorbit cu Edelman? Ce ți-a spus? se interesă Luddington.

– Părea mult mai preocupat de felul *cum* a fost făcută tăblița, răspunse Richard. Spunea că are o vagă noțiune referitor la porțiunea superioară, dar că nu se hotărâse încă asupra tuturor inscripțiilor. Voia să aducem la fața locului noi experți, în special pe cineva care știa să traducă quipus într-o altă limbă, ceea ce îmi demonstrează că nu a descifrat complet mesajul. N-avea habar de valoarea obiectului din fața lui. Camerele de filmat, benzile audio și notițele – toate au fost distruse. Nimeni nu a supraviețuit,

pentru a mărturisi ce a văzut. Autorităţile vor presupune că au murit fiindcă au băut amestecul indian local, dintr-o damigeană greşită. E o teorie acceptabilă. S-au înregistrat, în ultimul timp, atât de multe cercetări pe tema sinuciderilor induse de droguri. Şi, firește, împreună cu elementul adiţional al halucinogenelor băştinaşe, băutura şi-a făcut efectul. Au ingerat un preparat peste care s-a cernut un asemenea sortiment de drog, că nu doar halucinau şi aveau accese de paranoia, ci, mai mult, i-a împins chiar la suicid. Cel puţin, acestea vor fi singurele dovezi pe care le vor găsi.

Luddington se ridică, păşind spre Richard şi Mariah.

– Se pare că aţi avut grijă de absolut tot. Se opri în faţa lui Mariah, întinse mâna şi o atinse uşor pe obraz. Să bem pentru Richard, zise el, înălţând paharul.

Richard refuzase coniacul, dar Mariah era deja la al doilea. Ciocni paharul cu al lui Luddington şi toastară.

– Da, pentru Richard.

Richard îşi privi nevasta în timp ce ea sorbea din coniac. Cum de putea fi atât de norocos? Când pătrundea într-o încăpere, cu ea la braţ, ştia că fiecare persoană de acolo se întreba exact acelaşi lucru. Nu era doar frumoasă. Mariah era de o eleganţă rar întâlnită şi atât de frapantă, încât îţi tăia respiraţia. Nu strălucitoare, nici ostentativă. Aceste cuvinte, în cazul ei, îşi pierdeau înţelesul. Ceea ce o punea în evidenţă era simplitatea frumuseţii sale. Era perfecţiunea întruchipată. Şi era a lui.

Richard îi zâmbi fericit soţiei.

Finalizând toastul, Luddington se mută lângă şemineu şi-şi aşeză coniacul pe marginea acestuia. Luă în mână o cutie mică, legată cu fundă.

– Şi pentru tine, Mariah. Ceva special. Un mic suvenir, o dovadă a opulenţei arăbeşti.

– Oh, Eli, zise Mariah. De ce-ai făcut una ca asta?

Eli traversă camera cu paşi mari, oferindu-i Mariahei cadoul. Ea îi zâmbi, în timp ce desfăcea funda, apoi deschise cutia.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea, văzând conţinutul. Amouage!

– Se zice că este cel mai scump parfum din lume, preciză Eli.

Mariah ţinu la gât cristalul plumbuit cu sticlă aurită.

– Doamne, cum ştii să mă răsfeţi! spuse ea. Mulţumesc, Eli. Ţinu parfumul întins spre Richard. Îţi vine să crezi ce a făcut Eli?

Richard nu răspunse.

Când Mariah deschise sticla, aroma ingredientelor se răspândi în aer. Trandafir, iasomie, lăcrămioară, lemn de santal, tămâie argintie...

– Meriţi să fii răsfăţată, spuse Eli înainte de a-şi îndrepta atenţia către soţul Mariahei. Iar acum, Richard, ce mai întreprindem în cazul domnişoarei Stone?

Richard Hapsburg simţi cum transpiraţia îi se adună abundent în vârful capului.

– Se pare că nu putem scăpa de ea. Ai spus-o în repetate rânduri. Glasul său ţâşnise iritat, făcându-l să-şi reproşeze instantaneu nervozitatea. Îşi răsuci Rolexul spre interiorul încheieturii, aruncându-i o privire fugară. Nu-l interesa ora, de aceea nici n-o înregistră în creierul său. Trebuia să pară nonşalant, neclintit şi, ignorând ora, ar fi putut lăsa o impresie de acel gen.

Cu calmul şi tactul de care era în stare, Richard adăugă:

– A ieşit din schemă. Cel puţin, deocamdată. Deja era discreditată, am traumatizat-o din nou. A fost

martora unei orori de nedescris, a văzut ceva ce nu aparţine lumii ăsteia. N-o să spună nimic, nimănui – cine ar crede-o? Ar suna ca o nouă tentativă senzaţională de a a ajunge pe prima pagină şi de a-şi reveni de pe urma ultimului eşec. În momentul acesta, nu e sigură de nimic, chiar dacă, în adâncul ei, simte că totul a fost pus la cale de noi. Richard îşi trase manşetele, satisfăcut de răspunsul lui.

– Ştii unde se află acum? întrebă Luddington.

– S-a refugiat în junglă, aşa cum am prezis. Alese intenţionat cuvântul „prezis". Din câte ştim, încă nu şi-a făcut apariţia.

Luddington păşi peste covorul Ushak turcesc, de la sfârşitul secolului nouăsprezece. Se opri la un moment dat, pentru a mângâia capul unui tigru bengalez împăiat, într-o eternă poziţie de atac.

– Va reprezenta permanent o problemă, Richard. De aceea a fost creată.

Richard era perfect conştient: ştia prea bine nu doar cine era femeia, dar şi că ea nu va părăsi scena foarte curând. Datorită planului său, bine pus în execuţie, s-ar putea să se fi creat un răgaz. Oare Luddington n-ar trebui să-i arate ceva recunoştinţă pentru asta?

Richard îşi îngropă mânia, ce ameninţa să iasă la suprafaţă.

– Voiam să spun că am speriat-o atât de tare, încât o parte din ea e realmente terorizată. Sunt sigur că va prefera să rămână ascunsă. Nu va dori să urmărească nici tăbliţa, nici pe noi.

Luddington se apropie de marginea ce susţinea coniacul. Luă o înghiţitură.

– Poate pentru un timp, spuse el, părând a savura lichidul catifelat. Richard, îţi recomand vigilenţă. Fii bijutierul cu lupa la ochi, iar ea – piatra de dedesubt. Va trebui să-i înregistrezi fiecare faţetă, fiecare mişcare, fiecare pas, până şi aerul pe care-l respiră. Pentru noi, ea este călcâiul lui Ahile. Pricepi, Richard? Cotten Stone este Nemesis a noastră.

Cotten simți mai întâi zdruncinul, bălăbănitul brațelor sale, presiunea din cap. Apoi se luptă să deschidă ochii.

Se forță să se concentreze.

Călcâiele. Privi în jos, spre călcâiele îmbătrânite, bătute de vreme ce pășeau de-a lungul cărării, în junglă. Cineva o purta, un umăr osos îi săpa în abdomen. Atârna cu capul în jos, iar bărbia i se lovea de o piele asudată.

Gânduri confuze și fără legătură între ele i se derulau în creier. Nimic coerent. Gemu.

În urechi îi sună un bâzâit, transformându-se treptat într-un fel de țiuit, apoi simți cum leșină.

*
* *

Fum.

Îi înțepa nările. Cotten se feri.

Apoi incantații.

Joase, ritmice. În ce limbă?

Aceleași cuvinte se repetau întruna, iar fumul aspru îi revenea în nări.

Cotten își întoarse capul și scoase un vaier.

Ceva ud, poate o cârpă, îi umezea buzele. Voia mai mult. Ar fi vrut să bea. Limba îi era lipită de cerul gurii, iar gâtul îi era uscat, parcă ardea.

Din cârpă îi mai picurară câțiva stropi pe buze.

Apă. Dulce, dulce apă.

Incantația se opri, iar mirosul de fum slăbi în intensitate.

Mintea ei părea a se aduna la un loc. Într-un târziu, se opinti să deschidă ochii.

Un bărbat cu ochi negri și față măslinie, înțesată de riduri, privea în jos, spre ea. Ridicase o sprânceană.

– Medicament bun, zise el.

Cotten clipi.

O altă față îi intră în vizor, examinând-o de peste umărul bărbatului. Un chip de femeie cu pielea atârnând, cu ochi negri strălucitori și părul lung, negru, strâns lipit de grumaz.

Cine erau? Unde o aduseseră? Cotten încerca să găsească răspunsuri. Oare aceștia erau cei care invadaseră tabăra? Tresări când bărbatul se aplecă spre ea.

– Medicament bun, repetă el. Apoi îi șopti ceva femeii.

Femeia dădu afirmativ din cap și zâmbi, vorbind într-o limbă despre care Cotten crezu că era quechua. Tonul nu era unul amenințător. Poate că nu intenționau să-i facă vreun rău.

Zâmbi și bărbatul. Avea dinții albi, de o formă perfectă.

– Ah, zise femeia, retrăgându-se și ieșind din câmpul vizual.

Pe Cotton o durea cumplit capul, în special în partea dreaptă a frunții, chiar deasupra ochiului. O atinse ușor cu vârfurile degetelor. Simți un fel de bandaj, gros și lipicios.

– Medicament bun, zise din nou bărbatul.

Femeia reapăru, apropiind de buzele lui Cotten un vas mic.

– Bea, o îndemnă bătrânul indian.

Sorbi, iar femeia rânji, murmurând cuvinte care, în mod evident, erau menite să încurajeze și să aprobe efortul lui Cotten.

Gustul o dumiri pe Cotten că lichidul nu era apă chioară. Avea un gust acru, aromat, chiar plăcut.

Cotten îl înghiţi, iar elixirul îi mângâie gâtlejul. O parte se vărsă pe la colţurile gurii, prelingându-se pe părţile laterale ale cefei.

Femeia continua să sporovăiască, în timp ce-şi reluase poziţia potrivită: încerca să-i încline capul lui Cotten, îmbiind-o să mai bea din amestecul ei.

Cotten luă o înghiţitură, sorbi lacom, după care femeia îi aşeză din nou capul pe rogojină.

– Mulţumesc, zise Cotten. Setea i se ostoise, în sfârşit. Se uită împrejur. Pricepu de îndată că se afla într-o colibă construită din piatră, paie şi lemn. Agăţate de grinzi, deasupra ei, erau sute de – cum să le zică? – ornamente: colecţii de pene viu colorate – roşii, galbene, verzi, negre, de lişiţă; diverse plante – uscate şi proaspete; şi cordaje.

Bărbatul îi observă curiozitatea, se ridică şi culese un mic ornament, ca să i-l arate. Părea să fie un material proaspăt, provenit dintr-o plantă, ceva ca mătasea porumbului, legat la bază cu o sfoară groasă. Târându-şi degetele mari peste ea, el o deschise ca pe un evantai, pentru a dezvălui ceva ce se afla în centru.

Lui Cotten îi luă câtva timp ca să înregistreze ce anume avea înaintea ochilor. În mijlocul mătăsii, atârna un os lung, subţire şi alb, gol pe dinăuntru.

– Condor, zise el, îndepărtându-se.

Ea îl urmări cu privirea în timp ce se apropia de o groapă mică, săpată în podeaua de pământ. O dâră îngustă de fum se răsucea dinăuntrul ei, înălţându-se şi strecurându-se afară, printre paie.

Bărbatul se ghemui, ţinând mătasea în groapă până ce luă foc. Suflă peste ea, stinse flacăra, lăsând-o apoi să ardă înăbuşit şi să fumege.

O flutură pe dedesubtul nasului, inspirând şi expirând. Se întoarse spre ea şi o flutură din nou, pentru ca ea s-o inspire. Şovăind, se supuse. Era acelaşi miros, acelaşi fum ce plutea în aer atunci când se trezise.

– Fumul cheamă afară spiritele rele. Condorul le ia și le duce departe. Apoi îi luă ușor mâna, presând-o pe bandajul de la cap. Ele se duc cu condorul...

„Fetișuri și talismane", gândi ea. Astea erau lucrurile ce atârnau deasupra ei. Era un vraci, un șaman, care îi trata rănile.

Deodată, își aminti zborul din tabără la Rimancu, și căderea. Se lovise la cap și, pesemne, își pierduse cunoștința.

– De când sunt aici? întrebă ea.

El scotoci după bățul proptit de un coș, aducându-l aproape de ea, ca să-l vadă. Trei crestături erau gravate pe bățul bine cojit.

– Trei zile? întrebă ea.

Șamanul atinse fiecare crestătură cu degetul arătător, lung, noduros și ars de soare. Trimise spre ea zâmbetul ce îi descoperea dinții albi, părând a se mândri cu înregistrarea lui.

– Rimancu, zise el. Nu e un loc bun pentru tine. Nu lasă pe nimeni să stea...

– Cine?

Bărbatul se trase înapoi, având întipărită pe chip o expresie solemnă.

– *Mahorela* – descendenții raiului întunecat.

Judecând după expresia feței lui, bănui că atinsese un mit sau o teologie indigenă. Acesta nu era un subiect pe care să-l discuți cu un străin.

– M-am împiedicat și am căzut. M-ați găsit acolo – în Rimancu?

El încuviință din cap.

– Cred că am avut noroc că erați prin apropiere...

– Mi s-a spus să merg acolo, să te găsesc. Se ridică, încheind conversația.

– Stai, zise ea. Cine ți-a zis? Cum ... Cotten își îndoi coatele și încercă să se îndrepte, dar fu cuprinsă de amețeală.

Bărbatul îi întoarse spatele și părăsi coliba.

Voise să afle mai multe – în special, despre prietenii ei. Cotten căzu înapoi, pe rogojina împletită. Întrebările i se înfigeau în creier ca niște șrapnele.

Neliniștea se abătu asupra ei. Trebuia să plece. Să ajungă înapoi, la civilizație. Imediat ce se va simți în stare, va ieși din junglă, va lua contact cu autoritățile și va aduce ajutoare sus, în tabără.

Închise ochii și, brusc, îi reapăru în minte imaginea sângelui cald, lipicios ce curgea din rana deschisă a capului lui Edelman, a dogorii arzătoare de la flăcările ce-l cuprinseseră pe José, precum și a trupului neînsuflețit al lui Paul, întins pe pământ.

Dar imaginea ce le domina pe toate era lumina orbitoare a coloanei de licurici.

Și a tăbliței levitând.

În dimineața următoare, Cotten se trezi mai odihnită. Simțea cum își vine în fire și cum i se ascut percepțiile. Odată cu lumina soarelui ce inunda puternic coliba, simți că mintea i se limpezea treptat, iar asta îi stârnea un fel de curiozitate.

Se uită sub pătură, cercetând cu ce era îmbrăcată. Hainele îi fuseseră înlocuite cu un drapaj larg, dintr-o țesătură moale, înfășurată în jurul ei. Era legată în talie cu o cingătoare de pânză și fixată la umăr cu un ac, lung de vreo cinci inci, care avea o terminație pătrată, decorată cu motive geometrice. Părea să fie făcut din cupru forjat. Cotten își aranjă rochia și-și fixă privirea pe ușa de intrare.

După cum se aștepta, vizitatorii zilnici sosiră curând, iar ea găsi de cuviință să se ridice.

– Ei, ți-e mai bine în dimineața asta! zise șamanul, pătrunzând în colibă. Îmbrăcămintea lui era diferită de cea a lui Cotten – purta un poncho cu ciucuri ce-i atârnau până sub genunchi și peste glezne.

Femeia veni în urma lui, rânjind – se pare că așa făcea întotdeauna. Era îmbrăcată ca și Cotten.

– Mă simt ca și cum, în sfârșit, m-am trezit dintr-un vis urât, zise Cotten. Își atinse rana de la cap – nu mai avea bandajul, doar un petic zgrunțuros, de piele.

– Medicamentul e bun, spuse bărbatul. Și condorul e bun.

Cotten nu ținea minte ca ei să se fi prezentat, și era la fel de sigură că nu-i întrebase cum îi cheamă; și nici ea nu le spusese care era numele ei.

– Nu știu de unde să încep, ce să vă întreb mai întâi. Decise să le dezvăluie numele ei și, în schimb, să le afle pe ale lor. Numele bărbatului era Yachaq, adică „om înțelept și vindecător". Femeia se numea Pilpintu, însemnând „colibri".

– I s-a dat acest nume în momentul când a devenit femeie, explică Yachaq, pentru că își flutură aripile din loc în loc.

Lui Yachaq îi plăcea numele lui Cotten.

– Numele tău vine de la *Pachamama* – Mama Terra, zise el.

Deși îi dădu toate explicațiile – că numele ei nu se scria la fel ca plantația de bumbac[1]–, el părea, în continuare, să nu fie de acord cu asta, conectându-i numele la natură.

Yachaq o instrui pe Pilpintu, cerându-i să-l ajute s-o ridice în picioare pe Cotten.

Se simțea de parcă tocmai ieșise dintr-o piscină. Trupul i se părea peste măsură de greu, iar picioarele slăbite. Experimentă un scurt moment de lejeritate, care o ajută să-i apuce de antebrat pe Yachaq și pe Pilpintu, pentru a-și păstra echilibrul.

– Oho, nu-ți folosi picioarele câteva zile... Capul i se învârtea, iar picioarele începură să se miște.

Făcură împreună câțiva pași, conducând-o afară. În lumina vie a dimineții, Cotten văzu pentru prima oară satul – colibe de piatră cu acoperișuri de paie, ulițe pavate, llame și alpace păscând, bărbați bronzați și femei împlinind muncile zilnice, copii jucându-se. Observă terase agricole scobite în muntele de deasupra ei, râul ce curgea la poalele satului. Se afla mai aproape de vale decât fusese în tabăra lui Edelman. Cotten se simți ca o călătoare în timp, lovită la cap și transportată în trecutul dinaintea lui Pizarro și al conchistadorilor săi. Nu existau tricouri,

[1] *Cotton plant* – bumbac, lb. engleză (n. tr.).

nici Nike Air-uri, nici maşini sau biciclete, nici măcar un singur semn de civilizaţie modernă.

Yachaq şi Pilpintu o îndreptară spre o bancă de piatră, aflată în apropiere. Aşezată comod, Cotten îi întrebă:

– Unde e Rimancu?

La auzul acestui cuvânt, Pilpintu suspină adânc şi-şi acoperi gura, strângând din sprâncene.

– Acolo, spuse bărbatul, arătând spre vârful muntelui. O jumătate de zi de mers pe jos.

Îşi aminti, deodată, vorbele lui: i se spusese, anume, să meargă în căutarea ei. Cum vine asta?

– Cine ţi-a zis să mă găseşti?

Yachaq o privea fix, cu ochii lui negri.

– Încă nu eşti pregătită să afli, spuse el. Poate mâine, sau în ziua următoare...

– Nu pricep nimic. Şi cum se face că vorbeşti engleza? Mai ştie cineva, aici, engleza?

– Te pripeşti... ca şi în propria-ţi viaţă, presupun. Lasă totul să vină de la sine, Cotten Stone. Dacă te grăbeşti, vei trece pe lângă porţi şi căi, fără a le observa vreodată. Toate lucrurile, toate răspunsurile ne sunt date doar atunci când suntem pregătiţi să le primim.

– Se vede că n-ai trăit niciodată în New York, zise ea, râzând.

El o privi, ţinând capul uşor aplecat într-o parte. Apoi închise ochii şi respiră adânc, de trei ori, înainte de a o lua din nou în vizor.

Ea credea că se uita astfel pentru că nu înţelesese comentariul ei referitor la New York. Dar când bărbatul îşi reluă şirul cuvintelor, Cotten fu sigură că altceva era în gândul lui.

– Cotten Stone, mi-a fost încredinţat numele tău. Mie, nouă, oamenilor Viracocha, zeului creator, tu eşti Mayta. Mayta – cea unică.

Cotten simţi că se sufocă, tânjind după aer de parcă ar fi fost ţinută sub apă.

În timpul zilelor ei de refacere, Cotten ajunse să cunoască multe despre rutina zilnică a oamenilor din sat. Îi urmărea plantând și trudind pe ogoare. Femeile mestecau sâmburi de grâne, împreună cu semințe de fructe, și scuipau pasta în ulcioare cu apă caldă, pentru a fermenta, producând *chicha* – versiunea incașă a berii. Domesticeau rațe și porci de Guineea – pentru hrană, tundeau alpace și, ocazional, câte o vicuna sălbatică – pentru lână, apoi torceau lâna în fire, folosind fusuri simple și roți de tors. Aveau ritualuri și tradiții despre care Cotten află că datau de secole.

Nicio zi nu începea fără rugăciune.

Yachaq petrecea destul timp cu ea, dar nu-i dezvăluise prea multe despre el însuși. În schimb, o îndemna, o provoca, o călăuzea, până ce Cotten mărturisi, în final, tot ce se întâmplase în tabăra lui Edelman, în noaptea aceea îngrozitoare. Yachaq o ascultă cu atenție, dar, spre surprinderea ei, nu se arătă șocat de cele istorisite. Nu puse nimic sub semnul întrebării, nici măcar nu schiță vreo subtilă arcuire a sprâncenei.

Într-una din după-amiezi, urmări doi băiețandri participând la un ritual prin care își etalau vârsta. Privindu-le fețele mânjite de sânge, lui Cotten îi veni în minte Mielul Pascal. Umila ei educație religioasă, acele pioase zile de demult, petrecute la școala de vară de catehism, îi reaminteau povestea despre noaptea în care Dumnezeu a trimis, pe pământ, cea

de-a zecea plagă peste Egipt – noaptea în care toţi întâii născuţi au fost ucişi, cu excepţia celor ai poporului lui Israel. Dumnezeu îi instruise să-şi ungă uşile caselor cu sângele unui miel, şi astfel vor fi *ocoliţi*. Oare cum va putea înţelege sau desluşi vreodată felul în care ea a fost *ocolită* în noaptea aceea terifiantă, în tabăra lui Edelman?

Cotten înconjură cu privirea întreg satul. S-ar putea deprinde să trăiască aici – să se armonizeze cu locul, să devină invizibilă. Să stea aici, ascunsă în acest sat îndepărtat – asta ar menţine-o în siguranţă. Reprezenta o cauză pierdută, şi aşa voia să rămână.

Şezând la poalele unui copac coloradito, cu trunchiul roşu, Cotten urmărea ceremonia, forţându-se să nu izbucnească în lacrimi. Îşi acoperi faţa cu mâinile, părând incapabilă de a lua o decizie în legătură cu ce avea să facă în continuare. Deodată, simţi o blândă atingere pe umăr.

–Vino, zise Yachaq. Să facem o plimbare. Cred că, acum, eşti pregătită pentru a vedea unele lucruri...

În timp ce se îndreptau spre perimetrul satului, Cotten întrebă:

– De ce nu vorbeşti niciodată despre tine? Nu ştiu nimic legat de tine, în schimb, eu ţi-am spus aproape totul despre mine. *Aproape* totul...

– Nu sunt prea multe de zis.

– Îmi vei răspunde dacă îţi pun întrebări?

– Poate, spuse Yachaq. Îi adresă un zâmbet. Ce anume vrei să ştii?

– Cine eşti? Şi cum ai ajuns să vorbeşti atât de bine engleza?

Yachaq avea privirea aţintită în direcţia spre care înaintau.

– Într-o bună zi, pe vremea când eram băieţaş, mama m-a luat cu ea în oraş. M-a dus la Monasterio del Cusco – o veche mănăstire iezuită. Viaţa noastră era grea, iar ea ţinea morţiş ca eu să nu cresc în

sărăcie. Aşadar, m-a lăsat în grija călugărilor, cerându-mi să-i promit că voi rămâne acolo, că n-o voi urma, fugind acasă.

– Ce trist..., spuse Cotten.

– Într-un târziu, am fost dat spre adopţie, iar o familie americană m-a acceptat ca fiu al lor. M-am mutat în Oregon, locul unde am crescut. Îi iubeam, dar în inima mea stăruia un fel de durere – era dorul de pământul natal, de felul de a fi al poporului meu. Anii au trecut, m-am făcut mare, dar n-am izbutit să mă obişnuiesc cu felul de viaţă american – lipsa de spiritualitate, de respect pentru *Pachamama* nu le puteam pricepe. Şi astfel, după moartea părinţilor mei adoptivi, m-am întors în Peru.

– Oamenii îţi spun „om înţelept şi vindecător", zise Cotten.

– Poate fiindcă sunt rodul celor două cuvinte – anticul şi modernul, îl explică el.

Yachaq o conduse pe o cărare ce cobora abrupt, spre râul Urubamba.

– Poteca asta e foarte veche, zise el. Generaţii întregi şi-au îngropat aici urmele tălpilor.

– Mai am o întrebare pentru tine, adăugă Cotten.

Yachaq dădu binevoitor din cap, ascultând-o cu atenţie.

– E adevărat că ţi s-a spus să pleci în căutarea mea, să mă găseşti la Rimancu? Cine ţi-a spus?

Şamanul îşi întinse braţele spre tot ce îl înconjura.

– Strigătele tale mi-au fost aduse de vânt, teama ta mi-a fost purtată de râul întunecat de sub noi, durerea ta am simţit-o prelingându-se din pământ.

– Imposibil, zise Cotten. Cum aşa?

– Răbdare, Mayta, eşti pe cale să afli. După o mişcare a braţului, îşi reluară drumul pe cărăruie.

Se plimbară aproape jumătate de oră – după estimările lui Cotten. La un moment dat, Yachaq se opri lângă o formaţiune lungă, alcătuită din roci, cu trepte cioplite lateral.

– Ce reprezintă locul acesta? întrebă ea, atingând peretele de piatră sculptată.

– Pentru Runa, poporul – așa ne numim noi –, acest loc este o *huaca*, un loc sfânt, mistic, spuse el. Urcă scările, o sfătui el. Sus, în vârf, așază-te și lasă calmul să te cuprindă.

În vârf, Cotten găsi un plan nivelat, neted. În timp ce ședea cu picioarele încrucișate pe piatra rece, Yachaq urmă:

– Iar acum închide ochii. Vocea lui semăna cu briza ce se strecura domol printre copaci.

Cotten se supuse.

– Mai întâi, vei alunga gândurile care îți tulbură imaginația. Vreau să-ți închipui, acum, că plutești într-un lac de lumină sacră, lumină pură. Lumină lichidă. O lumină atât de strălucitoare, încât stăvilește pătrunderea oricărui alt obiect. Așază-te acolo, în lumina clară, scânteietoare, lichidă. Îmbăiază-te în căldura ei – lumină strălucitoare, sclipitoare, măreață, spălându-ți trupul.

Yachaq așteptă ca ea să-i urmeze instrucțiunile, înainte de a vorbi din nou.

– Îngăduie luminii să se reverse în lăuntrul tău! Las-o să vină pe toate părțile trupului tău! Fă ca lumina să fie binevenită în centrul ființei tale, unde colectează și toarce – toarce lumină pură!

Cotten simți intensitatea luminii pe care și-o imagina și experimentă mici vibrații, în timp ce-și închipuia lumina torcând înăuntrul inimii ei. Era o senzație cum nu mai percepuse vreodată.

– Nu te desprinde de lumină, îi porunci Yachaq, cu glas exploziv! Detașează-ți mintea, astfel încât să se plimbe nestingherită, să nu se împiedice de niciun gând, să călătorească prin spațiu și timp, într-o absolută serenitate. Lumina toarce înăuntrul tău, strălucitoare, clară. Energie pură, energie primară, virgină. Te invadează, vârtejul se lărgește, acum e ca

un oval ce porneşte de la temelia ta şi urcă până în creştetul capului. Să existi doar în aceste clipe de perfecţiune.

Cotten nu scoase o vorbă. Senzaţii nemaiîncercate o copleşeau. Blocă pătrunderea tuturor gândurilor, concentrându-se doar asupra purităţii luminii.

– Las-o, acum, să se învârtă mai încet! zise Yachaq. Se face mai mică. Tot mai mică. Şi mai mică. Lumina se stinge.

Lăsă o scurtă pauză.

Cotten simţi diminuarea luminii, razele ei nu mai erau atât de intense, vârtejul încetinise.

– Elibereaz-o! şopti Yachaq. Simte căldura rămasă în urmă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Eşti gata, Mayta?

Cotten se simţi absolut împăcată, complet purificată, trăind o nemaipomenită desfătare.

– Nu spune nimic. Doar ascultă. Mintea ta are claritatea energiei pure. Nu e pic de freamăt. Ascultă!

Ea şedea în linişte, întrebându-se ce anume ar trebui să audă.

– Spune-mi, zise Yachaq, ce fel de sunete vin spre tine?

– Nu aud nimic, spuse Cotten. Doar ropotul râului... vântul în iarbă şi în desişuri... ţipătul ascuţit şi îndepărtat al unei păsări.

– Şi mai ce?

Treptat, mai multe sunete îi veniră în întâmpinare, sunete care o înspăimântară, nenumărate sunete.

– Şoapta hainelor mele atingându-mi pielea ... un animal mic furişându-se prin iarbă – îi aud respiraţia ..., apa ce poartă o pietricică pe fundul râului ..., o insectă zburând printre flori.

– Prinzi repede, zise Yachaq. Mai repede decât toţi ceilalţi elevi ai mei. Spiritul naturii sălăşluieşte în tine, nu-i aşa?

El ştiu că ea se gândeşte la asta. El ştiu de ce o numi Mayta – cea unică. Dar, mai mult, el ştiu ce anume era ea.

Fiica unui Înger Căzut.

Ea încă îl mai putea auzi glasul când o strigase prima dată pe numele ei incaș. Era la fel de clară ca apa ce împingea pietricica în lungul albiei de dedesubt.

Cotten Stone deschise ochii. Văzu jungla înconjurătoare, valea săpată de marele râu, iar în fundal – munții. Se simțea șezând pe cușma lumii.

– E prima ta lecție, preciză Yachaq. După cum ți-am mai spus, lasă totul să vină de la sine. Odată cu practica, toate răspunsurile vor veni din interior. Îți vei crea propria lume în care vei trăi. Dar toate – la timpul lor. Acesta este doar începutul.

Cotten se întoarse spre el.

– De unde știi cine sunt?

– Aparținem cu toții aceleiași energii, zise el. În tot ceea ce facem, trebuie să respectăm întregul univers. *Suntem* propriile noastre gânduri. Folosirea energiei luminii lichide este doar începutul – prima lecție, pentru a te ajuta să te deschizi, să te recunoști pe tine însuți ca parte a sursei, singura energie care înseamnă totul. Va fi nespus de important pentru tine, atunci când te vei reîntoarce în lumea ta. Îi întinse mâna. Ia-le! Ține-le apropiate! Îți vor reaminti că, așa cum condorul are aripi să planeze, la fel are și spiritul tău. Yachaq îi înmână un os de condor, golit pe dinăuntru, și un fetiș cioplit dintr-o pană.

Cotten își ridică privirea spre el.

– Ia-le! zise el, lăsându-le să alunece în mâna ei. *Cuntur*-ul, condorul, cum îl numiți voi, nu se hrănește cu vietăți. E dependent de cadavre. Și astfel poți alunga, pe aripile *cuntur*-ului, morții din lăuntrul tău.

Cotten le ținu apropiate, apoi își dădu la o parte șuvițele ce-i căzuseră pe față.

– Și dacă m-am hotărât să rămân aici? Aș putea continua să învăț obiceiurile voastre. Ai putea fi mentorul meu, zise ea, sperând să-i facă pe plac.

– De ce crezi că lumina lichidă a venit la tine atât de ușor? Ești specială. Nu vrei să accepți faptul că ești aleasă?

– Știu eu? Am încercat să-mi scot asta din minte. Și ce dacă nu vreau să fiu specială, să fiu aleasă? Nu știu nimic despre viața pe care o duc acum. Ce dacă n-aș crede?

Yachaq se uită la ea cu uimire.

– Noi toți luăm deliberat decizii asupra vieților noastre. Poți să-ți trăiești viața oricum dorești. Dar, în mod inconștient, deschizi porți pe care tu socoți că le-ai închis.

Cotten își mută privirea.

– S-a decis în numele meu – așa mi s-a zis –, a fost încheiat un contract... fără semnătura mea.

– Tu ai un destin, Mayta. Fiecare dintre noi avem unul. Ceea ce faci cu el stă în puterea ta.

– Nu mi-am ales singură destinul. Tatăl meu mi l-a ales ... și Dumnezeu.

– Nu ești chiar atât de diferită de niciunul dintre noi. Fiecare avem locul nostru. Așa cum în pădure există mai multe cărări, ce duc spre destinații diferite, toate cărările vieții se așternîn fața noastră în fiecare zi, în fiecare clipă. Toate cărările există în același timp – noi nu facem altceva decât s-o alegem pe cea pe care o vom urma. Odată ce vei înțelege puterea luminii lichide, vei vedea limpede cărările dinaintea ta și o vei alege pe aceea care îți inspiră cea mai mare încredere.

– Dar se pare că atât de mult din viața mea a fost deja ales pentru mine – mai cu seamă, în ultimii trei ani.

Yachaq ședea liniștit, urmărind-o cum își flutura mâinile în timp ce încerca să-și aleagă cuvintele potrivite.

– Te îndoiești de tine? De măreția ta?

– N-am nimic măreț. Și uite, recunosc, mă îndoiesc de mine, de deciziile mele. Uneori, mă întreb dacă

sunt cu-adevărat stăpână pe gesturile, pe acțiunile mele. Oare chiar sunt liberă să decid dacă mă întorc sau nu acasă? E doar o posibilitate, nu-i așa? Dacă hotărăsc să nu mă întorc, ceva din afara mea va veni, ulterior, și mă va forța.

– Nu trebuie să existe niciun fel de presiune. Tu vei deschide singură ușa care te va conduce acasă, chiar dacă ești sau nu conștientă de asta. Mayta, a rămâne aici nu înseamnă a te elibera de povara pe care o porți.

Yachaq avea dreptate. Ea știa – știa de câtva timp încoace. Acesta era scopul pentru care se născuse, pentru care exista. Știa că dușmanii lui Dumnezeu – dușmanii oamenilor Viracocha – erau răspunzători pentru înșelătoria cu fosila Creației, pe care i-au înscenat-o pentru a o discredita. Dar era mai simplu să dea vina pe ea însăși fiindcă nu-și făcuse temele. Și poate că nu și le făcuse așa cum trebuia. Ce ușor fusese împinsă spre înălțimi amețitoare, doar pentru a o face să cadă mai de sus. Discreditând-o, n-au avut de suferit în vreun fel, n-au fost expuși. Dacă ar fi terorizat-o, ar fi creat haos, teamă și nesiguranță, iar în cazul lui Paul, Nick și Edelman – moarte.

Cotten își înghiți frica. Viața pe care și-o imagina de-acum încolo era mai mult decât putea suporta.

– Nu pot, zise ea, cu glas limpede și ferm. Mi-aș dori să fiu curajoasă, și viteză, și ... Când să tragă concluzia, șovăi. Dar nu sunt decât un biet reporter care s-a întins mai mult decât îi era plapuma. Nu sunt pregătită pentru acte de vitejie. Aș eșua în mod sigur. Nu vezi? Lumea nu poate avea încredere în mine. Dumnezeu nu poate avea încredere în mine...

PETER PAN

Lester Ripple tăie banana în discuri mici, trei într-o succesiune rapidă, apoi făcu o pauză înainte de următoarele trei: una, două, trei. Cercurile gălbui căzură pe pâinea unsă deja cu mult unt de arahide Peter Pan. Lester lăsă în coajă terminația boantă a bananei, pe care o azvârli la coșul de gunoi.

Își luă cu el cina – sandviciul, un castravete murat Kosher, cu mărar, și un pahar cu lapte bătut, greu de găsit zilele astea – și se îndreptă spre canapea, lângă masa de televizor. Deja asculta NPR la radio, era Vinerea Științifică – cea mai bună.

Lester își potrivi ochelarii. Banda scotch pe care-o înfășurase în jurul balamalei avea expusă o bucățică de adeziv care îl trăgea de un fir de păr din sprânceană. Făcu o grimasă când firul de păr ieși din folicula sa, iar ochelarii i se așezară corect pe patul nasului.

Lângă el, pe canapea, zăcea un test pe care-l găsise pe Internet, ce determina coeficientul de „tocilar" al unei persoane. Până acum se apropia de o mie – mă rog, cifra era aproximativă.

Sunteți un inadaptat social?

Claritatea vederii dumneavoastră este mai rea decât 20/40?

Cunoașteți primele cinci zecimale ale numărului pi?

Ați făcut parte vreodată dintr-o echipă de șah?

Cunoașteți mai mult decât trei limbaje de programare?

Răspunsese deja la nouăzeci şi nouă de întrebări de felul acesta, când apăru ultima, făcându-l să-şi piardă încrederea în întreg ansamblul. De fapt, ultima întrebare reuşise nu doar să-l determine a desconsidera totul, ci îl enervase pe Lester peste măsură, mai cu seamă pentru faptul că demonstra lipsa totală de respect a societăţii faţă de inteligenţă.

Aţi avut vreodată orgasm programând un computer după ora 4 dimineaţa?

Oare asta nu era cea mai bună confirmare a observaţiilor sale asupra societăţii de azi? Atleţii şi comedianţii strângeau toate milioanele şi culegeau tot respectul. N-aveau nevoie, pentru asta, de niciun gram de creier în capetele lor. Şi cine era de vină? Omul comun. Acesta hotărăşte ce şi cine va fi evaluat. Cu siguranţă, omenirea îşi pierduse integritatea.

Aşa să fie, gândi Lester.

Luă o muşcătură din sandviciul său, concentrându-şi întreaga atenţie asupra Vinerii Ştiinţifice. Asculta cu luare-aminte. Se discuta despre viitorul computerelor. Persoana intervievată era dr. Benjamin Faigel.

Lester înghiţi zdravăn din laptele bătut, pentru a împinge la vale sandviciul, în timp ce înregistra în cap dialogul de la radio. Faigel omitea ceva. Ceva important. Lester va fi nevoit să sune în timpul show-ului.

Mestecă încă o îmbucătură din sandvici, de trei ori – unu, doi, trei –, îşi frecă bine mâinile de piepţii cămăşii, pentru a şterge orice urmă, cât de mică, de unt de arahide sau rămăşiţe de banană, apoi se ridică şi merse la telefonul agăţat pe peretele bucătăriei.

Formă numărul pentru Vinerea Ştiinţifică, pe care-l scrisese pe o tăbliţă, la tejghea. Nu putea lăsa să continue acest program fără a menţiona, aşa cum deja demonstrase, operaţiunea qubit a unui circuit de silicon, prin folosirea tehnicilor de fabricaţie-

standard. El dovedise că se putea realiza. Cheia era să ai un număr mare de operații în interiorul timpului de coerență caracteristic al qubit-ului, pentru a controla cuplarea dintre qubiți...

– Da, aici Lester Ripple, confirmă el, când operatorul NPR răspunse. Trebuie să vorbesc cu invitatul dumneavoastră.

RĂSĂRIT

Rugăciunea este cheia dimineții și pecetea serii
MOHANDAS GANDHI

Cotten nu putea dormi. Experiența cu lumina lichidă o intrigase, ispitind-o să dorească s-o repete. Dacă s-ar fi antrenat, poate că i-ar fi adus pacea mult așteptată, așa cum promisese Yachaq. În mod cert, funcționase – pentru Yachaq și pentru cele câteva minute, care îi procuraseră un dram de liniște. Nu era prea dumirită la ce făcuse el referire când spusese că ea putea să creeze lumea. Pesemne, era vorba de meditația despre care vorbea atât de aprins cultura Noului Ev, dar asta părea a întrece orice limită. „E mai mult decât am văzut ori am auzit vreodată", gândi ea. Poate că Anzii, și misticismul culturii incașe, și depărtarea de civilizație, și îndrumările lui Yachaq reușiseră s-o captiveze total. Voia să mai încerce o dată – de data asta, singură – și să se convingă dacă putea să invoce aceeași armonie pe care o simțise cu *Pachamama*. Voia să recreeze serenitatea, s-o facă să dureze mai mult, să pătrundă mai adânc în ea.

Cotten se ridică, așezându-se apoi pe pat. Da, răsăritul ar fi momentul ideal.

În sat era liniște. Tot ce putea percepe era un vag miros de fum, venind de undeva din apropiere, de la jarul unui foc la care se pregătise mâncare. În depărtare, un câine lătră o singură dată. Putea să se furișeze spre *huaca* și să fie acolo în zori.

Pentru a se apăra de frig, se îmbrăcă în poncho-ul primit de la femeile satului. Ieşind din coliba ei, se uită în sus, spre luna plină. Era destulă lumină. Tot ce trebuia să facă era să urmeze poteca. Ezită o clipă, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să aştepte până la răsăritul soarelui, pentru ca Yachaq s-o însoţească. Nu. Voia să constate dacă putea să aibă de una singură aceeaşi experienţă. Se simţea atrasă spre ea – aproape silită.

Păşind fără zgomot spre mijlocul satului, Cotten căuta poteca pe care i-o arătase Yachaq. Cerul îşi schimba deja, la răsărit, culoarea – din cărbune, în mangal. Peste o oră, apunea. Desluşi contururile neclare ale munţilor îngânându-se cu cerul.

Cotten era hotărâtă să se aşeze pe piatra aceea, fiind pregătită să treacă în minunata lumină lichidă, când soarele se înălţa pe cer, dezvelind siluetele marilor piscuri ale Anzilor. Voia să fie acolo când lumea avea să simtă primele raze de căldură ale noii zile.

Drumeţia se dovedi mai simplă decât îşi imaginase. Totuşi, mergea încet şi cu precauţie, temându-se că, dacă s-ar fi întâmplat să cadă, căutarea ei ar fi putut să dureze ceasuri întregi. Petrecuse deja suficient de mult recuperându-se de la ultima cădere – nu-şi dorea s-o retrăiască.

În sfârşit, ajungând la huaca, stătu puţin în faţa platoului stâncos, apoi se căţără iute până sus, pe treptele cioplite.

În timp ce văpaia de la răsărit creştea tot mai mult, ea respiră adânc. Aerul răcoros al dimineţii o înviora, dându-i energie şi entuziasm.

Cotten îşi conduse gândurile îndărăt, amintindu-şi de poveţele lui Yachaq. Se imaginä pe sine, încă o dată, plutind într-un lac al luminii lichide. Aceasta deveni atât de strălucitoare, încât opri efectele zorilor, ce se apropiau tot mai mult. Cotten simţi cum îl

inundă centrul ființei, răsucindu-se spre inima ei, curățind-o de toate, cu excepția esenței pure a luminii.

Își abandonă întregul trup, pentru a fi imersat. Curând, deslușì sunetele râului și ale pădurii, zvonul animalelor ce se perindau prin desișul de dedesubt, șoaptele vântului, trilurile distante ale păsărilor...

Deodată, o voce întrerupse vraja.

– *Es ella?*

Cotten sări, speriată, înapoi. Deschise larg ochii, dar fu imediat orbită de o lumină străvezie. Ridică mâna, pentru a-și proteja ochii de durerea ce i-o pricinuia lumina. Când, în sfârșit, îi reveni vederea, zări trei siluete proțăpite înaintea ei. Unul ținea în mână o hârtie, îndreptată în sus. Părea să-i compare chipul cu imaginea tipărită acolo. Celălalt bărbat proiectase fascicolul de lumină al lanternei chiar pe fața ei.

– *Si*, zise un altul, holbându-se la hârtie și apoi la ea. *Se parece a ella.* Privi în sus, spre Cotten. *Si.*

– *Parate*, spuse unul dintre bărbați. Apoi, cu un accent greoi, articulă: Sus!

Ridicându-se în picioare, observă că cei trei bărbați purtau arme – puști mitraliere – îndreptate spre ea.

Unul îi făcu semn să coboare treptele, punctându-și comanda cu țeava armei.

Cotten se supuse întocmai.

În clipa în care piciorul său atinse pământul, mâini puternice îi întoarseră brațele la spate, răsucindu-le. Încheieturile îi fură legate strâns, ochii – la fel, cu o eșarfă. Îmbrâncind-o, o forțară să pornească în jos, pe cărare.

Simți râul în stânga ei și pricepu că o duceau în partea opusă satului. Bănuia că n-avea să revină aici niciodată.

CĂRARE LUMINOASĂ

După multe ore de drum, legată la ochi, poticnindu-se de-a lungul cărării presărate cu tot soiul de obstacole, Cotten simți primele picături de ploaie atingându-i fața. În minutele următoare, ploaia rece de munte prinse a cădea temeinic, udând-o până la piele. Cărarea noroioasă deveni nesigură.

Bărbații care o luaseră prizonieră nu vorbiseră prea mult de când o dibuiseră în vârful *huacăi*. Știa prea puțină spaniolă, oricum n-ar fi înțeles nimic. Totuși, prinsese un cuvânt – *recompense*. Recompensă! Oricine erau bărbații aceștia, porniseră în căutarea ei pentru a pretinde recompensă. Hârtia pe care o țineau în mână, când îi văzuse prima oară, trebuie s-o fi înfățișat pe Cotten – descrierea ei. Aceste date trădau faptul, de netăgăduit, că autoritățile se aflau pe urmele ei. Însemna, deopotrivă, că trebuiau s-o țină în viață, pentru a putea încasa recompensa.

Într-una din conversațiile lor, Yachaq pomenise de niște cuiburi ale rebelilor – rămășițe ale vechii organizații insurgente Cărare Luminoasă, care încă mai existau în regiune. „Aștia sunt gata să sară cu prima ocazie, pentru a aduna câțiva *nuevo soles*, care să le asigure hrana, îmbrăcămintea și muniția", gândi Cotten.

Începu să tremure. Ploaia rece răpăia peste grup, în timp ce treceau încet prin pădure. Alunecase de câteva ori, dar fusese ridicată din nou în picioare, de bărbatul care o ținea strâns de braț.

Brusc, Cotten fu împinsă la pământ. Auzea ropotul ploii, dar nu-l mai simțea. Trebuie că găsise refugiu sub un fel de formațiune de piatră sau în gura unei peșteri.

Stătea întinsă pe o parte, cu genunchii adunați la piept, încercând să-și țină de cald. Nu-i putea vedea, dar îi auzea pe bărbații din jurul ei purtând în șoaptă o conversație. Se depărtaseră mult de ea. Își dorea să fi putut înțelege ce ziceau.

Cotten spera să fi ghicit corect intențiile lor. Pe de altă parte, poate că au s-o omoare. Poate că tot ce le trebuia pentru a încasa recompensa era trupul ei.

Asculta, încercând să prindă un cuvânt sau o frază care să-i fi oferit vreun indiciu. Auzi un zgomot scurt, de paraziți radio, și un huruit, probabil de la vreun aparat portativ de emisie-recepție. Unul dintre cei ce o țineau captivă vorbi în stația de radio, primind un răspuns scurt.

Îl auzi pe unul dintre bărbați râzând, ca și când ar fi sărbătorit ceva. O trecu un fior rece. Dar apoi vocile crescură în intensitate, părând agitate. Simțea un miros despre care crezu că ar putea fi rom, dar detectă și un iz de marijuana. Curând, bărbații începură să se certe. Poate că erau preocupați și, deci, n-o mai supravegheau.

Cotten își răsuci încheieturile, încercând să constate dacă ar putea slăbi sfoara. Era mai lejeră decât atunci când o legaseră prima oară, probabil de la atâta mișcare și de la aerul rece. Reuși să scoată un ochi al legăturii, pe sub degetul mare, și începu să-l împingă în sus, în palmă. Cu cât aducea sfoara mai aproape de vârfurile degetelor, cu atât mai adânc partea opusă a acesteia tăia în carnea sensibilă a încheieturii ei. Își mușcă, de durere, buza de jos. Sfoara continua să se miște. Într-un târziu, o forță să treacă peste vârfurile degetelor, iar bucata de sfoară

căzu liberă, pe la spatele mâinii ei. Cotten își răsuci mâinile înainte și înapoi, simțind cum strânsoarea cedează. Ah, dacă ar fi putut să vadă unde se aflau acum bărbații și ce anume făceau!

Subit, vocile lor amuțiră.

„Fir-ar al naibii", gândi Cotten. Știa ce urma. Stătea culcată fără să miște, temându-se să respire.

Se auziră pași. Cineva se apropia.

Unul dintre bărbați strigă, iar pașii se opriră. Apoi un altul vorbi. Urmă un moment de tăcere, apoi un urlet. Pașii se întoarseră în direcția opusă. Zbierătele continuau. De ce unul singur venise în direcția ei? Evident, nu-i observase încheieturile, căci ar fi întreprins ceva în privința asta. Plănuise, oare, s-o violeze, iar ceilalți obiectaseră? Ori, poate, voiau să fie ei primii?

Era limpede: trebuia să scape. Cotten își eliberă o mână din strânsoarea sforii și o aduse încet sub obraz, trăgând ușor, în jos, eșarfa ce-i acoperea ochii.

Trei bărbați stăteau la o distanță de ea de aproape cincisprezece picioare, iar în dreapta ei – la capătul unei console de piatră. Dacă s-ar fi ridicat în picioare destul de repede, ar fi putut țâșni în direcția opusă, prinzând un start suficient de bun, care să-i permită să scape de ei, pierzându-se în junglă. Dar trebuia să-i facă să creadă că aveau nevoie de ea... vie, pentru a putea încasa recompensa. Prin urmare, n-ar fi tras cu arma. Cel puțin, n-ar fi tras ca s-o omoare. Nu-și putea permite să se gândească la vreo alternativă, și anume că tot ce le trebuia era un cadavru.

Stătea culcată, neclintită, făcându-și curaj pentru a efectua mișcarea-surpriză. „Hai, fă-o odată!", gândea ea. „Scoală-te în picioare și fugi!"

Vocile bărbaților sunau mai civilizat, se lăsase întunericul. Trebuia să fi făcut manevra asta în timp ce indivizii fuseseră absorbiți de cearta lor. Ploaia părea a se potoli. Totul evolua împotriva ei, cu fiecare

minut ce trecea. Dacă ţinea într-adevăr să evadeze, trebuia s-o facă neîntârziat. Chiar acum. Imediat ce ploaia s-ar fi oprit, ar fi venit s-o ia şi ar fi băgat de seamă imediat că avea mâinile libere.

„Acum!"

Cotten sări în sus şi o luă la goană. Auzi în urma ei strigăte, în timp ce ţâşnise din adăpost, făcându-se dispărută printre copaci.

Instantaneu, vocile se înecară în focuri de armă.

ASCUNZĂTOAREA

Frunzele reci și ude îi împungeau fața și mâinile lui Cotten, șfichiuindu-i pielea în timp ce fugea. Gloanțele treceau șuierând pe lângă ea, mușcând din plante și împroșcând-o cu mici fragmente de vegetație. De îndată ce se îndepărtă de streașina muntelui, unde se adăpostise, și ieșind de pe cărare, fuga devenise aproape imposibilă. Crengi groase și tufe dese acopereau pământul, așadar trebuia să se lupte aprig ca să treacă prin zidul gros, de arbuști și copaci. Nu reușea să străbată distanțe prea lungi, nici nu îndrăznea să revină pe cărare, unde ar fi fost o țintă ușoară.

Cotten făcea atât de mult zgomot, încât era sigură că oricine ar fi încercat s-o urmărească n-ar fi depus prea mult efort. Fiecare pas presupunea o sforțare istovitoare și, fără macetă, care ar fi ajutat-o să-și croiască drum mai lesne, se obosea peste măsură. Trebuia să se țină la distanță de bandiți și să rămână ascunsă vederii.

Uitându-se înapoi, observă că pădurea era atât de deasă, încât își refăcea de îndată frunzișul în urma ei, nelăsând aproape niciun semn că ar fi călcat pe acolo. Cotten continua să meargă înainte, să răzbată, simțea măceșii și ramurile moarte ale desișului străpungându-i poncho-ul, veșmântul indian, și ciupindu-i ascuțit pielea. Rebelii cunoșteau bine jungla, iar în răstimpul dinainte de a o lega la ochi, ea își aminti că zărise atârnând de centurile lor niște teci, în care, probabil, țineau macetele. Își puteau

tăia lesne drum pe aici, ajungând drept în spatele ei. Nu-şi putu stăpâni suspinele şi plânsul, în timp ce jungla şi spaima o sfâşiau.

„Continuă să mergi!... Continuă să mergi!..." Cuvintele din capul ei formau o mantră, împingându-i picioarele înainte – unul după altul.

I se părea că respiră tot mai greu – efortul şi stresul, la asemenea altitudine, erau sufocante. Dumnezeule, căzuse pe mâna unei bande de rebeli de doi bani, urmând să moară în jungla din Peru. Şi nimeni nu va afla nimic. O dăduseră dispărută deja de două săptămâni.

Dacă ar prinde-o, oare aceştia ar viola-o înainte de a o hăcui în bucăţi? Era cunoscută acţiunea lor brutală, întreprinsă în mod curent de Cărarea Luminoasă împotriva inamicilor. Dacă ar avea noroc, atunci doar ar împuşca-o, să termine repede cu ea.

Ameţită de oboseală, Cotten ştia că îi rămăseseră puţine şanse de a continua drumul. N-avea destulă forţă fizică – altitudinea o ucidea. Pentru rebeli, munţii, jungla – erau casa lor. Nu putea alerga mai repede ca ei, dar nici nu voia să se dea bătută.

„Trebuie să-ţi faci un plan", îşi zise cu voce tare şi suflând greu. „Gândeşte, Cotten, gândeşte!"

Deodată, îi veni o idee. Se opri scurt, să şi-o întipărească în minte. Continuă să meargă înainte şi, intenţionat, dansa apăsat pe vegetaţie, apucând crengile şi cojindu-le, zdrobind desişul sub picioarele ei. Metodic, lăsa în spatele ei o urmă din ce în ce mai puţin evidentă, intenţionând s-o şteargă treptat, până ce s-ar fi putut crede că fugise, că dispăruse în pădure. Dar trebuia să se grăbească.

În final, se întoarse, păşind cu spatele spre locul unde văzuse un maldăr dens de vegetaţie. Cât de delicat putu, luându-i ceva timp ca să nu tăvălească firele de iarbă şi să nu rupă crengile, îşi făcu drum spre locul pe care îl ochise mai devreme, apoi căzu

în genunchi. Se târî sub frunzişul abundent, sub ramurile moarte. Îngrozită ca nu cumva să dea, în ascunzătoarea sa, peste vreun şarpe sau vreun păianjen, se făcu mică de tot.

Da, trebuia să se ascundă. Era unica ei soluţie. Rebelii s-ar fi aşteptat ca ea să continue să fugă, să ajungă cât mai departe de ei. Ar fi fost normal, desigur, ca ea să fi rămas în mişcare, încercând să se distanţeze.

Cotten se strânse ghem şi încercă să aranjeze frunzişul sălbatic ce o înconjura, astfel încât s-o acopere în întregime. Dacă ar fi rămas tăcută şi nemişcată, n-ar fi descoperit-o decât dacă ar fi călcat direct pe ea. Oare ce şanse erau ca tălpile lor să aterizeze chiar în locul acesta? Dacă i-ar fi mers pe urme, ar fi observat că pista ei se îngusta din ce în ce mai mult, până ce dispăruse. Poate că vor renunţa...

Se ruga ca ei să renunţe.

Solul umed şi frunzişul ce îngrăşa pământul erau dezgustătoare, impregnate cu un soi de igrasie. O făceau să tuşească, dar se lupta din răsputeri cu senzaţia, acoperindu-şi gura cu mâna. După câteva minute, imboldul de a-şi curăţa gâtul deveni aproape insuportabil. Îi venea să plângă, dar ştia că asta ar fi exacerbat problema.

Când întunericul se revărsă, în sfârşit, peste Anzi precum melasa, cu negreala sa groasă şi impenetrabilă, Cotten se simţi golită de putere. Odată cu întunericul, apăruse şi ceaţa. Exact ca teribila noapte a morţii, se furişa prin junglă, învelind fiecare frunză, ramură ori creangă cu mantia sa grea.

Hainele lui Cotten erau la fel de ude ca şi pământul pe care se întinsese. Fiecare fibră, fiecare oscior din trupul ei erau înmuiate şi abandonate răcorli ce se înstăpânea odată cu noaptea. Se simţea mai în siguranţă în privinţa bărbaţilor, dar mult mai

lipsită de apărare împotriva naturii – a aerului rece și a creaturilor nocturne ce sălășluiau în junglă.

Cotten se întreba: când va recunoaște, oare, că era mai bine dacă, acum, ar fi fost moartă?

Dacă ar fi putut vedea măcar stelele, s-ar fi simțit mai puțin înfricoșată. Se încovrigă, tremurând de frig, trudită fizic și sufletește. Voia să doarmă, dar îi era teamă, avea nevoie să-și golească vezica, dar nu îndrăzni.

Oare unde se aflau rebelii? Cât de aproape sau cât de departe erau? A nu ști era mai rău decât a ști că apăruseră în preajma ei. Își aduse aminte de experiența luminii lichide. Poate că ar fi fost în stare s-o repete, cu toate că nu se găsea într-un spațiu sacru, nici într-o stare de pace sau calm. Dar dacă ar fi putut, probabil că simțurile i s-ar fi înălțat foarte sus, până la locul în care i-ar fi auzit pe urmăritorii ei, aflând astfel unde erau și ce vorbeau.

Cotten se concentră să lepede de la sine toate gândurile, alungând orice ar fi putut interfera cu viziunea sa interioară. Își mută – mental – atenția spre fiecare părticică a trupului ei, începând de la picioare și croindu-și drum în sus – relaxându-se, calmându-se, alinându-se. Răceala și umezeala aerului de munte se diminuară – încetul cu încetul, asemenea unor bucăți desprinse dintr-un castel de nisip, înghițite de fiecare val ce îl lovea.

Încerca să se plaseze într-un lac de lumină, plutind la suprafața acestuia. Dar lumina venea împuținată, în frânturi, pătrunzând și ieșind din gândurile ei.

Dintr-odată, își pierdu concentrarea. Era ca și cum ar fi fost purtată pe sub apă, fără un țel anume, pentru ca apoi să țâșnească, brusc, la suprafață. Lumina și căldura dispăruseră. N-avea să fie în stare s-o ducă până la capăt. Ideea era, oricum, prostească. Magie incașă.

Pe măsură ce orele treceau și frigul se înăsprea, ea cedă ispitei unei noi încercări. N-avea nimic de pierdut.

Cotten urmă succesiunea descoperirii serenității și armoniei. Își imagină strălucirea și puritatea luminii, invitând-o să o pătrundă. De data aceasta, lumina se revărsă în ea, de parcă trupul ei ar fi fost conductorul perfect. Uniunea acesteia cu ea o umplu pe Cotten de liniște și căldură. Și-o imagină începând să se răsucească, o influență chiar să se răsucească, închipuindu-și vârtejul, la început în cercuri mici, pentru ca apoi să crească în panglici de puritate tot mai largi, și mai largi, din vârful capului până în cavitatea buricului ei. Totodată, se simți stăpânită de un calm ce suia lent în ea – mai puțină teamă, mai multă căldură.

Ascultă cu atenție zgomotele din jurul ei, întocmai cum o învățase Yachaq.

Sunete, care inițial se pierdeau în forfotul pădurii, deveniră mai acute. Percepu respirația unui animal – adâncă și obsedantă. Crănțănitul delicat al unor insecte ce se hrăneau. Și, parcă, un târâș scurt. Până și sunetul descompunerii.

Apoi ceva aparte.

O bătaie de inimă. Un căscat leneș. Aciditatea transpirației umane.

Cineva se apropia cu pași fermi.

Frica explodă în ea, evaporând lumina lichidă. Urechile lui Cotten nu mai auzeau decât zvâcnetul sângelui propriu.

Banditii erau aproape. Treji, ca și ea. Așteptând lumina zilei.

*
* *

I se păru o veșnicie până ce surprinse cu privirea prima licărire de lumină cenușie pe cer, deasupra

păturii de verdeață. Răsăritul venea încet, acoperit de nori.

Cotten se uită în jurul ei, rotindu-și doar ochii. Nu îndrăznea să-și miște trupul, chiar dacă mușchii ei o implorau să-i destindă. Ceafa îi era înțepenită, iar umărul pe care se sprijinea o durea din pricina greutății apăsătoare și se voia eliberat. Vezica îi era atât de plină acum, încât o chinuia sfâșietor. Dar nu cuteza să se ridice. Ceea ce urma să facă întipări pe fața ei o grimasă comică: Cotten simți dogoarea urinei scurgându-i-se pe interiorul coapsei și infiltrându-se în pământul de dedesubt.

Deodată, auzi un sunet – ceva, cineva alunecând încet și cu grijă prin pădurea din imediata apropiere. Cu un zgomot cât se poate de sfios, frunzele și pământul muiat plescăiau, iar verdeața foșnea și trosnea în răstimpuri.

Și, la fel de brusc, veni ploaia, căzând în torente, ca și în ziua precedentă. Se încordă să decanteze sunetele, dar zgomotul aversei ce izbea frunzele și pământul era prea puternic.

Un ghiont surprinzător, de la ceva rece și tare, încercă tufișul și se propti, înțepând-o, în umărul ei. Fără a ridica privirea, știu: era țeava unei puști.

– *Está aquí!* strigă rebelul. *La encontre!*

Cotten nu avu nevoie de traducere – acesta îi anunța că o găsise. Încercă să se ridice pe brânci în picioare, dar o lovitură venită lateral, cu vârful ascuțit al unei cizme, o lungi la pământ, în agonie. Apoi rebelul trase în aer un foc de armă.

– *Puta!* urlă el, smulgând-o pe Cotten și ridicând-o în picioare. Trase un al doilea foc, iar în decurs de câteva minute, ceilalți doi bărbați care o răpiseră se iviră din adâncul junglei.

O legară la ochi și îi securizară încheieturile încă o dată, înainte de a o fi scos din desișul gros, îndreptând-o spre potecă. Curând, aveau să-și continue marșul lor, întârziat, prin munți.

Spre amiază, cărarea deveni mai puțin accidentată, pentru ca, într-un târziu, să se niveleze. La un moment dat, auzi cârâitul și sâsâitul aparatului de emisie-recepție, precum și crâmpeie de conversație: răpitorii ei comunicau cu cineva.

Când soarele se apropia de chindie, mersul deveni mai lesnicios. Picioarele lui Cotten pleoscăiau prin bălți, de-a lungul unui drum noroios de munte – după intuiția ei. Își înclină capul la auzul unui vehicul ce venea spre ei. Rebelul care o ținuse strâns de braț o bruscă – să stea pe loc. Putu deslușI că vehiculul se oprise, dar motorul mergea în continuare. Urmă un scurt schimb de cuvinte între răpitorii ei și noii veniți. Unul dintre rebeli îi smulse legătura de la ochi.

Cotten își ațintì privirea pe un camion tip Jeep ce staționa în drum, în fața ei. Doi bărbați în uniforme verzi, de armată, săriră din vehicul și traseră de pe bancheta din spate un om uscățiv, cu o barbă netunsă de câteva săptămâni. Încheieturile lui erau legate ca și ale ei. Bărbatul tresări la împunsătura țevii de pușcă proptită în spatele lui.

Unul dintre indivizi se apropie, cu o hârtie în mână. Stând în fața lui Cotten, se uită cu atenție la ceea ce ținea între degete, înainte de a o examina în amănunt. Borul chipiului său era dichisit cu un șnur aurit, iar o insignă lată de metal îi lucea pe piept. *Policía Nacional.*

– Cotten Stone? îndrugă el, cu un accent necioplit.

– Da, răspunse ea, cu un glas ce încerca să pară neintimidat.

Bărbatul în uniformă înălță o sprânceană brună, dând din cap afirmativ către rebeli.

Urmă un acces conversațional rapid, apoi unul dintre ofițeri puse un plic în mâna prizonierului său, împingându-l spre rebeli și spre Cotten.

În același moment, simți o mână înghiontind-o de la spate.

– *Vaya*, spuse rebelul, îmbrâncind-o în față și înclinând capul în direcția vehiculului.

Nu era vorba, așadar, doar de revendicarea recompensei, pricepu ea, ci arăta ca un fel de schimb – prizonierul uscățiv și bărbos contra ei.

Continuă să pășească spre camion, conștientă că, așa cum bărbații în uniformă își țineau cătările armelor îndreptate spre contrapartida ei, tot așa și rebelii trebuiau să țintească spre ea.

Cotten trecu pe lângă prizonier, aruncându-i o privire cu colțul ochiului. Autoritățile nu doar plătiseră pentru ea, dar rebelii negociaseră și un schimb – asta era.

La câțiva pași de vehicul, Cotten se uită înapoi. După o rundă de strângeri de mâini, palme pe spate și râsete, rebelii plecară.

Unul dintre ofițeri o ajută să urce în coada camionului, înainte de a lua loc lângă ea. Celălalt, tipul care o comparase – presupunea ea – cu mutra de pe afișul cu cei urmăriți, luă poziția șoferului. Cercetă încă o dată hârtia, înainte de a întoarce către ea o privire lungă.

Așezându-se cât mai comod pe locul ei, Cotten reuși să se răsucească, spre a se uita, pentru ultima oară, la bărbații care o capturaseră, dar aceștia se făcuseră nevăzuți în junglă. Odată cu ei, îi pieri și gândul de a rămâne pe veci ascunsă în negura munților incași.

*
* *

– Sunt inspectorul șef Merida. Bărbatul vorbea într-o engleză rigidă, dar clară. Ședea vizavi de Cotten, într-o încăpere de interogatoriu cu pereții din blocuri de beton, undeva în interiorul cartierului general al Poliției Naționale, în centrul orașului Cusco. Era un tip suplu, avea părul negru gelat și pieptănat drept, spre spate, și o barbă parțială. Purta uniforma verde, dar cu epoleți și trese galbene peste buzunarele de la cămașă. Chipul său îi reamintea lui Cotten de cele purtate de ofițerii naziști.

Scutură ușor țigareta într-o scrumieră.

– Așadar, tu ești Cotten Stone?

– Da, zise ea. Sper că îmi veți explica de ce am îndurat atâtea în ultimele zile.

Cotten era irascibilă și stingherită. Își dădu seama că trebuia să-și controleze reacțiile. I se oferise prilejul să-și spele fața și mâinile înainte de a fi adusă în mica încăpere, pentru interogatoriu, dar se mai simțea încă murdară și știa prea bine că duhnea a urină stătută.

– Ce cauți în Peru? întrebă Merida.

– Sunt reporter independent, angajată de TNP din Lima. Am venit aici ca să filmez imagini pentru un documentar despre descoperirea unui nou șantier arheologic din apropiere de Machu Picchu.

– Corect, zise Merida.

„Omul acesta chiar mă scoate din sărite", decise Cotten.

– E un test? Dacă știți deja, de ce mă mai întrebați?

Merida se lăsă înapoi pe speteaza scaunului, bătând în masă cu încheieturile degetelor. Țigareta îi atârna în colțul gurii, fumul plutea în sus, făcându-l să clipească des.

– Cu mai mult de o săptămână în urmă, trupurile a doisprezece oameni au fost descoperite pe șantierul arheologic la care vă referiți. Se includ aici și cele ale cameramanului și sunetistului dumneavoastră, americani, și al dr. Carl Edelman, cetățean britanic, precum și alte nouă. Toți – morți. Și într-o manieră îngrozitoare, mă deranjează s-o descriu. Uciși. Arși. Împușcați. Singura care a scăpat sunteți dumneavoastră. Trase un fum lung din țigaretă. Și poftim, vă aflați aici, bine mersi. Nu găsiți că e curios? Domnișoară Stone, de ce sunteți aici, bine-sănătoasă?

Cotten vru să-i explice că totul era cauzat de faptul că, în timp ce licuricii le evitau tăblița de cristal, veche de cinci mii de ani, aceștia nu se sinchisiseră să-i inducă și ei starea de nebunie, pentru a se sinucide ca toți ceilalți. Dar se răzgândi și zise doar atât:

– Nu știu.

– De ce nu vreți să-mi spuneți tot ce știți? Strivi țigareta, fumată doar pe jumătate.

Cotten își potrivi firele de păr pe după urechi.

– Cinasem în noaptea aceea și băusem ceva din abureala locală, distilată de băștinașii din echipa noastră de excavare.

– Abureală, ziceți?

– Alcool, alcool de casă.

– Aha, guafarina, articulă Merida, înainte de a trece câteva notițe pe blocul de hârtie din fața lui. Și apoi?

– Era un amestec tare, pur și simplu m-a îmbolnăvit, așa încât i-am părăsit pe ceilalți și m-am retras în cortul meu. Am încercat să dorm, dar n-am reușit imediat.

Merida deschise o pungă de hârtie ce se afla pe masă, lângă blocul pentru notițe.

Cotten se opri din narațiune, văzându-l că scoate o sticlă de plastic maro, cu pilule. O răsuci în mână, citind eticheta.

– Ativan. Farmacia CVS, Fort Lauderdale. Prescris pentru Cotten Stone.

– Da, sunt ale mele, zise Cotten. Și?

– Suferiți de anxietate? Simțiți o presiune atât de mare? Scutură doza. Sunetul sec al pilulelor ce zornăiau în atingere cu plasticul, producând un ecou întors de pereții goi ai încăperii, semăna cu cel scos de șarpele cu clopoței. Trebuie că e tare greu să urci atât de sus, pe culmile gloriei, așa cum ați făcut dumneavoastră, doar pentru a cădea taman de acolo. Acesta să fie motivul pentru care suferiți de anxietate? Merida făcu o pauză, ca și cum și-ar fi cântărit următoarea întrebare. Ce ați fi dispusă să faceți pentru a vă recăpăta statutul de celebritate?

– Viața mea este foarte complicată, momentan. Dar asta nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat în munți. Da, Ativan este, într-adevăr, pentru anxietate, dar nu pentru tratarea pacienților cu manifestări psihotice. Nu urmez niciun tratament pentru comportament violent, dacă la asta faceți aluzie. N-am avut nimic de-a face cu moartea lui Edelman sau a altcuiva. S-a întâmplat ceva în noaptea aceea. Ceva ce i-a îndemnat la ucidere și sinucidere.

– Ei bine, dumneavoastră puteți declara că n-aveți tendințe spre violență, dar nu cred că s-au făcut

teste clinice asupra medicației dumneavoastră în combinație cu *guafarina*. Poate că cele două, administrate împreună, vă pot modifica personalitatea în întregime.

Merida se opri brusc din vorbit. Pe chip îi era întipărită o expresie stranie, ca și când tocmai avusese o epifanie. Se aplecă în față.

– Sau să presupunem că o doză mare din medicamentul dumneavoastră a ajuns să fie dizolvată în băutură, *din greșeală*. Nu știm ce soi de efect ar fi putut avea asupra celor care au băut din ea. Putem presupune, nu-i așa, că o astfel de mixtură induce halucinații, gânduri ucigașe și sinucigașe? Asemenea efecte secundare nu sunt nemaiauzite. Dar dumneavoastră ați hotărât să nu vă serviți din băutura indigenă. Ce noroc pe capul dumneavoastră! Singura din întreaga tabără care n-a acceptat să bea din nenorocitul preparat. Asta explică de ce sunteți în viață, nevătămată. Hmm, oare cum o fi plonjat medicamentul dumneavoastră direct în băutură?

Tonul lui arogant și condescendent o sâcâia.

– Nu-mi place defel ce insinuați. Uitați, domnule inspector șef Merida, că eu nu am nimic de-a face cu ceea ce li s-a întâmplat prietenilor mei și domnului dr. Edelman. Sunt și eu la fel de devastată, ca oricine altcineva, din cauza morții lor. În noaptea aceea nu m-am simțit bine, astfel încât m-am întors în cortul meu și am adormit. Următorul lucru pe care l-am perceput a fost haosul din tabără.

Nu pomeni nimic despre faptul că fusese foarte speriată de interpretarea lui Edelman legată de inscripțiile de pe tăbliță, care se refereau la fiica unui înger. Merida nu menționase tăblița de cristal. Licuricii o luaseră, oare, cu-adevărat? Dar nu rămăsese nimeni viu, care să aibă cunoștință despre tăbliță. Notițele lui Edelman fuseseră incinerate, deci nu exista nicăieri vreo documentație despre acea descoperire. Doar conversația pe care Edelman o

avusese cu Richard şi Mariah. Care era numele lor de familie?

– Domnişoară Stone?

– Scuze. Încercam să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Poate că... Un ceas mai târziu, când încă mă chinuiam să adorm, l-am auzit pe dr. Edelman zbierând – urlând, de fapt. Am ieşit în fugă din cortul meu şi l-am strigat. Am auzit şi alte zbierăte. Apoi José ... l-am văzut pe José ...

Imaginea se derulă cu repeziciune înapoi, revenind clară şi înfricoşătoare. În glasul ei, creştea treptat un fel de tremur.

– Alerga prin tabără, trecând pe lângă mine, luase foc, era învăluit în flăcări. Exact în clipa aceea, m-am împiedicat de cadavrul lui Paul Davis. Fusese înjunghiat ... avea gâtul tăiat. Ţinea în mână un cuţit. L-am găsit pe Edelman, în cortul său, împuşcat în cap, pistolul zăcea chiar lângă el. Am avut impresia că aud strigătul lui Nick Michaels, dar pe el nu l-am văzut.

I se făcu rău, imaginile o năpădeau, venind spre ea atât de repede, atât de vivace. Simţea mirosul cârnii arzânde a lui José şi îi stăruia în auz pleoscăitul materiei cenuşii a lui Edelman, prelingându-se pe peretele de pânză al cortului şi picând pe podea.

– Eram pur şi simplu îngrozită, nu ştiam ce să fac. Am fugit, am fugit, am părăsit şantierul şi ...

Uşa camerei de interogare se deschise, şi un bărbat în costum bleumarin, de om de afaceri, se opri în prag.

– Am aici un raport, domnule inspector şef Merida, pe care trebuie să-l vedeţi, rosti acesta în engleză.

Merida îşi împinse brusc scaunul în spate şi se ridică, înroşindu-se la faţă ca un clapon.

– Nu intră nimeni neanunţat, ne-am înţeles? Orice-ar fi, poate să aştepte.

– Nu, domnule, se răsti bărbatul, azvârlind dosarul pe masă. Nu poate.

FORT LAUDERDALE

„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Ambasada Americană", gândi Cotten, târându-și picioarele în sus, pe șirul de trepte ce ducea spre locuința ei, de la etajul doi din Fort Lauderdale. Dacă aceștia n-ar fi intervenit, ar fi zăcut și acum într-o celulă a închisorii lui Merida ori, poate, mai rău.

Noaptea era răcoroasă. Se simțea, înviorătoare, briza oceanului, în pofida faptului că plaja era la trei cvartale depărtare. O șuviță din părul ei de culoarea nucului se desprinse; o fixă cu agrafa, în spatele urechii. În lumina rozie a felinarelor cu vapori de mercur, cocotierii de pe stradă se unduiau și foșneau, aruncând umbre fantomatice pe pereții goi, tencuiți cu un soi de striații.

Clădirea, construită în anul 1950, fusese inițial o unitate de aprovizionare pentru turiștii de sezon, cărora li se spunea „păsările zăpezii". La începutul anilor optzeci, i se schimbase destinația – în apartamente de închiriat. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, se prezenta într-o stare jalnică, „expirată" – așa cum îi plăcea lui Cotten s-o boteze. Ieftină în extrasezon – exact după bugetul ei. Clădirea menținuse recepția la intrare, atâta vreme cât apartamentele puteau fi închiriate cu ziua, cu săptămâna sau cu luna, chiar și la sfârșit de săptămână.

Vecinii ei locuiau singuri, majoritatea fiind muncitori necalificați sau aflați în tranzit. Chiria

primei luni și a ultimei se plătea în avans, fără concesionări. Locul era la o distanță bună de fostul ei apartamentul, din centrul New York-ului. Fosila Creației schimbase brusc aceste lucruri. Îi venea greu să se plângă de colocatarii din clădire – deh, râde ciob de oală spartă.

Cotten se oprise la recepție pentru a lua un duplicat al cheii, căci cheia ei era undeva, în Anzi. Singurul lucru personal pe care poliția peruană binevoise să i-l returneze era portofelul. Fără banii pești, firește, dar cel puțin mai găsi înăuntru cărțile de credit și permisul de conducere. Restul, adică tot ce colectaseră din șantier, avea să rămână în custodia lor până la finalizarea investigațiilor.

Sună din clopoțelul de pe tejghea, de o jumătate de duzină de ori, până când recepționera, care lucrase de noapte, se sinchisi să se ridice de pe canapeaua din spatele oficiului. Cotten achită taxa de cinci dolari – pentru chei pierdute – recepționerei, care căsca de zor și nici măcar nu catadicsise s-o salute.

„Bun venit acasă", zise Cotten, descuind ușa și dându-i un brânci, ca să se deschidă. Apartamentul o întâmpină cu un iz acru, de mucegai. Mucegaiul era un produs specific al spațiilor de lângă ocean, aerul fiind în permanență umed. Circula o zicală despre sudul Floridei, des întâlnită în special în sezonul uraganelor: „Lucrul bun e că locuim la tropice. Lucrul rău e că locuim la tropice".

Înainte de a pleca în Peru, Cotten fixase termostatul la optzeci și cinci de grade. „O greșeală", constată ea, strănutând de la putoarea persistentă a mucegaiului. Dar, firește, nu anticipase șederea prelungită.

Cotten apăsă pe întrerupătorul de lumină. Noroc că plătea mereu chiria pe trei luni înainte, ceea ce o ferea de cheltuieli inutile – bani azvârliți. Neștiind când și de unde ar fi venit următoarea remunerație,

își asigura în felul acesta un loc unde să trăiască. Considera că proceda practic și disciplinat. Și deși era sigură că întârziase cu plata electricității, nu o deconectaseră. Încă.

Își lăsă geanta mică, dăruită de soția consulului american în Peru, să cadă pe pardoseala de mozaic, apoi se cocoță pe canapea. Întinse mâna printre jaluzelele venețiene și deschise ferestrele culisante. Aerul dulce al oceanului pătrunse în încăpere.

Cotten îi promisese lui Ted Casselman că îl va suna de îndată ce va reveni acasă, dar era ora 2:15 dimineața.

Se uită la ceas – 8:15 dimineața, la Roma.

Cotten luă telefonul fără fir și formă numărul. Nu trebui să-l caute, pentru că îi era bine întipărit în memorie – numărul privat, din orașul Vatican, al celei mai importante persoane din viața ei, John Tyler.

Arhiepiscopul John Tyler.

– John, începu ea, imaginându-și zâmbetul său, ochii – cei mai albaștri pe care-i văzuse vreodată.

– Cotten! Ești acasă?

– Da, răspunse ea. Voiam doar să-ți aud glasul. Cotten simți că o podidesc lacrimile, dar se abținu. Ești singurul care mă cunoaște. Cu bune și cu rele.

– Am citit despre cumplita tragedie din America de Sud. M-am rugat pentru tine în fiecare zi.

– Am nevoie de toate rugăciunile de care dispui. Cotton respiră anevoie.

– În Peru ..., începu ea, dar se sufocă.

– Nu te grăbi ..., spuse John.

Cotten reîncepu.

– Pe șantierul din Peru, s-a găsit un artefact – o tăbliță de cristal. Era acoperită cu inscripții ce preziceau Marele Potop. Cotten dădu din cap, ca și cum John ar fi putut s-o vadă.

– Marele Potop? Adică, așa, ca la Noe?

– Da, dar acela a fost doar începutul. Ezită din nou, din cauza usturimii din gât.

– Ești bine?

– Exista ceva în inscripție, ceva ce vorbea despre a doua curățire. John, cică va veni o a doua curățire, și va fi condusă de fiica unui înger. Lui Cotten îi scăpă un suspin, nefiind în stare să-l mai stăvilească. Iar acum, toți cei care au fost acolo, de față, sunt morți. Toți, cu excepția mea. Și, Iisuse, zburau acolo niște insecte – licurici, milioane de licurici! Îți poți imagina, John, roiau în jurul artefactului, iar, la sfârșit, l-au luat cu ei. Cuvintele îi scăpau din gură sporadic și fragmentat, vorbea mai repede decât reușea să-și adune gândurile. John, eu știu cine anume sunt aceștia... Și tu știi... Dar cum aș putea explica vreodată ce s-a petrecut în realitate? Nimeni nu mă va crede. Doar tu...

– Cotten, zise John, lasă asta. Adevărul este că tu știi ce s-a întâmplat și pricepi cu ce te confrunți. Trebuie să te întreb ceva important: a existat și o a doua parte a inscripției?

– De unde știi?

– Ești în stare s-o descrii ori s-o desenezi?

– Nu, Edelman n-a putut s-o descifreze, dar zicea că arată ca un quipus. Doar linii și puncte. John, de unde știi despre a doua secțiune?

– Nu-ți pot explica acum. Încearcă să te odihnești.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce aș putea face în continuare. Eu...

– Urmează-ți instinctul. S-a dovedit valid ultima dată, când ai fost testată. Înțelegi ce spun, nu-i așa?

– Dar atunci ai fost lângă mine, cu mine. Acum sunt singură.

– Nu ești niciodată singură.

Cotten își șterse lacrimile.

– Promiți?

– Da, zise el.

Cotten apăsă pe butonul ce întrerupea convorbirea. John Tyler fusese, se pare, singurul bărbat pe care îl iubise cu-adevărat. Dar era preot. După cum se rostogoliseră multe altele din viaţa ei, părea că veşnic îşi dorea ceva ce nu putea obţine.

Cotten privi spre patul de o singură persoană, situat în partea cealaltă a camerei. Cearşafurile şi pernele miroseau, pesemne, la fel de neplăcut, a umezeală şi a aer stătut. Chiar mâine va spăla aşternuturile, oferind pernelor o zdravănă porţie de soare.

Trase de lanţul ventilatorului fixat în tavan, înainte de a se întinde pe canapea. Apoi, într-o clipă, adormi buştean.

*
* *

Răsăritul auriu pătrundea feliat printre fantele jaluzelelor, proiectând bare de lumină pe peretele opus. Cotten, ţinând ochii pe jumătate închişi, aruncă o privire peste încăpere şi citi cifrele de pe ecranul ceasului electronic, aşezat pe noptiera de lângă pat: 8.30. Înţepenită după noaptea petrecută pe canapea, se ridică lent. Apoi se întoarse, deschise jaluzelele, depărtând două stinghii, ca să se poată uita afară.

Cerul era albastru, scrobit. De la fereastra ei, la etajul doi, printre două clădiri înalte, ce făceau parte din nesfârşitul şir de blocuri de pe plajă, Cotten putea surprinde sclipitul oceanului – apa albăstruie, cu razele de soare scânteind pe suprafaţa ei. Nu era ceea ce s-ar fi putut numi – simplu – o privelişte. Atlanticul era micul ei secret din peisajul ce i se deschidea în faţa ochilor în fiecare dimineaţă.

Ochii ei hoinăriră peste clădirile mici, roz, albe şi albastre, de pe strada ei, şi peste marchizele acestora, stând ca nişte santinele, supravieţuitori ai unei ere apuse, ce odihnea în umbrele noilor hoteluri şi blocuri de locuinţe tip zgârie-nori, pe A1A. Privirea i se opri

asupra unui bărbat care citea ziarul, proptit de ghiveciul cimentat pentru flori din fața motelului de vizavi. Părea a nu fi din partea locului: prea tânăr pentru un pensionar și prea ferchezuit pentru un chiriaș cu luna. Purta un tricou de golf, verde deschis, bine vârât în jeanșii strânși cu o curea, contrastând cu crotonii aurii și de culoarea granatei ce se iteau din ghiveciul de flori. Bărbatul împături ziarul și se uită în sus. Cotten lăsă jaluzelele să revină la poziția normală, inițială. Se simți ca un spion.

*
* *

După un duș fierbinte și o ceașcă de cafea instant, Cotten se îndreptă spre telefonul de lângă pat. Conversația ei cu Ted Casselman urma să fie radical diferită de cea pe care o purtase cu John Tyler.

– M-am întors, zise ea, când Ted răspunse. Aș fi sunat astă noapte, dar era prea târziu.

– Zborul a fost în regulă? Vreo problemă?

– Nu, a fost bine. Doamne, sunt atât de îndatorată Ambasadei Americii de acolo. Trebuie să-ți mărturisesc, americanii se îngrijesc de ai lor. De îndată ce a venit raportul toxicologic, i l-au azvârlit direct în față inspectorului Merida.

– Începuseși să-mi povestești despre ceva anume, când m-ai sunat de la aeroport. Ce scria în raport?

– Tot ce distilase echipa de săpători, în noaptea aceea, era încărcat cu halucinogene și alte droguri – toate derivate din plante locale. Nu cunosc detalii, dar în esență mi-au adus la cunoștință că efectele secundare sunt similare cu cele ale Prozac-ului și ale altor antidepresive. Cel puțin, așa mi-au explicat. Îți aduci aminte de Andrea Yates?

– Mama care și-a ucis toți copiii?

– Exact. Există speculații că a făcut-o din cauza antidepresivelor pe care le lua. Sunt o mulțime de alte cazuri în care pacienții au ucis ori s-au sinucis în timp ce luau medicamente de genul ăsta. Băutura indigenă seamănă cu astea, doar că are și un adaos

de halucinogene puternice. Nimeni din tabăra lui Edelman n-a fost ucis. Au fost victimele unei poţiuni rele, făcute în casă, îndemnându-i la sinucidere.

Tăcere.

– Ted?

– Dumnezeule, ce norocoasă eşti! La fel de bine puteai să fii şi tu victimă.

– Cred că eu n-am băut destul. M-am simţit rău în scurt timp. Ceilalţi trebuie că se obişnuiseră cu poşirca aia, până... Simţi cum i se întoarce stomacul. Nu voiau, sărmanii, decât să petreacă, sărbătorind descoperirea artefactului. N-ar fi trebuit să moară din cauza asta. Ted, a fost îngrozitor... Simţi o gheară puternică în gât.

– Ştiu, puştoaico. Dar acum eşti acasă, totul s-a încheiat. Scoate-ţi-o din minte, ne-am înţeles?

Cotten se plimba prin cameră ţinând în mână telefonul fără fir. Nu voia să se mai gândească la asta.

– Ambasada s-a ocupat de toate problemele care se iviseră. Au fost nemaipomeniţi, au aranjat emiterea unui paşaport de înlocuire şi mi-au transferat bani din cont. Mi-au luat biletul de avion şi, pe deasupra, m-au condus şi la aeroport. Cotten se uită prin jaluzele. Bărbatul de vizavi plecase.

– Eşti bine? întrebă Ted.

– Voi fi. Trebuie doar să mai găsesc nişte răspunsuri...

– Ca de exemplu?

– Ca, de exemplu, traducerea completă a tăbliţei de cristal. Edelman reuşise s-o ducă aproape de capăt, dar mai rămăsese o parte. Trebuie neapărat să descopăr ce anume zicea...

– Despre ce vorbeşti?

– Tăbliţa, descoperirea făcută în şantier de Edelman. Eram sigură că ţi-am zis.

– Iartă-mă, Cotten, aici s-a întrerupt convorbirea. Nu există niciun raport despre vreo tăbliţă de cristal.

„Nicio menţiune despre tăbliţa de cristal? Cum se poate una asta?", gândi Cotten, după ce închise telefonul, în urma conversaţiei cu Ted Casselman.

Îşi aminti că tot ce se petrecuse la Poliţia din Peru fusese hazardat. Abia apoi realiză că, în timpul interogatoriului, nu se făcuse nicio menţiune despre tăbliţă. De asemenea, îşi aduse aminte tot ce îi relatase inspectorului Merida, felul în care celebraseră descoperirea lui Edelman, dar acesta nu-i pusese nici măcar o singură întrebare legată de acea descoperire. Da, era sigură că tăbliţa de cristal nu era o simplă halucinaţie. Toată lumea din şantier o văzuse. Ea şi prietenii ei îl auziseră pe Edelman cum încerca s-o interpreteze. Şi îl auzise, la fel de limpede, pe arheolog spunând ...

Cotten se opri, făcând un efort să nu-şi fixeze pe meninge vocea lui Edelman.

Condusă de fiica unui înger – rememoră ea.

„Prea bine atunci", îşi zise cu glas tare. Dac-ar fi fost să pornească în căutarea unor răspunsuri, ar fi avut, desigur, nevoie de bani. Asta însemna să vândă un reportaj.

*
* *

Părăsind magazinul Sprint, după ce îşi cumpărase un nou telefon mobil – gest care o trimise îndărăt cu mai mult decât ar fi vrut să cheltuie ori şi-ar fi putut permite – , Cotten îşi strecură micul aparat în geantă.

Cel puțin, reușise să-și păstreze vechiul număr de telefon, dar, din nefericire, pierduse lista cu toate numerele de contact.

Următoarea oprire fu la magazinul alimentar. Făcuse curat în frigider în dimineața aceea: un castravete stricat îi explodase în mână, în timpul acțiunii. Ar fi refăcut stocul, și-ar fi pregătit un sandvici, iar apoi ar fi început să dea telefoane, căutând de lucru. Exista un articol pe care îl concepuse înainte de a pleca în America de Sud, despre care credea că avea ceva potențial.

Cotten cutreieră cu elan coridoarele magazinului alimentar, umplându-și coșul cu tot ce avea nevoie. Așteptând la coada de la ieșire, ochii îi căzură pe titlul de pe prima pagină a unui tabloid.

Sinucidere în masă sau crimă, pe un misterios șantier arheologic din Peru?

Șantier misterios? Peru? Crimă? Despre ce naiba vorbeau ăștia? Tabăra lui Edelman?

Smulse din raft un exemplar al *National Courier*-ului și scană articolul. La paragraful al doilea, găsi numele ei. Răsfoind paginile articolului, dădu peste fotografia ei, cu echipa NBC, iar dedesubt: „Cotten Stone, mult încercata reporteriță, aici, într-o imagine din timpuri mai bune". Avea senzația că acele cuvinte îi săreau direct în față, din cuprinsul paginii: „investigație", „crimă", „suspiciune", „dezonorat", „sinucidere în masă"... Cotten simți cum panica își croia drum înăuntrul ei, începând cu mâncărimea din palme și continuând cu tremurul mâinilor, cu gura uscată și un nod în gât. Recunoscu debutul unui atac de panică și se grăbi să părăsească magazinul.

Aer. Avea nevoie de aer. Nu putea inspira destul aer. Cu capul golit de gânduri și leoarcă de asudată, Cotten plăti cu cartea de credit și năvăli afară, în parcare. Înfundă pungile de plastic cu alimente în

portbagajul Tercel-ului ei, înainte de a se așeza pe scaunul șoferului.

Cotten împinse înapoi scaunul și-și rezemă capul de tetieră. Cu ochii închiși, se concentră asupra tehnicilor de respirație și relaxare pe care psihologul ei i le recomandase. Dar inima continua să-i bată zgomotos și alert, iar ea era incapabilă să stăvilească anxietatea ce gonea bezmetică prin trupul ei. Brusc, o voce din cap îi șopti, și în clipa aceea ea și-l închipui pe Yachaq:

„Alungă toate gândurile care îți împiedică vederea. Plutești într-un lac de lumină pură. Lumină lichidă... o lumină atât de strălucitoare, încât stăvilește pătrunderea oricărui alt lucru"...

Încet, în timp ce continua cu viziunea luminii ce o încălzea pornind dinspre inimă, panica îi trecu, iar Cotten deschise ochii. De câtva timp, nu mai avusese crize, se simțea bine. Dar, cel puțin, depășise acest atac fără a apela la medicamente. Asta, da, era o veste bună.

Cotten se uită la tabloidul de pe scaun, știind că trebuia să-l citească. Fără a se grăbi, deschise *National Courier*-ul, sprijinindu-l de volan.

Pe măsură ce citea, i se accentua enervarea, dar nu și starea de panică. Pur și simplu, o enerva. După ce termină de citit articolul, Cotten dădu pagina înapoi, la numele autorului: Tempest Star[2], redactor principal.

„Om de nimic", zise ea. „Cine poartă un asemenea nume? Poate doar vreo stripteuză ori vreo prostituată? Pesemne că e o amărâtă de lingușitoare, care n-a fost în stare să obțină un loc de muncă decent și a trebuit să se hotărască asupra unui tabloid împuțit. Niciun dram de etică. O biată vânătoare de titluri! Și ce mai nume, pentru Dumnezeu!"

---

[2] *Tempest Star* – Steaua Uraganelor, lb. engleză (n. tr.).

Articolul lui Tempest Star raporta despre anunțul oficial emis de poliția peruană, precum că echipa de la șantierul arheologic ingerase un amestec făcut în casă, în combinație cu halucinogene, care puteau constitui cauza tendinței sinucigașe. Slut Star[3] continua cu emfazele proprii, nefăcând niciun fel de declarații acuzatoare directe, care s-ar fi întors asupra ei ori asupra ziarului mizerabil. Dar într-un mod mârșav, aproape inconștient, sugera despre Cotten Stone, odinioară o jurnalistă dinamică și renumită, că era posibil să fi cochetat cu ideea de a construi o catastrofă care să producă titluri de prima pagină, doar pentru a se plasa în centrul atenției:

„Este, oare, posibil ca fosta jurnalistă de clasă mondială să fi conceput și să fi dus la bun sfârșit un plan diabolic doar pentru a-și recăpăta statutul anterior? Avariile psihologice ale unei căderi devastatoare din grațiile scenei jurnalistice a mapamondului ar putea avea ca rezultat ceva atât de indescriptibil? Minți iscoditoare doresc să afle adevărul".

Cotten izbi cu palmele în volanul mașinii. „Ce se întâmplă cu oamenii?", gândi ea. „Oare există cineva care să creadă toate bazaconiile, tot rahatul ăsta"?

Cotten bătea darabana în volan, într-un ritm sacadat, clătinând din cap înainte de a apuca tabloidul, a-l face cocoloș, și a-l arunca pe scaunul pasagerului din dreapta. „Mințile iscoditoare pot să mă pupe în fund".

Se întoarse în apartamentul ei, aranjă alimentele la locul lor și apoi se aruncă pe pat. Poate că ar trebui să-i intenteze proces. Cineva trebuia să dea socoteală pentru asta. Slut Star era total

---

[3] *Slut Star* – Steaua Târfelor, lb. engleză (n. tr.).

iresponsabilă. Nu scrisese un reportaj sau o ştire, ci dăduse drumul la o calomnie, o ticăloşie, o jignire fără margini. Era, pur şi simplu, un gunoi, o femeie fără minte.

Şi când te gândeşti că milioane de oameni din toată ţara aveau să-l citească!

*
* *

Un ceas mai târziu, după ce înghiţi un sandvici cu curcan şi o Cola dietetică, Cotten se aşează lângă laptop. Mai întâi îşi verifică extrasul de cont pe Internet. Acesta confirma ceea ce ştia deja – avea nevoie de bani, iar singura cale de a-i obţine rapid era să vândă reportajul la care lucra de câteva luni, mai înainte de a pleca în Peru. „Ah, dac-aş putea să intru în legătură cu una dintre televiziuni!". Asta ar fi putut s-o reaşeze pe şine. Deschise fişierul „Deşeuri toxice" de pe ecran şi-şi trecu în revistă notiţele.

Câteva minute mai târziu, Cotten ridică telefonul fără fir şi formă numărul ei de contact de la NBC.

– Fran, aici Cotten, începu ea, la auzul vocii familiare. Scuze că n-am mai dat niciun semn de viaţă în ultimul timp. Am avut o mică întârziere la ultima misiune, dar m-am întors. În lipsa răspunsului, adăugă: Ascultă, am compus acest reportaj incredibil, care, în mod sigur, îţi va trezi interesul. Fără a face vreo pauză, se lansă: Există aici o comunitate, în jurul unui teren de golf, cu circuit închis şi cu o poziţie socială înaltă. Un cartier foarte bogat. Cu câteva luni în urmă, m-a sunat un designer de exterior. Nu voi intra în detalii, dar când a fost construit locul, toată verdeaţa a murit – şi asta, de două ori. Designerul s-a retras din afacere în momentul acela – deja pierduse o grămadă de bani. Nu mai văzuse niciodată *pogoane* întregi de pământ eşuând în felul acesta, astfel încât s-a apucat să „sape", iartă-mi calamburul, şi a descoperit că

locul cu pricina părea să fi fost, la un moment dat, o groapă de gunoi ilegală, probabil pentru materiale toxice – vopsele, solvenți și alte asemenea – , se prevăzuse să fie înlocuit cu gunoi special, dar asta nu s-a întâmplat. Întregul cartier este așezat pe deșeuri toxice. Cotten făcu o pauză. Ei, ce crezi?

Umerii lui Cotten căzură brusc la răspunsul lui Fran.

– Nu pricep, zise Cotten.

– Vrei să spui că nu e pentru tine? Dar e un material grozav. Cinstit, Fran, putem lăsa asta să explodeze pe o arie mare...

Ascultă încă un moment.

– O.K. Și ție.

„De necrezut", gândi ea. Ăsta era un reportaj A-1. Scandal, posibile probleme de sănătate, mușamalizări. Avea toate elementele unui amplificator de rating. De ce l-o fi refuzat Fran?

O.K. Nicio problemă. Va încerca la celelalte televiziuni. Are balta pește. Dar Fran era contactul ei cel mai solid. Ceva, totuși, nu era în regulă. Fran apreciase până atunci, fără excepție, lucrările lui Cotten. De ce o trata, acum, cu răceală?

Ar putea să-l implore pe Ted Casselman, prietenul ei dintotdeauna, mentor și înger păzitor, la SNN, dar, cu petele din dosarul ei, n-ar fi vrut să i-l discrediteze pe al lui. I-ar fi trimis de lucru dacă l-ar fi rugat, însă nu cuteza să-l deranjeze. Nu era corect. Făcuse destul pentru ea. Chiar prea mult.

Următoarele convorbiri telefonice avură același rezultat ca și prima, până ce Cotten dădu peste o amică de demult, cu o televiziune afiliată în Tennessee.

– Cotten? Vocea tipei trăda o sinceră bucurie de a o fi auzit.

– Da, Billie, eu sunt. Ce mai faci?

Billie era, de fapt, Billie May, pronunțat ca un cuvânt întreg, tipic sudist, dar, fiind vorba de o femeie

care se lua la trântă cu masculii, prefera solitarul Billie.

– Fac foarte bine, domnișoară Vedetă, i-o întoarse Billie. Fan-tas-tic, ca să fiu cinstită. Lui Hubby și copiilor le merge strașnic. Dar tu ce naiba mai faci?

– Am trăit o viață ca în „Margaritaville", aici, în paradis. Dar m-am hotărât să ies din bârlog și să mă întorc la muncă. Cotten simulă în receptor un râs, aruncând o privire spre Atlantic, printre jaluzele.

Bărbatul ce nu părea să închirieze cu luna revenise. Ședea pe banca din stația de autobuz, din colț. De astă dată, n-avea în mână niciun ziar.

Billie spuse:

– Iubita mea, dacă îți închipui că mai există cineva care crede că ai stat ascunsă pe tărâmul lui Jimmy Buffet, atunci trăiești într-o lume a viselor. Ascultă, păpușico, toată lumea știe unde ai fost, și n-a rămas nici măcar un singur suflet în industria asta care să-ți răspundă favorabil, din cauza întâmplării mizerabile din Peru. Îți spun asta doar fiindcă ești prietena mea. N-aș vrea să bați pe la porți închise, făcându-te de rușine.

Cotten se clătină, dar apoi îngheță în poziția inițială.

– Recunoaște, păpușico, s-a votat împotriva ta, adăugă înțepat Billie. E o situație nenorocită, clar, dar asta-i realitatea. Nimeni nu mai vrea să aibă de-a face cu tine. Postul meu TV m-ar strivi cu degetul mare dacă te-aș angaja. Știu că zvonurile nu sunt adevărate. La naiba, toată lumea din breaslă știe că nu sunt adevărate, dar paguba adusă de bârfe nu poate fi ignorată. Nu prea contează ce crede nobilimea din jurul tău. Este în întregime vorba de imagine.

Cotten trase în sus jaluzelele, având nevoie disperată ca arșița albă a soarelui Floridei să spargă geamul în cioburi ascuțite și să reteze ceea ce tocmai i se oferea auzului.

– Vrei să spui că e altceva decât un gunoi de tabloid? Zvonul circulă, iar oamenii chiar cred că eu aș fi creierul acestei istorii plăsmuite, doar pentru a-mi acorda din nou o șansă la titlurile de pe primele pagini?

– Da, asta-i, păpușico. Exact asta zbârnâie pe toate drumurile. Acum, ai pe tavă un munte de zvonuri de controlat și multă imagine de reparat. Eu n-am făcut altceva decât să-ți retransmit totul așa cum am auzit.

Cotten rămase fără glas.

– Fii tare, scumpo, o consolă Billie. O să treacă. Totul trece.

Cotten simți că stomacul i se întoarce pe dos de greață.

– Apreciez onestitatea ta, Billie. Ești o bună prietenă.

– Trebuie să închid, păpușico.

Cotten se uită din nou pe fereastră. Banca din stația de autobuz era goală.

– Bine, zise Cotten. Și eu.

CUTREMUR

O lună rumenă se înălța peste deșertul New Mexico, în timp ce studentul în anul al treilea, de la astronomie, se așezase pe un bolovan, dându-și jos de pe umeri rucsacul încărcat. O arie netedă, de-a lungul aluviunii nisipoase, ar fi un bun loc de campare.

Dogoarea zilei dispăruse, iar răcoarea serii se furișa în peisaj; o briză molcomă șoptea prin salvii și prin tufișurile de Ericameria. Scurgerile unei ploi puternice de vară, ce căzuse cu două zile în urmă, umpleau depresiunea stâncoasă din imediata apropiere.

Oboseala i se strecurase până în măduva oaselor, căci mersese pe jos cale de șapte mile, pe una din foarte vechile șosele ce radiau din Chaco Canyon. Rătăcise drumul alte cinci mile, oprindu-se, într-un târziu, pe culmea unui deal, pentru a studia decorul. Nu rămăsese nimic, aici, în afară de moloz. Spre deosebire de celelalte resturi de sariaj, comunitățile construiseră în apropiere de partea centrală a lui Chaco Canyon. Locul acesta era distrus. Studentul bău apă din bidonul său și se decise asupra direcției în care s-o pornească. De la distanță, auzi un sunet ciudat, ca de unghie ce trecea zgâriind peste coama unui pieptene – era strigătul unui broscoi săpător.

Libertate – asta simțea, libertate totală. În liniștea din apropierea deșertului și la umbra marilor ruine ale indienilor Anasazi, avea tihnă. Această excursie era dedicată indienilor Anasazi, a căror cultură

misterioasă dispăruse – se pare – peste noapte, după ce populaseră zona timp de mii de ani. Simțea o puternică înrudire spirituală cu indienii din sud-vest, în special cu cei care construiseră clădiri atât de magnifice.

De asemenea, împărtășea dragostea și știința indienilor Anasazi pentru astronomie; ei fuseseră riguroși observatori ai cerului, dezlegând nenumărate taine ale bolții cerești. Drumeția sa până în vârful canionului îndepărtat avea o singură țintă: să cerceteze ceva ce nu văzuse decât în poze. La ruinele Peñasco Blanco, ce dominau aluviunile Chaco și Escavada, pe o stâncă ieșită în afară, de-a lungul pereților întunecați ai canionului, se afla o pictură indiană. Descoperită la începutul anului 1970, de câțiva arheologi ai Universității din New Mexico, zugrăvea imaginile unei semiluni, a unui disc vărgat și a unei mâini. După ani întregi de studiu, de recreare a cerului înnoptat din care se inspirase pictura, se emisese teoria potrivit căreia indienii Anasazi văzuseră și consemnaseră un eveniment celest spectaculos: o stea explodând.

În intervalul de timp când fuseseră pictate acele imagini, în partea cealaltă a lumii, astronomii chinezi comentau documentat apariția unei „stele vizitatoare", probabil explozia strălucitoare a unei supernova, marcând moartea unei stele imense. Conform înregistrărilor lor, steaua vizitatoare apăruse în 5 iulie 1054. În ziua aceea, cerul ce se pregătea de răsărit izbucnise în vâlvătaia celei mai strălucitoare stele văzute vreodată de muritori. Din rămășițele ei se formase apoi Crab Nebula.

Tânărul student spera să găsească o altă pictură, încă nedescoperită, a supernovei în explozie. Era ostenit, dar entuziasmul îl înflăcără într-atât, încât vru să înceapă de îndată căutarea picturii. Era dornic să păsească pe urmele artistului original și să

privească spre orizont. Electrizat de gând, decise să înceapă neîntârziat cercetările.

Tânărul își puse pe cap casca prevăzută cu lanternă, o aprinse și îi ajustă rama, pentru a direcționa lumina. Începu mersul târâș, în susul aluviunii. Temperatura scăzu rapid, pe măsură ce pereții negurosi ai canionului se înălțau ca niște străjeri tăcuți, de o parte și de cealaltă a drumului. Se opri, pentru o clipă, și privi spre cer, în timp ce-și încheia partea din față a jachetei. Stelele erau risipite puzderie pe bolta cerului, ca niște stropi de argint.

În sfârșit, găsi un strat mai jos de rocă și-și începu urcușul, alunecând pe pietriș. Recăpătându-și echilibrul, se mișcă mult mai precaut. Înclinația era graduală, dar putu să vadă, în lumina delicată a lunii, că aluviunea cădea mai departe, tot mai departe, dedesubt.

După zece minute de progres susținut, dădu deodată peste rămășițele unei peșteri pueblo afundate într-o nișă îngustă. Apoi, în spatele ei, i se înfățișară privirilor ruinele unei *kiva* supraetajate, care, estima el, ar fi putut avea o înălțime de peste treizeci de picioare. Se putea ajunge la ea doar folosind un set de suporturi precare pentru mâini și picioare, dacă ar fi fost să continue în aceeași direcție. În schimb, se agăță imediat de o muchie ce se apropia în timp ce înconjura o curbură din peretele canionului. Ajunse pe un terasament plan, de piatră, ce ieșea ușor în afară, cam la o sută de picioare deasupra scobiturii canionului, terminându-se abrupt.

„Pesemne că am ales ruta greșită", gândi el. Tocmai când se întoarse pentru a-și regăsi urma, lampa din cască ilumină peretele din față, surprinzând în raza sa ceva care îl făcu să rămână pironit locului. Acolo, chiar sub consola unei stânci, se afla obiectul căutărilor sale. Se holbă la culorile vii ale picturii, ce se reflectau în lumină. Indianul care pictase asta

fusese atât de mișcat de ceea ce văzuse pe cerul nopții, încât se simțise obligat să prezerve momentul pentru veșnicie.

Cu vârfurile degetelor, studentul urmărea imaginile semilunii, ale stelei cu multiple colțuri, ale unui semn solar și ale amprentei unei mâini.

Privi înapoi, în direcția orizontului, spre locul unde se petrecuse magnificul eveniment. Luna era sus, pe cer, îmbăind deșertul într-un albastru vag pastelat.

În timp ce savura priveliștea, auzi un zgomot ciudat. La început, era slab, semănând cu foșnetul vântului din deșert ce bătea sus, pe marginea canionului.

Brusc, tânărul își pierdu echilibrul, clătinându-se către perete. Apoi veni bubuitul – înfundat, dar auzindu-se tot mai tare, în timp ce pământul părea că geme. Peretele canionului se înclină ca și cum și-ar fi tras răsuflarea, iar solul pulsă, formând unde ce treceau ca niște umflături mari peste fața oceanului.

Bubuitul crescu și deveni un adevărat răget, țâșnind din crăpături și rupturi – bucăți uriașe din perete se prăvăliră. Tânărul se întoarse și o luă la fugă în jos, pe potecă. Din loc în loc, pământul se surpa sub el, făcându-l să cadă. Dar aproape imediat se umfla la loc, aruncându-l înainte. Luptând împotriva mișcării lichide a pământului, își croi anevoie drum de-a lungul potecii, până ce ajunse jos, și o luă la goană de-a lungul aluviunii. Când, în sfârșit, scăpă de rămășițele căzătoare, se lăsă în genunchi, abia trăgându-și respirația. Privi cum solul se mișca înainte și înapoi, clătinându-se și tremurând din toate încheieturile.

Apoi, de-a lungul feței stâncoase ce se prăbușea, auzi huruitul unor tone de pământ ce veneau rostogolindu-se cu vuiet. Spre uimirea sa, pe măsură ce suprafața aluneca, lăsa la vedere o cavitate

întunecată, în expansiune. Ca şi cortina ce se deschide la începutul unei piese pe Broadway, lumina palidă a lunii dezveli un montaj asemănător unui amfiteatru cu pereţi masivi, din piatră, cu intrări înguste, şiruri de trepte abrupte şi duzini de ferestre încastrate în zidăria stâncoasă. Tot ce lipsea erau actorii-fantomă, mişcându-se pe scena din deşert.

Stând singur sub dâra argintie, parcă pictată cu pensula, a bolţii cereşti, studentul privea cu ochii căscaţi de uimire, respirând aerul vechimii ce sufla dinspre ruine. Ştia că spiritul marilor Anasazi făcea acum parte din el, pentru totdeauna.

*
* *

Eli Luddington urmărea cu interes ştirile serii. Primise un telefon în noaptea precedentă, informându-l despre cutremur, înainte ca rapoartele să străbată eterul. Echipe de cameramani, reporteri şi oameni de ştiinţă aşteptaseră ivirea zorilor pentru a se întruni la locaţie, ca să verifice pagubele. Cutremurul provocase o majoră alunecare de teren, al cărei rezultat îi luase pe toţi prin surprindere. Eli asculta atent recapitularea reporterului TV, inundat de bucurie.

„Un cutremur cu magnitudinea de 5,5 a zdruncinat solul deşertului noaptea trecută, pe o arie îndepărtată din New Mexico", zise crainicul. „Seismologii au raportat că epicentrul a fost localizat la aproximativ treizeci şi trei de mile la sud de Farmington. Deşi nu e considerat un cutremur major, a cauzat, totuşi, o alunecare de teren într-un perete al canionului, scoţând la iveală o descoperire fenomenală. Autorităţile care au ajuns primele la locul întâmplării şi care au luat sub observaţie şi inspecţie perimetrul respectiv, au fost copleşite de veneraţie. Ceea ce au găsit sunt ruine, proaspăt descoperite, ale unei civilizaţii indiene antice. Rapoarte iniţiale

arată că arheologii și antropologii sunt complet debusolați. Un tânăr student la astronomie, care hoinărea prin preajmă, a fost unicul martor la eveniment, fără să fi suferit vreo vătămare. Nu s-au înregistrat victime".

– În sfârșit, șopti Eli, v-am dibuit ascunzătoarea secretă. Se îndreptă cu pași mari spre barul său privat și-și prepară un Tanqueray tonic tare – patru degete gin, două degete tonic, la naiba cu gheața. Mama Natură ne servește permanent, zise el. Eli ridică paharul și privirea, ca și cum ar fi putut să străpungă tavanul cu ochii. Nu iertă băutura, o dădu pe gât din trei înghițituri, ștergându-și zâmbetul de pe față doar atâta timp cât îngurgită alcoolul. Acestea erau niște noutăți extraordinare.

Își mixă imediat încă un Tanqueray tonic, dar pe acesta îl savură în timp ce continua să se uite la știrile despre cutremur. Când tocmai se încheia calupul, se auzi sunând clopotul de la intrare.

Eli își trimisese acasă ceva mai devreme angajații, în seara aceasta, astfel încât răspunse el însuși la ușă, ținând băutura în mână. Știa cine anume îl aștepta – el îi convocase.

Mariah și Richard Hapsburg stăteau pe porticul extins de marmură ce se întindea în fața intrării reședinței Luddington.

– Eli, vești minunate, zise Mariah, apoi îl sărută pe obraz.

Eli pofti cuplul să intre în încăpere.

– Trebuie să sărbătorim, spuse ea.

– Bună seara, zise Richard, trecând pragul ușii, pe lângă Eli.

– Ar trebui să fii mai voios, Richard, comentă Eli, închizând ușa grea de stejar. E o zi măreață. Trecând pe lângă ei, zise: Permiteți-mi să vă aduc amândurora câte o băutură.

Preparându-şi cocktailul pe bar, studie etichetele mai multor sticle de şampanie. În final, alese un Salon Le Mesnil din 1983, îi pocni dopul şi prinse surplusul într-un şervet alb scrobit, pe care îl ţinu la gâtul sticlei.

– Mariah, i se adresă Eli, turnând şampanie într-un pahar Waterford, înalt şi îngust, şi întinzându-i-l. Richard? întrebă el, ridicând sticla şi sprâncenele.

– Sigur, spuse Richard, de ce nu?

– Aşa te vreau. Eli umplu un pahar asemănător cu şampanie pentru Richard şi-şi recuperă, la rândul său, ginul tonic. Aşadar, am ajuns, în sfârşit, şi la momentul acesta. Ştiam că au mai rămas trei tăbliţe din cele douăsprezece originale. După ce s-a găsit una în Peru, mai urmează doar două. Din nou, permiteţi-mi să vă laud pentru munca depusă acolo.

Eli aşeză sticla într-o frapieră de şampanie argintată.

– Dragii mei prieteni, una dintre cele două tăbliţe, încă rătăcite, trebuie să fie, cu certitudine, în această nouă locaţie ce ne-a fost livrată, într-un mod atât de convenabil, de către cutremur. Am întreprins cercetări extinse ale ruinelor regiunii celor Patru Colţuri[4], timp de câţiva ani, fără succes, neştiind nimic despre acest loc tăinuit. Trebuie să găsim tăbliţa până ce nu se va grăbi altcineva să fructifice şansa. Am aranjat cu statul New Mexico şi cu autorităţile locale ca tu, Richard, să fii şeful şantierului arheologic de acolo.

Mariah îi zâmbi cu căldură lui Eli, iar Eli îi răspunse la fel.

– Mariah, tu vei asista, zise Eli. Când găsiţi artefactul, înştiinţaţi-mă, şi voi avea grijă să fie distrus

---

[4] *Four Corners* – Patru Colţuri, regiune în S.U.A, lb. engleză (n. tr.).

fără preget. Ca de fiecare dată, nu vom da nimănui ocazia să vadă şi să descifreze mesajul.

Mariah îşi termină şampania şi întinse paharul.

– Dar cum rămâne cu ceea ce s-a întâmplat cu ultima tăbliţă? interveni Richard.

Eli înţelese plăcerea trivială a lui Richard, furnizată de insistenţa cu care acesta îi amintea mereu de singura tăbliţă ce se afla în posesia inamicului. Ego-ul lui Eli percepu observaţia ca pe o hârtie de şlefuit. Astfel că îl ignoră momentan pe Richard, lovind-o uşor peste obraz pe Mariah, cu vârful degetelor. Îi cuprinse capul în mână şi i-l întoarse, periindu-i pleoapele cu degetul mare, pentru ca apoi să-i ia în palmă celălalt obraz.

– Splendid, spuse el.

Mariah îi reţinu mâna pe obrazul ei, apoi îşi presă buzele pe dosul acesteia şi o sărută.

– Mulţumesc, Eli, nu voi uita niciodată.

Eli se întoarse, în sfârşit, spre Richard.

– Atenţie la Cotten Stone, îi spuse răspicat, referindu-se la nedumerirea lui Richard legată de ultima tăbliţă. În curând, va primi cheia.

*
* *

În Escalade, pe drumul de întoarcere către casa lor din oraş, Mariah îi mângâie uşor coapsa lui Richard.

– De ce eşti aşa de morocănos?

– Ştii de ce, îi răspunse, conducând SUV-ul pe şoseaua străjuită de copaci. Omul ăsta mă irită până la exasperare. Tot timpul te atinge..., iar tu..., când face asta, te transformi într-o persoană pe care n-o cunosc. Îi răspunzi de parcă ţi-ar plăcea. Îl încurajezi. Făcu o pauză şi se uită la ea. Nu, lasă-mă să reformulez. Îl tachinezi pe Eli, îl faci să creadă că, dacă n-aş fi în preajmă, i-ai trage-o până i-ar ceda inima. Şi, ca să-ţi spun cinstit, uneori îmi doresc să-i cedeze.

Mariah zise:

– Uită-te la mine.

Richard clătină din cap.

– Richard, uită-te la mine! Privește-mă în față!

Într-un târziu, își mută, pentru o clipă, privirea de pe șosea și se uită la ea.

– Întotdeauna îi voi fi recunoscătoare lui Eli. Îi datorez totul. Poate că nu vei înțelege niciodată, căci tu nu m-ai văzut după accident...

– N-ar fi contat pentru mine, Mariah. Știi doar...

Îi reteză scurt vorba.

– Nu vei putea niciodată să-mi pretinzi să-i refuz ceva lui Eli. Vocea ei era apăsată, în ton cu cuvintele. Îl iubesc, dar nu așa cum te iubesc pe tine. Tu ești soțul meu. Iar tu îl slujești pentru că asta ți-e moștenirea, legătura ta genealogică. N-ai de ales în privința asta. Eu am făcut o alegere foarte conștientă de a-l sluji. Nu uita niciodată, Eli m-a readus din moarte, printre cei vii.

*
* *

„Care naiba sunt numele lor?", se gândi Cotten, încercând să-și amintească partea americană a echipei lui Edelman. Edelman zisese că îi sunase pe telefonul prin satelit, să le spună despre tăbliță. Ei ar fi în măsură să garanteze pentru existența artefactului, iar acesta putea fi răspunsul la ceea ce se întâmplase în Peru. Toți care o văzuseră erau morți. Întocmai ca pilotul acelui zbor Virgin Atlantic, o luaseră razna și se sinuciseseră.

Poate că acei cum s-or numi ar putea confirma existența tăbliței. Și poate că Edelman a descris destul de bine cea de-a doua parte a mesajului, pentru ca ei să-și fi făcut notițe sau schițe în urma descrierii.

Care era numele lor? „M", zise Cotten cu voce tare. Numele femeii începea cu M. Trecu verbal printr-un șir de nume: Mary, Maureen, Marilyn,

Margaret. M, M, M. Maria. Deodată, îi veni în minte: Mariah. Mariah și Richard Hapsburg. Dar nu-și putu aduce aminte dacă erau asociați cu Zale sau Harvard. Era același loc unde se păstrau înregistrările marelui explorator Hiram Bingham.

Cotten deschise pagina de Internet a computerului la Google și căută Hiram Bingham. Vechile dosare ale lui Bingham fuseseră cele care îi indicaseră lui Richard locul, pe care îl investigase apoi împreună cu Edelman.

– Bingo, spuse Cotten, găsind biografia lui Bingham pe pagina web a Universității Yale.

După ce combină căutarea de pe Internet cu informațiile de la 411, îl localiză pe Richard Hapsburg în Woodbridge, o suburbie în apropiere de New Haven.

Cotten își înghesui în poală perna ornamentală, așeză telefonul pe ea și formă numărul.

Vocea care răspunse o surprinse pe Cotten. Era aprigă și tânără, fără legătură cu persoana de extracție mai joasă pe care și-o imaginase.

– Bună ziua, reacționă prompt Cotten, numele meu este Cotten Stone și încerc să dau de dr. Richard Hapsburg sau de Mariah Hapsburg.

Ezită, sperând că femeia de la capătul celălalt se va identifica drept Mariah Hapsburg. Dar pe linie era liniște, astfel încât Cotten continuă.

– Am fost pe un șantier arheologic în Peru, împreună cu dr. Carl Edelman. Am fost acolo pentru a face un reportaj, dar Hapsburgii tocmai plecaseră și n-am avut șansa să-i întâlnesc.

Cotten făcu din nou o pauză.

Nimic.

– Ați putea să mă ajutați? Știți cum pot lua legătura cu ei?

– Eu sunt Mariah Hapsburg, zise femeia.

– Ah, mulțumesc cerului! spuse Cotten. Sunt atât de bucuroasă că pot să vă vorbesc.

Cotten povesti cum ea simțea că întregul masacru al sinuciderilor ar putea fi strâns legat de un artefact găsit de Edelman – o tăbliță de cristal. Voia să știe dacă Edelman i-l descrisese în detaliu – ei sau soțului ei.

– Edelman a descifrat o porțiune a mesajului de pe tăbliță. Dar era de părere că partea a doua conținea o imagine zugrăvită în quipus. Dorea ca experți ca dumneavoastră să...

– N-am idee despre ce vorbiți, i-o trânti femeia înainte de a închide telefonul.

GRĂDINILE

– Agent Wyatt? întrebă tânărul seminarist purtând o sutană neagră.

– Da, răspunse Wyatt. Ședea pe un scaun tapițat, cu spătar înalt, în sala de așteptare de la etajul cinci al Palatului Guvernamental al Statului Vatican.

Seminaristul îi înmânã un dosar roșu.

– Vă rog, uitați-vă peste asta. Cineva vă va prelua imediat, spuse el.

Wyatt privi coperta dosarului. Cu litere îngroșate, mari și albe, era scris cuvântul LUNI, urmat de: ÎN ATENȚIA LUI THOMAS WYATT. Realiză cât de obosit era, fiindcă zburase toată noaptea venind din Washington și ațipise doar pentru scurt timp. Oricare ar fi fost motivul pentru care fusese chemat la Roma, trebuia să fie important.

În timp ce aștepta, Wyatt desfăcu cele trei cleme de metal ale dosarului roșu și îl deschise. De-a lungul părții superioare a primei pagini, erau sigla și antetul Central Intelligence Agency. Urmate de sumarul subiectelor:

Bombardamente sinucigașe și atacuri în Israel.

Bombă explodează într-o mașină în Spania, în urma amenințărilor organizației ETA.

Comandant taliban încercuit și ucis.

Pretins abuz al armatei într-o închisoare din Irak.

Reprezentant nuclear al SUA părăsește frustrat Coreea de Nord.

Atac cu rachetă ucide lider Hamas.
Lider Somali al-Qaeda condamnat.
Rata sinuciderilor în creştere.

Wyatt citi imediat raportul despre rata sinuciderilor.

Rata totală a sinuciderilor în rândul tinerilor a crescut cu 248%, la nivel global, în ultimele 12 luni. Sinuciderea constituie cauza principală a morţii bărbaţilor în SUA, începând tot cu al optulea – acum 12 luni. În 2004, peste 30.500 de cazuri de deces au fost atribuite sinuciderii. Rata globală este într-o creştere accelerată. Conform ultimelor cifre oficiale eliberate presei de către OMS şi de către birourile naţionale individuale de statistică, ratele sinuciderilor – în ţările care le raportează – urcă în trepte alarmante. De la începutul înregistrării oficiale, Ungaria a fost ţara cu cea mai înaltă rată a sinuciderilor din Europa (dacă nu din lume). Totuşi, Ungaria este, acum, depăşită de unele state ale Rusiei şi Balticii. Cele mai înalte rate, la bărbaţi, se găsesc în Lituania, Federaţia Rusă, Letonia, Estonia, Belarus şi Ungaria, toate prezentând o creştere de peste 500% în doar 12 luni.

Wyatt ridică privirea la auzul paşilor ce se apropiau pe pardoseala de marmură.

Arhiepiscopul John Tyler, prelatul Comisiei Pontife pentru Arheologie Sacră, se prezentă şi-şi ceru scuze pentru întârziere.

– Sper că ai avut răgaz să te uiţi peste documente, Thomas, zise el, făcând un semn cu capul spre dosarul din mâinile lui Wyatt.

– Pe scurt.

– Ei bine, avem o problemă urgentă, care necesită atenţia ta.

Wyatt răspunse:

– Cum aș putea să vă fiu de folos?

– Să facem câțiva pași, zise Tyler, arătând spre ieșire.

Cei doi bărbați plecară, îndreptându-se spre ascensorul din apropierea centrului clădirii. La parter, Tyler îl conduse pe la intrarea din spate, ce dădea în vechile grădini ale Vaticanului.

– În timpuri medievale, grădinile acestea au fost vii și livezi ce se întindeau până la nord de Palatul Apostolic, zise John. În 1279, Papa Nicolae al II-lea a îngrădit aria cu ziduri mari de piatră.

– Minunat, spuse Wyatt.

Curând, cei doi bărbați se apropiară de copia peșterii din Lourdes. Pe drum, trecură pe lângă duzini de bărbați în costume negre, care se mișcau printre gardurile vii și fântâni. Wyatt presupuse că erau oameni de pază – dar pentru cine?

O sută de iarzi mai încolo, pe cărare, Wyatt văzu un om șezând singur pe o bancă, ținând în poală un dosar gros și roșu. Când ei se apropiară, acesta părea că citește intens, ca și cum ar fi fost un director de corporație într-o pauză a unei conferințe de afaceri. Avea părul alb, ca și puloverul Polo pe care îl purta băgat în pantalonii de culoare închisă. Când Tyler și Wyatt ajunseră chiar lângă el, omul își înălță privirea.

– John, bună dimineața. Nu suntem, oare, binecuvântați de această zi splendidă?

– Sanctitatea Voastră, spuse John Tyler, căzând într-un genunchi și ducând la buze mâna întinsă a Papei cu inelul papal. Apoi Tyler se ridică și păși deoparte.

– Sunt încântat să vi-l prezint pe Thomas Wyatt, un analist de marcă al spionajului și cel mai nou membru Venatori.

Thomas Wyatt încercă să-și mascheze uimirea și teama. Era total nepregătit pentru asta. Ultimul lucru

la care s-ar fi așteptat era să-l întâlnească pe liderul spiritual al unui miliard de romano-catolici, șeful politic al statului Vatican – mai cu seamă, într-o ținută atât de lejeră.

– Thomas, îți mulțumesc că ai venit, spuse Papa, închizând dosarul. Ca și cel pe care îl primise mai devreme, și acesta era etichetat LUNI, dar cu mențiunea: ÎN ATENȚIA PONTIFULUI.

– Sanctitatea Voastră, i se adresă solemn Wyatt.

Papa se ridică și, cu dosarul sub braț, îi conduse pe cei doi bărbați pe cărare, pe lângă cea mai mare dintre cele nouăzeci de fântâni din cuprinsul Grădinilor Vaticanului, oprindu-se, în final, la umbra unui palmier impunător. Acolo, se întoarse către ei.

– Thomas, avem o problemă.

UMBRE DE FANTOME

Papa făcu semn spre două bănci de piatră, așezate la umbră, la câțiva pași de cărarea grădinii. După ce toți trei se așezară, zise:

– Thomas, știu că ai văzut deja o copie a acestuia. Ținu ridicat dosarul roșu. Așează pe bancă dosarul cu rapoarte. Precum știi, suntem confruntați cu o creștere rapidă a sinuciderilor în întreaga lume, de ceva timp încoace. Dar acest salt al cifrelor este fără precedent.

Privi spre arhiepiscopul Tyler.

– Credem că totul are o legătură cu ceva la care lucrează John, ceva cam ieșit din comun.

Uitându-se la Wyatt, pontiful adăugă:

– Mai întâi, relatează-mi despre situația actuală a lui Eli Luddington și a asociaților săi, Richard și Mariah Hapsburg.

– Pe parcursul ultimelor zile, spuse Wyatt, s-au înregistrat activități în rafală. Contactele mele de la FBI au raportat că, imediat după știrea despre cutremurul din New Mexico, Luddington se chinuia deja să aranjeze ca Richard Hapsburg să ajungă acolo și să înceapă excavările. Se bucură de o influență foarte mare și, într-un fel, a reușit să îndepărteze toate universitățile și organizațiile arheologice de stat. Hapsburgii și echipa lor sunt, în acest moment, pe drum, spre locul cu pricina. Nu cred că au avut răgaz nici măcar să împacheteze, atât de repede au plecat.

Se uită fix la Tyler.

– De ce este atât de important acest loc? fu curios să afle Wyatt.

– Îți amintești de reporterul TV Cotten Stone? îi zise Tyler.

– Desigur, Excelența Voastră. Ea, însoțită de dumneavoastră, a adus Sfântul Graal la Vatican, în urmă cu trei ani. A continuat să-și mențină o cotă destul de înaltă în domeniul reportajelor de senzație și al celor bazate pe religie. Personal, am fost impresionat de descoperirea, făcută în Țara Sfântă, a celor treizeci de arginți pe care Iuda i-a primit pentru a-L vinde pe Hristos. Totuși, a avut un mare ghinion, care a costat-o scump. Înțeleg că, în final, așa-zisa fosilă a Creației a ruinat-o.

– A fost o înscenare, spuse Tyler, menită să-i distrugă credibilitatea.

– Înscenare? Venită din partea cui? întrebă Wyatt.

– Aceeași organizație care a încercat clonarea lui Hristos folosind ADN-ul Acestuia, prezervat în Cupa lui Hristos, zise Papa.

– Și ce are de-a face asta cu explozia cifrelor la rata sinuciderilor? întrebă Wyatt.

– Vom ajunge îndată și acolo, Thomas, răspunse pontiful. Ai urmărit incidentul recent din Peru, care a implicat-o pe domnișoara Stone?

– Da, spuse Wyatt. A fost vorba de un număr de oameni, despre care se crede că s-au... Se uită în sus, către turnul medieval al Sf. Ioan, care se zărea în depărtare, în timp ce gândurile i se legau. Toate acestea sunt conectate împreună, nu-i așa?

Papa dădu din cap afirmativ.

– Cotten Stone este singura supraviețuitoare a incidentului, zise Tyler. Toți au fost uciși de propriile lor mâini.

– E straniu, nu-i așa, că a supraviețuit doar ea? socoti Wyatt.

– O să înțelegi într-o clipă, zise pontiful. Ceea ce îți voi spune nu are temei în știință sau în fapte, ci doar în mit și credință. Totuși, în stadiul la care ne aflăm, va trebui să ai încredere în mine. Poți face asta? i se adresă lui Thomas Wyatt, cu o privire înțelegătoare.

– Desigur, Sanctitatea-Voastră.

Wyatt simți ceva incert plimbându-i-se prin stomac. Din clipa în care acceptase să lucreze în serviciul Venatori, avusese sentimentul că ziua aceasta va să vină – o zi în care îndatoririle sale îl vor duce spre un loc unde nu mai fusese niciodată, într-o lume pe care puțini o cunoșteau ori avuseseră curajul s-o cunoască. Era pe punctul de a păși peste acest prag.

– Cotten Stone nu este ca noi, ca toți ceilalți..., zise Tyler. Ea este ...

– Este fiica unui înger, precizã pontiful.

– Ce anume? zise Wyatt, exhalând.

Papa ridică mâna.

– Răbdare, Thomas.

Tyler îi explică:

– Tatăl lui Cotten Stone a fost Furmiel, Îngerul Orei Unsprezece. Furmiel a decis să se alăture îngerilor rebeli, conduși de Lucifer în marea Bătălie pentru Ceruri. În final, au fost înfrânți și izgoniți. În Biblie, sunt numiți Cei Căzuți – Nephilimii. Timp de veacuri, Furmiel s-a căit și a cerut iertarea lui Dumnezeu. Cel-de-Sus i-a acceptat căința, dar nu l-a primit înapoi în Paradis. În schimb, l-a făcut muritor pe Furmiel și i-a dăruit două fiice gemene – una dintre ele, la naștere, a luat locul tatălui ei în Ceruri, iar cealaltă a rămas pe Pământ, pentru a înfăptui voința lui Dumnezeu. Fiica lui Furmiel este Cotten Stone.

Wyatt se holbă la arhiepiscopul Tyler înainte de a-și muta privirea către Papă.

– Presupun că nu mi-ar face niciun bine să estimez că asta a fost o glumă sau un fel de test?

Fiindcă niciunul dintre cei doi nu răspunse, Wyatt adăugă:

– În regulă. Să zicem că dau crezare la tot ceea ce îmi spuneți. Încotro se îndreaptă toate astea?

Papa răspunse:

– Ți-am spus deja că are de-a face cu ceva la care lucrează John. Implică un artefact, care – credem noi – poate fi găsit în locul descoperit recent în New Mexico. Acest artefact va dezvălui un secret ce ne va aduce tuturor speranța în câștigarea acestui război.

– Un artefact? întrebă Wyatt.

– O tăbliță de cristal, spuse Tyler. Pe ea este inscripționat un mesaj scris de mâna lui Dumnezeu. Dacă noi vom fi primii care găsim artefactul, vom putea folosi cuvintele lui Dumnezeu ca să oprim Apocalipsa.

– Primii? spuse Wyatt, clătinând confuz din cap.

– Rezultatul războiului va fi decis de posesorul tăbliței. Dacă dușmanii noștri vor pune primii mâna pe ea, o vor distruge, îngropând astfel pentru totdeauna secretul.

– Așadar, este vorba doar de această singură tăbliță pe care trebuie s-o găsim? îl întrebă Wyatt pe John.

– Miturile și legendele, chiar și unul dintre pergamentele găsite la Marea Moartă spun că erau douăsprezece. Una i-a fost dăruită lui Noe. Celelalte au fost încredințate liderilor spirituali ai diferitelor civilizații de pe întreg cuprinsul globului, înainte de Marele Potop. Tăblița descoperită recent a fost găsită în Peru.

– În locul unde se afla Cotten Stone? întrebă Wyatt.

– Exact, răspunse papa.

Tyler continuă.

– Fiecare tăbliță are două părți. Prima arată cum trebuie făcute pregătirile pentru Marele Potop, iar a doua păstrează secretul câștigării ultimei bătălii. Nu știm exact în ce constă cea de-a doua parte a mesajului, dar presupunem că ne vorbește despre felul cum trebuie să oprim Sfârșitul Zilelor.

– Dar dacă Stone a fost acolo, în mod sigur a văzut tăbliță, zise Wyatt.

John Tyler dădu din cap, în semn că aproba.

– Da, dar nu e în stare s-o descrie cu suficientă claritate. Tot ce ne-a putut relata limpede a fost că tăbliță semăna cu quipusul – un desen format din niște noduri, înșirate pe o sfoară.

– Dar pe timpul lui Noe nu existau quipus..., zise Wyatt.

Papa zâmbi.

– Într-adevăr, nu existau. Asta înseamnă că Dumnezeu nu a dorit ca generația lui Noe să poată descifra cea de-a doua parte a mesajului. A scris-o pentru o generație viitoare.

– Credem că au mai rămas doar două tăblițe, continuă John. Una, socotim noi, se află în ruinele antice scoase la iveală de cutremur. Înregistrarea ultimelor activități ale lui Eli Luddington, făcută de tine, confirmă ipoteza noastră. Celelalte tăblițe au fost, în chip metodic, găsite și distruse de dușmanii noștri eterni.

– Dar parcă spuneați că sunt două?

– Da, confirmă John, privind mai întâi spre Papă, apoi spre Wyatt. Făcu o pauză înainte de a continua. Mai există încă una.

– Unde? întrebă Wyatt.

– Nu știm, spuse pontiful.

Din nou, Wyatt clătină din cap.

– Permite-mi să-ți servesc puțină istorie, spuse John. – După cucerirea Ierusalimului de către Titus, în anul 70 d.Hr., un grup de oameni onești au alcătuit

o organizaţie. Misiunea lor era să recupereze şi să protejeze documentele religioase, relicvele, comorile şi secretele ce fuseseră prăduite din marele oraş. Înscrisuri care să ateste numele acestei organizaţii se găsesc abia în perioada anterioară primei Cruciade. Grupul acţiona clandestin, îşi spuneau simplu: *Ombres des Fantômes* – adică, Umbre de Fantome.

– *Ombres des Fantômes*? zise Wyatt. Sigiliul Venatori nu e, oare, inscripţionat cu aceeaşi formulă, doar că în latină – *Umbrae Manium*?

– Întocmai, recunoscu Papa. Eşti membru al unei organizaţii care îşi are rădăcinile, destul de îndepărtate, în Umbre. Documentaţia referitoare la ei este săracă, iar ceea ce există a fost ferecat în arhivele Vaticanului.

– Ştim că una dintre tăbliţele de cristal a fost în posesia Umbrelor, în timpul primei Cruciade, în jurul anului 1095. De-a lungul generaţiilor, organizaţia şi-a continuat sarcina de a apăra comoara şi tăbliţa. În secolul al paisprezecelea, când Filip cel Frumos al Franţei a venit la putere, ferocitatea cruciadelor atinsese apogeul, iar Umbrele şi-au dat seama că obiectele pe care le păzeau cu preţul vieţii se aflau în pericol. Nu doar armata Celor Căzuţi – Nephilimii – încerca să pună mâna pe tăbliţă, acum apăruse şi armata oamenilor lui Filip cel Frumos. Înţelegând gravitatea ameninţării ce le bătea la uşă, Umbrele au ticluit un plan: liderul lor urma să ia comoara regăsită şi s-o ascundă. Numai el avea să ştie unde. Astfel, niciunul dintre membri n-ar fi putut dezvălui locaţia, în cazul în care s-ar fi aflat sub tortură. Liderul a depus un jurământ sacru: să nu divulge cu niciun preţ locul unde stau ascunse comorile. Zăcând pe patul de moarte din Languedoc, în Franţa, mulţi ani mai târziu, l-a cuprins teama că totul ar fi fost pierdut pe veci după moartea sa. Aşa încât a încredinţat taina comorii succesorului său de încredere, care, la

rândul lui, a jurat să păstreze secretul. Fiecare lider succesiv al Umbrelor a purtat povara tainiței comorii și a jurământului. Totul a continuat până în 1398, când un lider al Umbrelor, pe numele său Sir James Gunn, a recuperat comoara și a luat-o cu el într-un voiaj în Noua Scoție, însoțit de faimosul aristocrat scoțian Henry Sinclair.

– Acești Sinclair n-au fost, oare, în strânsă legătură cu Cavalerii Templieri? întrebă Wyatt.

– Într-adevăr, zise John.

Papa spuse:

– A fost ținut secret până când un mănunchi de trei documente a fost dezgropat, în 1722 – zăcea sub o bisericuță în Orkney, Scoția. Două dintre documente erau cifrate, iar Papa Inocențiu a adus experți ca să-l decodeze. Unul vorbea despre tainița comorii și celălalt dădea explicații exacte cum să se ajungă la ea. Al treilea document era o hartă, executată de celebrul cartograf, Templier și el, Nicolas Zeno, alt tovarăș de călătorie care navigase cu Sinclair și Gunn. Papa Inocențiu a trimis imediat corăbii spre un anumit loc – Oak Island, Noua Scoție.

– Faimoasa Groapă cu Bani din Oak Island? spuse Wyatt. Știam că fusese săpată de pirați ca să-și ascundă comoara. Din câte am auzit, locul este împânzit de capcane. De fiecare dată când cineva încearcă să sape, tunelul e inundat.

– E o poveste menită a distrage atenția, zise John. Gunn și oamenii săi au săpat groapa pentru cazul în care cineva ar fi prins de veste despre ce anume voiau să facă. Au pus tot felul de bariere și obstacole înăuntrul tunelului, pentru a păstra viu interesul oricui ar fi investigat groapa. Tăbliță a fost ascunsă altundeva, pe insulă.

– Presupun că tăbliță a fost recuperată, spuse Wyatt.

– Da, răspunse papa. A fost adusă la Vatican. Ni s-a spus că inscripţia de pe tăbliţă este într-o limbă antică, numită Enochian – unii consideră că ar fi limba îngerilor, limba în care vorbea toată lumea înainte de Babel – şi, graţie moştenirii ei, o limbă pe care Cotten Stone o cunoaşte. Ca şi restul tăbliţelor, oferea instrucţiuni de pregătire pentru Marele Potop. Dar exista şi o a doua porţiune. Lingviştii de la Vatican izbutiseră s-o traducă, dar ceea ce transmitea era lipsit de sens – considerau ei. Cel mult, au putut intui că ar fi fost vorba de o formulă ştiinţifică. Dar ce zicea cu adevărat – rămâne un mister. Asta pentru că, în 1878, tăbliţa şi toate înregistrările, schiţele, documentele şi traducerile ce relatau despre ea au fost furate.

Papa deschise dosarul roşu şi extrase o singură foaie de hârtie, îngălbenită şi fragilă.

–Thomas, ca şi Cotten Stone, voi doi purtaţi o moştenire specială. Asta e cheia problemei. Iată de ce te-am ales să devii membru Venatori.

– Moştenire, ziceţi? Ei bine, vă asigur că tatăl *meu* n-a fost un înger.

– Nu, nu a fost, întări Papa, la fel ca şi străstrăbunicul tatălui tău. Dar a fost un tâlhar. Papa desfăşură hârtia pentru ca Wyatt să poată citi. Este tot ce a lăsat în urmă, după ce a furat tăbliţa de cristal.

SFÂRÂITURA

Cotten nu-şi putea crede urechilor, nu reuşea să priceapă nimic. Gândurile i se făcură ţăndări – un milion de cioburi ricoşând în ţeasta ei. Mariah Hapsburg a spus – clar – că nu auzise niciodată de tăbliţa de cristal.

„Ce tăbliţă? Nenorocita tăbliţă de cristal, aia era *ce tăbliţă?*", gândi Cotten. Ce se întâmpla, oare? Edelman spusese că i-a sunat pe Hapsburgi pe telefonul de satelit. Fusese destul de exact în solicitarea unor experţi, ca să studieze noul domeniu ştiinţific al quipusului ca limbă, nu doar pentru înregistrări de rutină, respectiv să vadă tăbliţa. Vorbise cu Richard despre imposibilitatea tehnologică de executare a inscripţiei.

Cotten şedea ca o stană de piatră, fără să mişte ori să clipească. Scotocea prin minte, pentru a regăsi amintirile din Peru, conversaţiile cu Edelman şi propriile gânduri.

Câteva minute mai târziu, cu toate că se lupta să alunge bănuiala, îşi zise: „Asta e opera *lor*". A lor trebuia să fie. Doar nu era nebună. Fosila Creaţiei, totul, totul, începând din acel moment, fusese meşterit de Cei Căzuţi – Nephilimii. John confirmase această concluzie. Îi capitalizaseră ego-ul cu fosila Creaţiei, înscenând totul pentru a o umili şi a o discredita. Continuaseră, firește, în munţii din Peru. Nu reuşiseră să obţină condamnarea ei pentru crimă, dar sădiseră în mintea semenilor ei îndoiala – destul ca nicio organizaţie respectabilă din media să n-o mai angajeze

vreodată sau să nu mai dea crezare spuselor ei – și făcuseră asta cu un scop anume. Din această poziție neajutorată – era limpede – nu-i putea combate.

Cine ar mai fi dat doi bani pe vorbele lui Cotten? Cât despre tăbliță, îi distruseseră pe toți cei care ar fi putut proba existența acesteia. O bună dovadă era reportajul despre gunoiul toxic. Acesta s-ar cuveni să fie pe prima pagină, dar a fost refuzat. De ce? Pentru că îi aparținea ei.

– Ah, Doamne, șopti, lăsându-se pe spate pe canapea.

În adâncul ei, Cotten ghici de ce se întâmplau toate acestea. *Condusă de fiica unui înger.* Ceva, în tăblița aceea, vorbea despre ea, fiica lui Furmiel, *cea unică.* Iar ei țineau morțiș ca ea sau oricine altcineva să nu afle vreodată ce era scris acolo.

Trebuia să-i confrunte pe Hapsburgi. Față în față.

Cotten își adună părul la spate, strângându-l la ceafă cu un șnur gros. Îi va întreba despre tăbliță și despre mesajul acesteia. Îi va privi țintă în ochi. Oare cum e să te uiți prin ferestrele ladului?

*
* *

În ziua următoare, Cotten încercă din nou să ia legătura cu Hapsburgii, pentru a stabili ziua și ora întâlnirii, dar fără niciun rezultat. Îi ignorau apelurile, identificând numărul de la care suna – presupuse ea. Azvârli perna ornamentală peste masa de cafea, direct pe podea. „Dar mai lăsați-mă în pace", decise într-un târziu.

Își sprijini bărbia de spătarul canapelei și privi afară pe geam, prin fanta îngustă dintre șipcile jaluzelei. Cartierul pulsa de trafic și pietoni în costume de baie. Oare unde era tipul anonim, care nu părea să închirieze cu luna? „Trebuie că și-o fi găsit vreo slujbă într-un cartier mai bun", gândi ea. Bravo lui.

Dacă Hapsburgii nu doreau să-i răspundă la telefon, ei bine, atunci va plonja direct pe pragul ușii

lor. S-ar putea îmbarca pe unul din zborurile acelea fără ifose spre New York şi apoi să ia trenul către Connecticut. Dar asta ar lăsa urme adânci pe cartea ei de credit, şi aşa supraextinsă... Fie, trebuia să-i confrunte.

„Cei de la Yale ştiu, desigur, cum pot fi contactaţi cei doi", decise ea.

Se dovedi a nu fi atât de simplu cum îşi imaginase iniţial. Fu nevoită să dea câteva telefoane pentru a găsi, la Universitate, pe cineva binevoitor, dispus s-o ajute, astfel încât căzu într-un soi de depresie.

– Dr. Hapsburg este pe teren, zise femeia.

– El şi soţia lui vor fi încântaţi să afle că am vorbit cu dumneavoastră, i se adresă mieros Cotten. Am încercat să dau de ei în legătură cu noi informaţii referitoare la subvenţia pentru care au depus solicitare. Veştile sunt minunate. Aveţi datele lor de contact?

La auzul noutăţii despre acceptarea subvenţiei, femeia se arătă mai mult decât bucuroasă s-o informeze că Hapsburgii sunt în New Mexico, la un şantier arheologic nou descoperit.

„Fir-ar să fie!" zise Cotten, după ce închise telefonul. „O rezervare pentru un zbor ieftin spre New York – e una, dar New Mexico – asta-i cu totul altă poveste". Nici nu merita să se intereseze de costuri; ştia că nu şi-ar fi putut permite.

Deci, iat-o revenind la vechea idee de a vinde, mai întâi, un reportaj. Cotten nu putea scoate nasul cu materialul despre deşeurile toxice, iar Tempest Star sărea direct pe prima pagină!

Brusc, îi veni o idee. Cotten îşi aminti de celălalt tabloid, care se găsea întotdeauna chiar lângă *National Curier* al lui Tempest Star: *Galaxy Gazette*. „Dacă n-o poţi bate, zise ea, o vei înfrunta direct pe duduia Tempy"!

*
* *

Cotten își trăgea bagajul pe roți, traversând aeroportul regional din Four Corners. Laptopul și poșeta îi atârnau fiecare pe câte un umăr.

Tempest Star și *National Courier* nu știau ce-i așteaptă. Cu numele lui Cotten și ideea de reportaj, nu fusese nevoie de nici măcar o clipă pentru ca *Galaxy Gazette*, concurenta principală a lui *National Courier*, să muște. În lumea tabloizilor, *Galaxy Gazette* era precum *Avis* în afacerea cu mașini de închiriat: nu erau numărul unu, dar se străduiau mai mult[5] .

Cotten Stone era un nume cam casnic – bun sau rău, n-avea importanță, putea să atragă o audiență uriașă. Iar redactorul șef de la *Galaxy Gazette* abia aștepta s-o înscrie. Îi mărturisi că ar aduce, pentru *Gazette*, un spor de clasă și rafinament, pe care niciodată până acum nu fusese în stare să-l obțină cu actualul său personal, compus din nume fără rezonanță. Construind pe marginea reputației sale pe teme religioase și spirituale, el dorea ca ea să se concentreze asupra articolelor ce îl purtau pe cititor pe aripile misterelor vieții – mituri, legende și dispariții neelucidate.

Cotten știa exact ce să propună. De când se întorsese din Peru, petrecuse mult timp reflectând asupra a tot ceea ce spusese dr. Edelman despre culturile – multe dinte acestea dispărute fără urmă. Cotten sugeră că deplasarea ei în New Mexico ar fi prima dintr-o serie care tratează așa-zisele dispariții peste noapte ale civilizațiilor antice. Editorul era încântat. La sfârșitul conversației, Cotten avea în buzunar biletul spre New Mexico și un mic, dar binevenit avans.

---

[5] Sloganul de marketing al firmei Avis: „Noi ne străduim mai mult" (n. tr.).

Pe lângă costul biletului de avion, avea plătite motelul și închirierea mașinii. Urmau să vândă nu doar titlurile de pe prima pagină. Editorul știa asta, și la fel de bine știa și ea. Vindeau sfârâitura, *dar și* friptura.

Cotten se opri la biroul pentru închirieri de mașini și completă formularele. Lucrătorul îi înmână chei pentru un Dodge Neon. Gazeta se avântase la ceva mai degrabă sofisticat decât economic. „Fii recunoscătoare pentru mici beneficii", gândi ea.

Cotten luă cheile și-și ridică bagajul. În timp ce-și sălta pe umăr cureaua laptopului, surprinse cu privirea, în dreapta ei, un bărbat stând chiar în spatele ușilor de ieșire ale aeroportului. Acesta se întoarse încet și plecă.

Îngheță, iar cureaua îi alunecă pe braț.

Lucrătorul o privi atent.

– Vă simțiți bine, doamnă?

Cotten alergă spre ușă.

– Hei, oprește-te! strigă ea. Stai!

Bărbatul se opri și se întoarse spre ea.

Stând doar la câțiva inci distanță de tipul anonim, care nu părea să închirieze cu luna, zise:

– Cine naiba ești și de ce mă urmărești?

O voce în spatele ei întrebă:

– Cotten Stone?

Se învârti de jur împrejur și văzu, la câțiva pași de ea, un bărbat înalt, în jeanși decolorați și cu un tricou cu mâneci lungi, marinăresc, Nautica. Avea părul închis la culoare, cu mici spoieli argintii la tâmple. În mână ținea un telefon mobil, care zbârnâia. Întinzându-l spre ea, zise:

– Este pentru dumneavoastră.

Cotten ezită până să ia telefonul. Își luă privirea de la străinul acela doar atât cât să apese pe butonul pentru convorbire, înainte de a duce telefonul la ureche.

– Alo, spuse ea.

– Cotten.

Chiar prin paraziții digitali, de lungă distanță, vocea aceasta avea un efect calmant asupra ei.

– Ce se petrece, John? întrebă ea. Cine sunt oamenii ăștia?

– Prieteni, Cotten, zise Tyler. Prieteni speciali, care se află acolo la cererea mea. Cel care ți-a dat telefonul este membru al securității Vaticanului. Celălalt este atașat al corpului nostru diplomatic. A primit o misiune specială - să aibă grijă de tine. Nu vreau să dau explicații pe o linie telefonică liberă, dar, crede-mă, poți să te bizui pe ei la fel cum te bizui pe mine. Ai încredere în mine, nu-i așa?

Cotten simți că pe chipul ei înflorea un zâmbet.

– Pe viața și sufletul meu, da. Doar știi asta...

– Bine, zise John, făcând o pauză, ca și cum ar fi vrut să adauge altceva.

Cotten dorea și ea, la rândul ei, să spună mai multe: că nimeni n-o cunoștea mai bine decât el și că îi era tare dor de el.

În sfârșit, John vorbi din nou.

– Îți vor explica totul. Dacă ai nevoie de mine, voi fi aici.

Avea neapărată nevoie de el, acum și acolo, realiză ea, apăsând butonul de întrerupere a apelului și predând telefonul străinului.

Acesta îl vârî în buzunar, apoi întinse mâna.

– Cotten, eu sunt Thomas Wyatt. Dumnealui este monseniorul Philip Duchamp, asistentul arhiepiscopului Felipe Montiagro, nunțiul apostolic al Vaticanului. Vrei ajutor pentru bagaje?

*
* *

Mariah Hapsburg stătea la poalele stâncii, privind în sus, către ruinele indiene. Apusul soarelui îmbăia pereții falnici de piatră, platourile și terasele de rocă într-o ciudată, dar frumoasă lumină purpuriu-aurie. Un vânt biciui canionul, azvârlindu-i șuvițele de păr în față – simți în nări aerul tăios, arid al deșertului. Pulsul i se ridică brusc când înțelese că era prima persoană care pășea printre clădirile antice, în decursul a mii de ani, poate. Se întreba uimită cum arăta, oare, totul în vremurile în care locuitorii acestui loc îndepărtat urmau instrucțiunile de pe tăblița lor de cristal?

– La ce te gândești, iubirea mea? îi zise Richard Hapsburg, venind din spate și alăturându-i-se.

Realitatea situației și motivul pentru care se aflau acolo o treziră pe Mariah din visare. De asemenea, îi reaminteau care era țelul lor suprem: de a preîntâmpina ca nimeni să nu poată desluși niciodată taina tăbliței.

– Încercam doar să-mi imaginez cum va fi arătat viața locuitorilor de aici, cu atâta amar de vreme în urmă. Atinse ușor brațul lui Richard. Hai să mergem, zise ea, luând-o pieptiș în sus, prin grohotișul ce brăzda solul, spre intrarea ruinelor.

Ea și cu Richard păreau singurele ființe ce sălășluiau în acest loc părăsit, când apusul făcu loc întunericului. În timpul nesfârșitei lor călătorii cu

Land Rover-ul, prin canioane și aluviuni, către străvechea așezare, nu întâlniseră pe nimeni – altă dovadă a puterii lui Eli Luddington. Avea capacitatea de a ține la distanță presa, academicienii și pe căutătorii de curiozități. Puterea o excita pe Mariah – atât mental, cât și fizic. Și era, cu-adevărat, înconjurată de putere. Se considera cea mai norocoasă femeie de pe pământ. Din multe pricini.

Trecuseră de prima dintre structurile despre care Richard fabula că au fost construite de Chacoani sau de descendenții uneia din celelalte culturi Pueblo, precum Mogollonii sau Hohokamii. Perimetrul fusese locuit – neîntrerupt – mii de ani, până când, într-o noapte, pur și simplu au dispărut de pe fața pământului. Rămăsese un mister nedezlegat pentru arheologii și antropologii care cercetaseră aria Four Corners. Un mister – pentru cei mai mulți. Dar nu și pentru Richard. Nu și pentru Eli. Nu și pentru Mariah, firește.

Pereții, intrările și ferestrele erau bine conservate, ferite de intemperiile secolelor. Într-o scobitură în stâncă, aproape de temelie, Mariah observă o formă tubulară ciudată, colorată ruginiu, cam de grosimea degetului mare de la mână. Părea încrustată în piatra de nisip.

– Ce-i aia?

– Carcasă de crevete fosilizată, răspunse Richard.

– Crevete, în New Mexico?

– A făcut parte, odinioară, din țărmul unei mări continentale de mică adâncime. Nu e deloc neobișnuit să găsești și dinți de rechin ori cochilii de scoici, în pietrele de nisip din împrejurimi.

Mariah clătină din cap cu uimire, încercă să-și imagineze oceanul acoperind acest ținut sterp și uscat.

Ceea ce părea a fi rămășița unei șosele înguste trecea pe lângă mici lăcașe – pereții groși, de zidărie,

erau construiți foarte precis. „Tot ce lipsește", gândi Mariah, luminând cu lanterna peste fiecare intrare, „ e mobilierul". I se păru că aude târșâitul tălpilor, vârâte în sandale, de-a lungul cărărilor prăfuite.

– Pesemne că aici locuia elita, zise Richard, îndreptând lumina lanternei către un habitat larg. Unele încăperi erau pentru locuit, iar altele – pentru lucru. Oamenii aceștia erau foarte sofisticați și foarte bine organizați.

– Așadar, ce căutăm? întrebă Mariah.

– Un loc aparte, spuse Richard. Ceea ce considerau ei a fi un loc sfânt.

– Și cum îl vei recunoaște?

– Îl voi recunoaște.

*
* *

Cotten Stone ședea în fața lui Thomas Wyatt și a monseniorului Duchamp, într-un separeu, în partea din spate a restaurantului Casa Internațională a Clătitelor (IHOP) din Farmington, pe șoseaua principală de est. Sorbea dintr-un ceai verde, fierbinte și arunca, din când în când, o privire afară, pe fereastră. În lumina crepusculară, se zărea tronând mașina ei Dodge Neon, parcată lângă SUV-ul lui Wyatt, un Chevy Tahoe.

– Venatori? zise ea, întorcându-și privirea spre Wyatt. Un nume interesant. Ce înseamnă?

– Vânător, spuse el.

– Când eram la SNN, am auzit rostindu-se numele acesta. Era o poveste despre un membru al Gardei Elvețiene care a ucis un agent Venatori la Vatican, pentru ca apoi să-și ia viața. Foarte puține informații au fost făcute publice. Vouă, băieți, vă place să lucrați în secret, nu-i așa?

– E natura ocupației lor, precizâ Duchamp.

– Despre ce ocupație e vorba? întrebă Cotten.

– Analiza informațiilor, spuse Wyatt.

– Un fel de sacra CIA? zise ea.

Wyatt zâmbi.

– Un fel.

– Tot nu văd de ce aș avea nevoie de ajutorul vostru. Mă aflu aici ca să scriu un articol pentru *Galaxy Gazette*.

– Și mai zici că vrei să știi totul despre tăblița de cristal, spuse Wyatt.

Cotten așează ceașca pe masă.

– John v-a spus?

– A zis că ai văzut-o pe cea găsită în Peru, sublinie Wyatt.

Îndreptându-și spatele, zise:

– Din ceea ce relatezi, reiese că ar mai fi și altele.

– În total, noi credem că au fost douăsprezece, precizează Wyatt.

Poate că acești doi bărbați îi puteau fi, totuși, de ajutor, gândi ea. Dacă au asistat, într-adevăr, la probarea existenței tăbliței peruane, ea ar putea fi la un pas de a-și recăpăta credibilitatea și de a-și reface viața. Și, lucrul cel mai important, ei ar putea s-o ajute să afle mai multe despre ceea ce reprezentau pentru ea acele inscripții.

– De ce tocmai douăsprezece? întrebă ea.

– Nu suntem siguri, spuse Duchamp. Cifra doisprezece joacă un rol important în istorie: douăsprezece luni ale anului, douăsprezece triburi ale lui Israel, doisprezece apostoli, douăsprezece semne ale zodiacului. Iar în Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, capitolul doisprezece, versetul întâi, vorbește despre o femeie care apare în timpul Sfârșitului Zilelor, *înveșmântată cu soarele, și luna era sub picioarele ei, și pe cap purta cunună din douăsprezece stele.*

– Plus cele douăsprezece zile ale Crăciunului, adăugă Cotten, râzând nervos.

Duchamp își șterse ușor palma de piept.

– Şi, în aceeaşi ordine de idei, sunt douăsprezece perechi de coaste, douăsprezece articulaţii majore ale corpului.

– Şi douăsprezece ordine ale îngerilor, zise Wyatt.

Cotten simţi cum un val de anxietate se sparse înlăuntrul ei.

– Am găsit referiri la cele douăsprezece tăbliţe într-o serie de documente datând din antichitate, spuse Duchamp. Chestiunea este următoarea: noi suntem de părere că Dumnezeu i-a dat o tăbliţă lui Noe, iar pe celelalte unsprezece – altor lideri spirituali ai diferitelor civilizaţii de pe întreg cuprinsul globului, pentru a-i ajuta să-şi salveze credincioşii de la prima curăţire – Marele Potop. De asemenea, credem că există referiri, pe fiecare dintre tăbliţe, ce prezic o viitoare curăţire şi ne arată cum anume să ne pregătim. Intuim că una dintre acele tăbliţe se află pe noul şantier arheologic.

– Dar dacă prezicerea unei viitoare curăţiri exista pe tăbliţa dăruită lui Noe cu foarte mult timp în urmă, zise Cotten, care-i graba? De unde ştiţi că nu se referă la ceva ce se va petrece peste o sută sau o mie de ani de-acum încolo?

– Din pricina ta, Cotten, spuse Wyatt.

Duchamp dădu afirmativ din cap.

– Da, din pricina ta.

*
* *

Richard Hapsburg se opri şi inundă drumeagul strâmt din faţa lui cu lumina lanternei. La câţiva iarzi înainte, era o structură ce se deosebea de restul. Aceasta era circulară - o *kiva*[6].

– Asta este? întrebă Mariah. Îşi postă lanterna pe pământ şi scoase reflectorul din rucsac. Rotindu-şi

---

[6] Încăpere tip „pueblo", pentru ritualuri religioase (n. tr.).

conul de lumină peste suprafața peretelui mare, de cărămidă, auzi răspunsul lui Richard.

– Da, spuse el.

Richard indică drumul ce trecea printr-o intrare înaltă, spre o încăpere cu un diametru de aproximativ cincisprezece picioare. O groapă pentru foc, făcută din pietre lustruite, forma un cerc în mijlocul pardoselii. O pată mare și neagră încă mai marca locul unde o mie de focuri arseseră, cândva, cu vâlvătaie. De-a lungul peretelui opus intrării, exista un cufăr rectangular din piatră, ce părea să aibă cam trei picioare înălțime și patru picioare lățime, deschis în partea superioară. Era durat din cărămizi asemeni celor din zidurile clădirii. Mariah și Richard aruncară o privire în interiorul cufărului.

– Aici nu e nimic, spuse Mariah. Doar țărână.

Richard îi înmână lanterna lui și scoase din rucsac o mistrie mică, triunghiulară. Se aplecă peste marginea cufărului și răzui un strat subțire de pământ de la bază. Răsucind și înfigând vârful mistriei, Richard reuși să penetreze fundul cufărului cu încă vreo câțiva inci.

– Nu e nimic aici, zise el.

– Richard, de unde știm că locul ăsta nu a fost jefuit în urmă cu mii de ani? Și dacă nu, oare n-ar fi ascuns ei ceva atât de valoros, ca tăblița, într-un loc mai ferit decât acest cufăr? Mi se pare prea la vedere acest loc. N-ar fi ales, oare, un cotlon unde nimeni nu s-ar gândi vreodată să caute? Poate că nu în clădirea asta...

– Eu cred că tocmai aici ar fi păstrat-o. Aceasta era, pentru ei, sfânta sfintelor. Șamanul venea aici să se roage, să aducă jertfe Dumnezeului lor. Pământ sacru, pe care doar lui îi era îngăduit să pășească. Sunt convins că groapa pentru foc ardea în permanență, pentru a arăta că spiritul poporului...

Richard se îndreptă de mijloc și luă lanterna din mâna Mariahei. Ținu lumina focalizată peste cercul carbonizat de pietre din mijlocul pardoselii.

– Un loc unde nimeni nu s-ar gândi vreodată să caute...

*
* *

Călătoria făcea ca oasele să vibreze, pe măsură ce Chevy Tahoe, cu tracțiune 4x4, clănțănea încet de-a lungul șoselei, care semăna perfect cu o scândură de spălat rufe. De la distanță, Cotten urmărea luminile farurilor săltând prin peisajul părăsit. Razele de mare intensitate atrăgeau insecte zburătoare, ce păreau a avea chef să-și sacrifice viața, ciocnindu-se de frontul vehiculului.

Cotten ședea pe scaunul din dreapta, cel al pasagerului, în timp ce Thomas Wyatt conducea. Duchamp rămăsese în urmă, la motelul unde erau cazați. Acum, că Wyatt era aici, monseniorul ar fi zburat mâine înapoi, la Washington.

– De unde știi exact locul de destinație? întrebă Cotten, ținându-se de mânerul de deasupra portierei.

– Cutremurul și alunecarea de teren au fost obiectul știrilor naționale. Au transmis coordonate precise. Le-am introdus în GPS-ul meu. Ciocăni ușor bordul mașinii, unde se odihnea un Magellan portabil. Vom avea nevoie de el când vom părăsi șoseaua.

– Și cum putem ști cu certitudine că Hapsburgii or să fie acolo la ora asta?

– Crede-mă, Cotten. Or să fie acolo.

Aruncă o privire peste imensitatea deșertului, peste terasele stâncoase, argintate de lumina lunii. Gândindu-se la Yachaq, se întreba dacă, în acest punct îndepărtat, exista un loc sacru, asemănător cu cel din munții peruani.

– Ce ți-a spus John despre mine? zise ea.

– Că ești specială.

– Am trecut, împreună, prin multe...

– Am auzit. Thomas Wyatt stinse farurile de la Tahoe. Va trebui să ne bizuim pe luna plină, spuse el abătându-se de la şoseaua de pământ şi apropiindu-se de o largă aluviune. Călătoria va deveni îndată mult mai neconfortabilă.

– Care-i clenciul? De ce nu putem merge direct la şantier?

– L-au izolat. Nu lasă pe nimeni să intre, cu excepţia oamenilor lor.

– Cine sunt aceştia? întrebă Cotten.

– Eli Luddington şi legiunea sa.

– Luddington?

– Unul dintre cei ce aparţin grupului cu care te-ai confruntat în cazul conspiraţiei Graal-ului. Hapsburgii sunt doi dintre acoliţii lui Luddington. I-a trimis pe Hapsburgi aici ca să recupereze tăbliţa.

Abia cum lucrurile începură că capete sens pentru ea. Hapsburgii fuseseră în Peru, iar când tăbliţa fusese descoperită, Edelman îi sunase. Ei aveau, desigur, legătură cu ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Când vestea descoperirii tăbliţei s-a împrăştiat, licurici – sau ce-or fi fost – au fost trimişi de îndată s-o distrugă. Nimeni din cei care văzuseră tăbliţe n-a fost lăsat în viaţă. Nimeni, în afară de ea ... fiindcă era... cine era.

Fiica lui Furmiel.

Fiica unui Înger Căzut.

Jumătate Nephilim.

– Cotten, mi s-au povestit lucruri pe care nu le pricep – probabil nu le voi pricepe niciodată. Dar sarcina mea este să te ajut să nu-ţi pierzi atenţia. Ştiu foarte multe despre comportamentul uman. John m-a ales pentru că are încredere în mine. Ştie că treci printr-o perioadă dificilă, şi poate că eu voi fi de folos în a netezi puţin părţile rugoase.

– Deci eşti psiholog?

– Mai mult înger păzitor.

*
* *

Stând în genunchi, Richard Hapsburg săpa cu vârful mistriei în murdăria neagră din centrul gropii pentru foc. Mariah îl urmărea peste umăr, în timp ce straturi de funingine și cărbune erau răzuite și date la o parte. La câțiva inci dedesubt, Richard lovi un obiect tare. Cu o pensulă de patru inci, din rucsacul său, curăță suprafața lespezii de piatră. Era mare de aproximativ un metru pătrat, iar pe ea erau pictate o serie de semne.

– Ce reprezintă? întrebă Mariah.

– Acesta este simbolul soarelui, acesta e pentru pământ, acesta e pentru apă, iar acesta e pentru foc – elementele vieții. Cred că sunt din perioada dinainte de Chaco.

– Parc-am fi dat peste altă fundătură... E doar o piatră, cu petroglife obișnuite.

Richard se uită peste umăr la soția lui.

– Pur și simplu, n-ai răbdare, nu-i așa?

Mariah ridică din umeri, privind nepăsătoare cum el îndepărta mizeria dimprejurul marginilor lespezii. Reușind să-și vâre degetele sub piatră, o trase în sus. Cu un mormăit, o ridică și o dădu deoparte din drum.

– Iarăși țărână, zise ea, văzând ce se afla dedesubt.

Din nou, Richard îi aruncă o privire piezișă, înainte de a răzui blând pământul cu mistria. Peste o clipă, descoperi un alt obiect. Cu grijă, îndepărtă cu pensula ultimul strat de cenușă și cărbune.

– Mai multă lumină! îi ceru, cu glas poruncitor.

Mariah înălță lanterna și rămase cu gura căscată. Acolo, ascunsă sub lespede, sub nisipul ars și negru al deșertului, de mii de ani, suprafața tăbliței de cristal reflecta lumina ca un giuvaer strălucitor.

La fel de grijuliu, Richard suflă deoparte pământul rămas și extrase de acolo, cu precauție, cu vârfurile

degetelor, tăbliţa. Apucând-o ferm, stătu şi se uită lung la creaţia mâinilor lui Dumnezeu.

Mariah îşi duse palma la gură, de mirare.

Lumina lanternei desena un curcubeu fluorescent, cu sclipiri ca de flacără, la suprafaţa tăbliţei.

Fermecată de toată această splendoare, Mariah zise:

– Ce păcat! Ceva atât de frumos va fi distrus în curând...

Scană bizarele inscripţii ciudate de pe suprafaţa tăbliţei, ştiind că, dacă le-ar putea descifra, acestea ar dezvălui cel mai mare secret pe care omenirea l-ar fi aflat vreodată.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Richard spuse:

– Nu te preocupa prea mult de ceea ce ar putea să spună. Nu e pentru niciunul dintre noi. Misiunea noastră este s-o distrugem, până nu apucă cineva să-i descifreze mesajul.

Ocrotind cu un braţ tăbliţa, scoase un telefon de satelit din jachetă şi apăsă tasta de formare a numărului din memorie. Un moment mai târziu, când Eli Luddington îi răspunse, Richard zise scurt:

– E gata.

*
* *

– Cam neobişnuit..., zise Wyatt.

Cotten era pierdută în gânduri, când privi atent prin parbrizul de la Tahoe. Fuioare gingaşe de nori treceau prin faţa lunii pline, rotundă ca o roată. Se întoarse către Wyatt.

– Ce?

– Ceaţă, spuse el. Nefiresc pentru o zonă aridă ca asta – să întâlneşti ceaţă la sol...

În lumina lunii, văzu pâcla îndreptându-se în josul aluviunii, în direcţia lor. Părea că se unduieşte în valuri, transformându-se cu fiece clipă, dintr-un văl aproape transparent – într-o cortină impenetrabilă.

O spaimă rece puse stăpânire pe ea, accelerându-i respirația.

– Oprește!

Wyatt bruscă frânele, trimițând în toate direcțiile un nor de praf și tină. Într-o clipită, negura învălui mașina, alcătuind un fel de pătură, ce părea la fel de solidă ca și stâncile din jurul lor. Singura lumină era aceea, estompată, a ledurilor din bordul mașinii. Dinafară, un zid cenușiu forța geamurile.

– Oh, Dumnezeule! spuse Cotten, apăsându-se în spate pe scaun. Nu pot să cred că ni se întâmplă asta!

– Ce anume? zise Wyatt.

– Dispari! urlă Cotten, încleștând pumnii, închizând ochii pe jumătate și respirând cu repeziciune.

Ceața! O găsise!

Apoi dispăruse, la fel de inopinat cum își făcuse apariția.

*
* *

Mariah și Richard Hapsburg stăteau la intrarea spre ruine, sub cerul deșertului. Mariah urmărea pâcla, ce părea a fi ceață la sol, formându-se ca un vârtej în jurul picioarelor lor. Curând, se îngroșă, până ce pământul le pieri din priviri. Apoi îi zări: puncte minuscule luminiscente, mișcându-se, acoperind aluviunea, alunecând pe lângă canion și stânci. Numărul lor crescu, de la un roi minuscul – la sute, apoi mii. Se roteau, licăreau, mișcându-se în formații sprintene, spre Mariah și soțul ei.

– Richard, ce se petrece? țipă ea. Ce sunt astea?

– Nu te mișca, spuse el. Nu-ți fie frică.

Îl urmări pe soțul ei, văzându-l cum întinde mâinile ce țineau tăblița de cristal. Masa de licurici se înfășură în jurul mâinilor lui, formând o sferă incandescentă ce înghiți tăblița. Vâlvătaia deveni atât

de strălucitoare, încât o orbi pe Mariah. Simți dogoarea emanată de licurici arzându-i fața. Auzi volbura masei ce fremăta preschimbându-se într-un urlet.

Deodată, știu că se afla în mijlocul unor demoni.

*
* *

La un sfert de milă depărtare, în vârf de creastă, Tempest Star stătea lungită pe burtă, uitându-se printr-un binoclu profesional.

– Ce porcărie! șopti ea. Întorcându-se spre fotograf, care stătea și el lungit lângă ea, zise: Ai prins totul?

– Poți fi sigură, spuse el, privind prin lentila de 500 de milimetri a aparatului foto special pentru nocturnă.

HUACA DEȘERTULUI

– Ai vrea să-mi explici ce s-a întâmplat acolo? întrebă Thomas Wyatt, în timp ce conducea precaut mașina sa Chevy Tahoe, de-a lungul suprafeței accidentate a aluviunii. Era abia trecut de miezul nopții, iar luna plină îi îngăduia să facă manevre fără a folosi farurile.

Cotten oftă adânc, privind la muchiile zimțate ale stâncilor ce se perindau prin fața ochilor ei.

– În noaptea aceea, în Anzi, înainte ca toată lumea să moară, șantierul a fost învăluit, mai întâi, de o ceață deasă. Acolo tot timpul era ceață – lucru firesc, la altitudinea aia –, dar în seara aceea era anormal de groasă – exact așa cum s-a întâmplat mai înainte.

– Dar nu s-a întâmplat nimic mai înainte, Cotten. A fost doar ceață – un fenomen natural.

– În deșert? Până și tu spuneai că e straniu...

– Probabil că e mai multă umiditate, în seara asta, decât în mod obișnuit. Dar ceața la sol, chiar și rar întâlnită, nu înseamnă ceva supranatural.

Cotten își întoarse privirea.

– Domnule Wyatt ...

– Thomas.

– Prea bine, Thomas. Înțeleg că îți faci meseria, încercând să determini o persoană nebună ca mine să vadă lucrurile rațional. Dacă acel episod, a cărui martoră am fost în noaptea aceea, în Peru, mă califică drept nebună, atunci chiar sunt. Și nu trebuie să-mi explici tocmai mie ce înseamnă „supranatural". Dacă există cineva care știe ce înseamnă asta, atunci eu

sunt aceea. Totuși, ai face bine să recunoști, cel puțin, că am dreptul de a tresări la lucruri care îmi amintesc de noaptea de groază din Peru. Iar tu, în schimb, ce faci? Încerci să mă faci să mă simt ridicolă. Nu-mi place deloc chestia asta...

– Cotten, zise Wyatt, exagerezi. N-am spus niciodată că ai fi nebună, și nu încerc defel să te fac să te simți ridicolă. Am vrut doar să limpezesc lucrurile după momentul tensionat de mai înainte. Dacă am lăsat altă impresie, îmi cer iertare. John Tyler m-a asigurat că...

Deodată, Cotten se aplecă în față.

– Ce-i acolo, în față? O lumină? Parc-ar fi cineva cu o lanternă...

O sută de iarzi în susul aluviunii, o lumină vagă apăru pentru o clipă, apoi dispăru.

Wyatt trase frâna de mână, pentru a opri SUV-ul fără să aprindă stopurile. Apoi dezactivă contactul mașinii.

– Până aici. Nu mai putem înainta. Chiar și cu mersul nostru de melc, cineva ar putea auzi motorul de la o milă distanță. Luă două lanterne din torpedo și coborî GPS-ul de pe bord. Restul drumului îl parcurgem ca iapa lui Shank.

– Cum, adică? întrebă Cotten.

– Pe jos. E o expresie mai veche. Îi dădu una din lanterne.

Wyatt întinse mâna în sus și stinse luminile de interior, astfel ca mașina să nu fie iluminată atunci când deschideau ușile. Apoi părăsi încet locul șoferului.

– Păstrează liniștea, îi șopti lui Cotten. Și nu porni lanterna decât dacă ești absolut sigură că e necesar.

Cotten simți că tremură carnea pe ea, când își ațintă privirea în noapte. Oricât de mult voia să le dea de urmă Hapsburgilor și să găsească dovezi certe

despre existența unuia sau a mai multor cristale, acum nu simțea decât teamă. Cotropitoare. Iar cel mai neliniștitor lucru era următorul: oare ce avea să spună tăblița despre fiica unui Înger Căzut? Ce anume o făcuse să creadă că bătălia se terminase cu trei ani în urmă, atunci când se confruntase cu ceva malefic, indescriptibil? Cum putuse să creadă că Cei Căzuți au renunțat și că, pur și simplu, s-au stins? Ei nu vor putea uita niciodată că ea le zădărnicise planul de a folosi particulele ADN din Graal[7], pentru a-L clona pe Hristos. Le distrusese jocul, stânjenindu-i să organizeze a Doua Venire, în chip nelegiuit. N-o vor ierta niciodată pentru asta. Ar fi trebuit să știe, atunci când Yachaq i se adresase cu „cea unică", Mayta, că povestea asta va continua la nesfârșit. Ea *era* cea unică. Contractul pe care tatăl ei îl încheiase cu Dumnezeu nu putea fi desfăcut. Da, ea trebuia să accepte situația. Însă răcoarea nopții din canion i se strecura în oase, înghețându-i curajul și umplând-o de spaimă.

– Te simți bine? o întrebă Wyatt.

– Nu tocmai, răspunse ea în șoaptă.

Wyatt ocoli mașina, spre locul pasagerului din dreapta, și deschise portiera.

– Cotten, eu ți-aș spune să stai aici până ce terminăm misiunea, dar John mi-a zis că răspunsurile pe care le căutăm îți vor fi date doar ție, mie – nu.

Îi aruncă lui Wyatt o privire stinsă, apoi clipi, până să coboare din mașină. Avea dreptate. N-avea de ales.

– Vom trece prin asta împreună, spuse el.

Încet, cu atenție, Wyatt o porni înainte, pe aluviunea uscată. Suprafața era acoperită cu pietriș afânat și roci cu muchii ascuțite.

---

[7] Graal – potir (n. tr.).

– Ai grijă. O cădere prin locurile astea n-ar fi o idee prea bună, zise el. După câteva sute de iarzi, își controlă din nou GPS-ul, cum făcuse deja de mai multe ori de când părăsiseră SUV-ul. Suntem pe-aproape.

În sfârșit, ajunseră la poalele întinse ale rămășițelor alunecării de teren. În lumina clară a lunii pline, Cotten văzu contururile zidirilor antice, descoperite de cutremur. Stătea alături de Wyatt, fără a scoate un sunet, ascultând și urmărind totul cu atenție. Nu se auzea decât vântul molatic al deșertului, șerpuind la temelia stâncilor.

Wyatt scoase de sub jachetă un pistol mic, automat.

– Ceva nu e în regulă.

– Ce?

– E prea multă liniște. Nu e nimeni.

– Și nu-i bine? întrebă Cotten.

– Ar fi trebuit de-acum să întâmpinăm rezistență. Luddington ar fi trebuit să fie aici, în acest loc izolat. Dar, vezi și tu, am ajuns sus fără niciun fel de opreliști. Doar dacă ...

– Doar dacă n-au luat deja obiectul pentru care veniseră..., zise Cotten.

– Exact. Suntem pe cale să bâjbâim printre ruine fără ca nimeni să ne împiedice. Luddington și-a chemat în mod evident gărzile înapoi, căci nu mai e nevoie de prezența lor. Și mâine, ai să vezi, va face un mare anunț filantropic, precum că este gata să sprijine finanțarea unei universități sau vreunei echipe a statului, în vederea excavării șantierului. Brusc, va deveni un erou.

– Așadar, ești de părere că, dacă aici se afla într-adevăr o tăbliță, au recuperat-o deja?

– *Dacă* a fost vreuna, în primul rând. Nu știm cu certitudine, zise Wyatt.

– Dar reversul nu e, oare, la fel de adevărat? Dacă n-ar fi găsit-o, atunci ar mai fi încă aici. Ar lua săptămâni să exploreze tot șantierul, nu-i așa? Crede-mă, îi cunosc pe tipii ăștia, nu sunt genul care renunță așa ușor.

– Cred că ai dreptate, spuse Wyatt.

Cotten se sprijini de un bloc mare de stâncă.

– Și acum, ce facem? Trebuie să vorbesc cu Hapsburgii. Pe orice cale, va trebui să aflu ce spune tableta.

– Îți amintești cum arătau semnele de pe cea din Peru?

Cotten se uită la el. Lumina lunii desena umbre sub falca lui pătrată.

– Puncte și linii. Multe, multe puncte și linii. Ca la un quipus. E tot ce pot să-mi amintesc.

– Sunt șanse ca o tăbliță găsită aici să nu aibă semne ca la quipus. Aș opta, mai degrabă, pentru varianta petroglifelor. Pe astea le-ar fi înțeles ușor anticii care au locuit în această regiune. Dar n-o să aflăm niciodată dacă stăm cu mâinile în sân. Ești gata să aruncăm o privire înăuntru?

– De ce? Amândoi știm prea bine că au găsit deja tăblița.

– Am ajuns până aici, și se pare că suntem cu desăvârșire singuri în tot perimetrul. Pentru moment. Odată ce echipa de excavare va pătrunde aici, nu vom mai avea o a doua ocazie.

Fără prea multă tragere de inimă, Cotten dădu afirmativ din cap și îi făcu semn s-o ia înainte.

După ce trecură cu mare atenție peste câmpul de grohotiș, se apropiară de prima dintre clădirile antice.

– Incredibil, spuse Cotten, privind mirată la structurile de piatră ce se conturau, din întuneric, în lumina palidă. – Ce sinistru... Locul ăsta îmi dă fiori.

Merseră pe o cărare ce trecea pe lângă ziduri solide și încăperi pustii.

– Privește, zise ea, luminând unul din pereți. Trebuie să aibă trei picioare grosime. Își îndreptă lanterna spre îmbinarea dintre rosturi. Nici urmă de mortar. Cotten se uită la Wyatt. Cărămizile sunt potrivite laolaltă cu multă precizie. Tehnologia și măiestria lor sunt uluitoare.

– Noi suntem o civilizație destul de înfumurată, spuse Wyatt, ne socotim foarte avansați. O singură privire atentă îndreptată asupra locului ăstuia te obligă să le arăți o mare considerație acestor oameni.

– Timpul pe care l-am petrecut în Peru m-a convins de acest lucru. Lumea noastră e un biet grăunte, pierdut în univers ... doar că suntem, într-un fel, interconectați. Încă.

– E umilitor, nu-i așa?

– Desigur, confirmă ea.

Continuând drumul, se abătură de la ceea ce Cotten crezu că era cărarea principală și explorară, încăpere după încăpere, numeroasele structuri.

– Totul arată ca și cum cei care au locuit aici s-au ridicat, într-o bună zi, în picioare și au plecat, s-au mutat, comentă Wyatt.

Cotten se înfioră, amintindu-și comentariile lui Edelman pe aceeași temă.

– Exact, spuse ea. Ca și oamenii care populau ruinele din Peru. Brusc, peste noapte, au dispărut fără urmă.

Câțiva pași mai târziu, se opriră să cerceteze un spațiu despre care Cotten bănuia că ar putea fi domiciliul cuiva. Când pătrunseră în încăpere, prin intrarea în formă de „T", ea observă niște oale sparte ce zăceau într-un colț. Deodată, simți că ametește, că își pierde echilibrul.

– Așteaptă, spuse ea, cu vocea slăbită. Cred că suntem la o altitudine mai mare decât m-am așteptat. Mă simt lipsită de puteri.

Wyatt își dădu jos rucsacul și scoase repede o sticlă cu apă.

– Nu cred că înălțimea îți dă starea asta. Cel puțin, nu răul de altitudine. Suntem abia la aproximativ șase mii de picioare. Îi puse sticla în mână. Bea.

Cotten se sprijini de zidul de piatră.

– Mulțumesc, zise ea. Avea dreptate. Poate că nu era răul de înălțime. Dar ceva o făcuse să-și piardă echilibrul.

Wyatt continua să lumineze împrejur cu lanterna.

– De ce nu mergi singur mai departe, ca eu să mă pot așeza aici, să mă odihnesc o clipă? îl rugă ea. Dar nu întârzia mult prea mult.

Wyatt râse.

– Nicio problemă. Fă o pauză, iar eu o să-mi vâr nasul pe-aici.

Cotten se lăsă pe podeaua de pământ, își îndoi genunchii și-și rezemă capul pe ei. Încet, amețeala se potoli. Luă încă o înghițitură de apă, înainte de a aprinde lanterna și de a o roti panoramic împrejurul ei. Privirea îi alunecă din întâmplare asupra unei construcții circulare, la o distanță de câțiva iarzi. Se uită la ea preț de o clipă, până ce curiozitatea puse stăpânire pe ea. Alcătuirea asta avea ceva aparte.

– Thomas! strigă ea deodată, cu glas scăzut. Se temea să nu fie auzită, în caz că oamenii lui Luddington mai erau prin preajmă. Fiindcă Thomas nu-i răspunse, se decise ca, până la reîntoarcerea acestuia, să verifice singură construcția circulară.

Cotten își croi drum printre bucăți de anrocament, către intrarea înaltă, folosind raza lanternei pentru a cerceta cărarea în față.

Înăuntru, văzu un cerc din pietre, ce înconjura o groapă pentru foc. Părea că cineva săpase recent în spațiul negricios din interior. O piatră plată, cu

însemne pictate pe suprafața ei, era așezată lângă gaură. Un mulaj lăsat pe fundul găurii o făcu să amuțească. Era de aceeași dimensiune și formă ca și tăblița de cristal peruană. Așadar, tăblița fusese aici.

Deodată, Cotten simți un val de căldură, identic cu răsăritul de soare din Peru. Apoi trupul păru că îi vibrează. Știu de îndată că aceasta era o *huaca* – un loc sfânt. Cotten păși în interiorul inelului de foc și imediat simți cum întreaga încordare i se scurge din creștetul capului, afară, prin tălpile picioarelor. Se vizualiză plutind într-o mare de lumină. Lumină clară, perfectă, sclipitoare, lichidă. Se furișă înlăuntrul ei, prin fiecare por și celulă, până când o umplu și începu să se rotească în ea.

Focaliza. Concentrare puternică. Lumina trecu prin centrul ei, crescând și călătorind prin fiecare fibră nervoasă, prin fiecare vas de sânge, punând stăpânire pe cele mai mici particule ale ființei ei.

Era în imersie.

Una cu lumina.

Una cu universul.

Voci venind din vechime șopteau rugăciuni.

Pași moi răsunau în jurul ei.

Cântări îndepărtate.

Apoi simți o fierbințeală intensă pe obrajii ei.

Mariah Hapsburg stătea sub apa aburindă, ce pulsa, și savura felul în care dușul cu masaj îi furnica pielea – sau încă mai experimenta febra extraordinarului eveniment din seara aceea, în apropiere de Chaco Canyon? Orice-ar fi fost, n-avea prea mare importanță. Se simțea atât de plină de viață! Atât de entuziasmată! Atât de stârnită! Închise ochii și lăsă apa să-i lovească scalpul, să-i curgă pe față și să cadă în cascadă pe trupul ei, în pânze fierbinți.

Richard nu arătase nicicând atât de puternic ca în clipa când, la intrarea spre ruine, noaptea, ținuse în mâinile sale întinse tăbliță, ca pe o ofrandă. Era ca și cum ar fi îmblânzit bestia. Înalt și pleșuv, încrezător în sine, avea carismă. Era clar că fusese născut pentru asta, că moștenirea sa era veche, de generații întregi. Poate că ritualul din noaptea asta fusese unul pe care îl repetase de mai multe ori. Richard părea acasă – simțindu-se chiar confortabil – în zumzetul, și bâzâitul, și răgetul, și vârtejul fremătând al creaturilor cu înfățișare de insecte. Nu dăduse vreun semn de lașitate, ba chiar dimpotrivă, prezența mistică a licuricilor parcă îi sporea fermitatea. Strălucirea lor îi iluminase ființa și, pentru prima oară după mulți ani, ea văzu deplina frumusețe a chipului său. Fața lui aprinsă și licuricii, atât de cumpliți și plini de vrajă, treziră în ea cea mai aleasă dorință, dedicată soțul ei.

Își atinse fața, amintindu-și de rănile ce o desfiguraseră, până când salvatorul ei, Eli, aranjase

să-i fie remodelată. Cicatricile dispăruseră, dar faţa şi trupul aveau să îmbătrânească, totuşi. Richard nu va cunoaşte însă niciodată bătrâneţea. Cât mai era, oare, până când el n-o s-o mai dorească?

– Richard, şopti ea, lăsând numele lui să-i înfierbânte respiraţia. O aştepta pe patul mare al camerei de motel; îi despărţea doar uşa de la baie. Gânduri legate de el n-o trezeau din somn, de obicei, într-o asemenea manieră, dar în noaptea asta, în mijlocul înfricoşătoarei levitaţii, urmate de distrugerea tăbliţei, Richard îi apăruse altfel. Dogoarea desăvârşită ce iradia dinspre licurici îi provocase un şuvoi plăcut, ce i se prelingea pe întreg trupul. Vestigiile acelei senzaţii erau încă prezente, chiar şi acum.

Şopti numele de Înger Căzut al soţului ei, Rumjal, înclinând capul pe spate şi dându-şi părul cu şampon. Râuri de spumă îi alunecau pe umeri şi pe piept. Le ştergea uşor cu palmele, atingându-şi uşor ceafa şi sânii. În noaptea asta, va fi altfel. Nu-l va îndemna pe Richard să facă dragoste, nici nu va găsi vreun motiv pentru a grăbi actul. În noaptea asta, voia ca el s-o posede. Iar ea se va dezlănţui, cuprinsă de arşiţa extazului.

*
* *

Fierbinţeala de pe faţa lui Cotten crescu în intensitate până în clipa când recunoscu ceea ce tocmai experimenta. Licuricii fuseseră acolo. Îi simţea – le simţea căldura puternică, diabolică, mistuitoare. Era prezent chiar şi mirosul vag, penetrant de sulf. Conştientizând asta, faţa ei se răcori în final. Dar gura i se uscase ca argila, iar inima pur şi simplu îi lovea sternul. Ştia că răul ultim, absolut, bântuise în acest loc.

Pentru un moment, Cotten simţi că gândurile îi zboară aiurea, şi se pregătea să se ridice, părăsind adâncurile luminii lichide. Se luptă pentru a-şi

redobândi concentrarea. Dar lumina care o împlinea se rotea într-un vârtej ameţitor, iar ea pierdu perfecţiunea clipei.

„Concentrează-te", gândi ea. „Concentrează-te asupra luminii".

Observă că strângea din ochi, iar pumnii îi erau încleştaţi. „Relaxează-te", îşi spuse, încercând să alunge sâcâitoarele fâşii de gânduri, încordarea. „Se scurge, se scurge... Las-o să se piardă în linişte, în afară, prin vârfurile degetelor şi tălpile picioarelor. Chingi tăcute ale încordării – disipându-se. Gânduri – risipindu-se"...

În sfârşit, depăşi acel stadiu alterat al minţii, izbutind să se umple, încă o dată, de lumină.

Un miros – nu, un parfum – îi pătrunse nările. Plăcut şi exotic. Un parfum de femeie? Atât de rafinat era simţul ei olfactiv, încât reuşi să separe mireasma în componente – iasomie, lăcrămioară, trandafir, lemn de santal şi altele, pe care nu le putu identifica.

Apoi percepu ecoul îndepărtat al unei conversaţii, ce părea a răsuna dinspre vechile ruine. Se concentră, ascultând, selectând acordul fin al sunetelor. Un glas de bărbat şi un glas de femeie. Fraze şi cuvinte incoerente. O conversaţie ce avusese loc în interiorul acestor ziduri, dar nu erau vocile anticilor, aşa cum le percepuse prima oară când se avântase în călătoria prin lumina lichidă. Acestea erau recente. Proaspete.

„Nu e nimic aici. Doar ţărână" – vocea femeii.

„... Sfânta Sfintelor" – bărbatul.

„E gata".

Pe măsură ce vocile se pierdeau, Cotten simţi izul cărbunelui şi al solului de curând scurmat. Un miros greu, de mosc stăruia în aerul răcoros al serii. Da, acesta era locul. Hapsburgii fuseseră aici. Găsiseră tăbliţa îngropată în gaura pentru foc, iar demonii o distruseseră.

Brusc, o lumină puternică îi izbi fața. Cotten încercă să-și apere ochii cu mâna.

– Thomas? șopti ea.

– Măi să fie! Era un glas de femeie. Ia te uită pe cine avem aici! Pe nimeni alta decât faima mapamondului – Cotten Stone!

IMAGINI DIGITALE

Reflectorul unui aparat de fotografiat îi luă vederea lui Cotten. Se clătină o clipă, nesigură pe echilibrul ei.

– Cine-i acolo? întrebă ea.

– Unul din *cei mai mari* admiratori ai tăi, răspunse femeia, cu un soi de sarcasm în glas.

O nouă străfulgerare a reflectorului aparatului foto, și Cotten putu distinge cel puțin încă două persoane în afară de ea, în sacrul loc antic. Reuși să ridice lanterna și s-o îndrepte spre intruși, în timp ce-și ținea cealaltă palmă streașină la ochi.

– V-am întrebat cine sunteți. Și ce vreți?

– Poate că ar trebui să-i cerem un autograf, adăugă ironic o voce masculină.

– Nu cred că valorează prea mult de când cu excursia ei în Peru, zise femeia.

– Nu mișcați! Vocea lui Thomas Wyatt bubui prin pereți. Cocoșul pistolului său automat sună tăios și ascuțit în încăperea zidită din piatră. – Așezați încet aparatul pe pământ, împreună cu lanternele! Apoi puneți mâinile la ceafă, amândoi! Cotten nu-l putea vedea, dar știa că glasul lui venea din direcția intrării.

Cotten ținti conul de lumină al lanternei spre fața femeii. Era înaltă, aproape șase picioare, blondă și bine făcută, durdulie, cam ca Marilyn Monroe. Cotten o situă, ca vârstă, puțin peste patruzeci de ani. Lângă ea, stătea un bărbat mai tânăr, în jur de douăzeci și cinci de ani, sau mai puțin, cu părul lung prins la spate, în coadă, purtând ochelari cu

ramă subțire. Avea ceea ce se numea o barbă neîngrijită cam de o săptămână.

– Vi s-a cerut să vă identificați, spuse Wyatt, stând ascuns în bezna încăperii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, relaxați-vă! spuse femeia. Nu e nimeni în pericol, aici. Își ridică mâinile într-un gest de capitulare. Sunt Tempest Star, de la *National Courier*, iar el e Bennie, fotograful meu. Suntem aici ca să adunăm material pentru articolul despre cutremur și despre ruinele indiene. Calmați-vă, ce naiba!

– La ora unu dimineața? zise Cotten. Nu putea să creadă că Tempest Star, femeia care o făcuse cu ou și cu oțet, pe coperta tabloidului național, stătea chiar în fața ei. Ah, ce chef ar avea s-o pălmuiască!

– N-am putut cu niciun chip, toată ziua, să ne apropiem de locul ăsta. Se pare că nici voi, după cum se vede. Căutam un element de senzație...

– Da, și iată, l-am găsit, spuse Bennie, relaxându-și, la rândul lui, brațele.

– Consideri că fotografia mea reprezintă un element de senzație? întrebă Cotten.

– Nu, spuse Bennie. Fotografia e un fel de bonus. Însă ceea ce am văzut în noaptea asta...

– Ține-ți gura! spuse Star. Și poți să-mi iei lumina aia de pe față? se răsti la Cotten.

Cotten lăsă jos lanterna.

– Ce-ați văzut în noaptea asta?

Fotograful îi aruncă lui Star o privire plouată.

– Serios, n-am văzut nimic. Doar o grămadă de roci și moloz. Se opri să-și ridice aparatul. Ah, da, era să uit: și un instantaneu nemaipomenit al domnișoarei Cotten Stone, scurmând cu piciorul într-o străveche groapă indiană. Așadar, Stone, adăugă Star, recuperându-și lanterna, ce faci *tu* aici, în miez de noapte? Încerci să fabrici altă poveste mincinoasă, pentru a-ți salva cariera?

Cotten rămase cu gura căscată.

– Cel puțin, eu am o carieră de salvat. „Carieră" este un cuvânt de prea bună calitate ca să rimeze cu genul tău de activitate.

Wyatt intră în conul de lumină al lanternelor. Se îndreptă către aparatul digital.

– Ia să aruncăm o privire.

– E proprietate privată, zise Star, păşind scorţos în faţă.

Wyatt ţinti spre ea automatul.

– Hei, hei! Să nu ne încurcăm în detalii tehnice. Sunt sigur că nu vrei să-ţi mai spun o dată.

– Încă nu mi-e clar ce hram porţi, i-o întoarse Star lui Wyatt, dar ştiu deja că eşti un mare ticălos.

– Ia-i aparatul, Cotten, spuse Wyatt.

Cotten îl smulse din mâinile lui Bennie şi se retrase lângă Wyatt. Studie, pentru o clipă, panoul de control, înainte de a face să lumineze ecranul LCD de pe spate. În timp ce Wyatt o supraveghea, apăsă pe săgeata de lângă ecran ce pornea derularea înapoi şi trecu în revistă imaginile verzui, nocturne.

Prima era cea mai recentă fotografie pe care o făcuseră – cea cu Cotten ferindu-şi ochii. În poză, arăta surprinsă şi înspăimântată. Continuând în ordine inversă, următoarea o înfăţişa stând cu ochii închişi, în cercul pentru foc. Apoi imaginile se schimbară: întâi – cea a unui bărbat şi a unei femei mergând cu spatele spre aparat, părăsind ruinele prin aluviunea secată. Următoarea îi arăta poziţionaţi în vârful câmpului de moloz, în apropierea intrării la ruine. În următoarea, apărea o imensă sferă luminoasă, de culoare galben amestecat cu alb. Cotten abia îi putu distinge pe bărbatul şi femeia care stăteau lângă sferă. Bărbatul părea că ţinea mâna întinsă, înăuntrul masei incandescente. Apoi venea o imagine cu bărbatul ţinând braţele întinse. Modalitatea de fotografiere în nocturnă era destul de fidelă: arăta că

purta un obiect ce părea a fi tăbliţa de cristal. Femeia avea privirea pironită spre picioare, care îi erau împresurate de un roi de minuscule puncte luminoase. Ultima fotografie îi developa pe cei doi pornind spre ruine, din coama câmpului de moloz.

– Nu-i aşa că e cea mai ciudată chestie pe care ai văzut-o vreodată? zise Bennie.

– Vrei să taci din gură?! se răţoi Star.

– Poate că ar trebui să păstrăm aparatul, i se adresă Cotten lui Wyatt.

– În urma denunţului meu, or să vă aresteze atât de repede, încât cred că o să-ţi doreşti să te afli din nou la sediul poliţiei din Cusco, zise Star. Îi zâmbi cu înţeles lui Cotten.

Cotten se uită întrebător spre Wyatt, iar acesta făcu un semn din cap către cei doi.

– Fă ce spune, Cotten, zise Wyatt. N-ai nevoie acum de mai multă publicitate negativă. N-ar fi prea bine să fii arestată în timpul primei sarcini a *Gazettei.*

– *Gazette*? sări Star. Lucrezi pentru *Galaxy Gazette*? întrebă ea, izbucnind în râs. Am auzit că e o zdreanţă, o gazetă de mâna a doua.

– Ce se-ntâmplă cu aparatul? spuse Bennie.

Cotten i-l înmână. Apoi îi spuse lui Wyatt:

– Nu-i nimic important aici. Hai să mergem!

– Bună idee, iubito, zise Star. Aici, marea ştire e că domnişoara Cotten Stone s-a aflat în prima şi ultima misiune a revistei *Gazette* – ambele, în aceeaşi noapte. Şi a plecat cu mâinile goale. Râse din nou. Sper că îţi sunt pe plac fotografiile pe care ţi le-am făcut. Vor apărea pe coperta *National Courier*-ului, în ediţia următoare.

– Să mergem, îi zise Cotten lui Wyatt şi ieşi din *kiva.*

Auzeau încă hohotele de râs ale lui Star, în timp ce-şi croiau drum înapoi, pe cărările şerpuite, către intrarea la ruine. Când Cotten şi Wyatt ajunseră la

câmpul de moloz, îndreptându-se spre Tahoe, de-a lungul aluviunii uscate, ea îi spuse:

– Ai văzut imaginile alea?

– Da, însă nu știu, n-am nicio idee ce anume reprezentau...

Cotten se opri și se uită lung la Wyatt.

– Nici Tempest Star nu știe. Își îndreptă privirea în urmă, spre ruine. Dac-ar ști, nu s-ar mai putea opri din vomitat...

ÎNCĂRCARE

Tempest Star stătea întinsă sub cearşafuri, goală, în camera ei din hotelul Farmington Best Western pe Scott Avenue. Emoţia celor petrecute mai devreme, la ruine, îi tulbura somnul. Lângă ea, Bennie sforăia încet. „Doamne, ce meseriaş e!...", gândi ea, uitându-se la el. Despre apetitul sexual şi vigoarea bărbaţilor tineri, timpul nu ajunge pentru a detalia. Dar în noaptea asta, chiar şi după ce consumaseră actul sexual, iar el se întorsese cu spatele, ca să doarmă, Star încă nu se putea linişti.

O rodea ceva, ceva ce părea lipsit de sens. Ceea ce văzuse în noaptea asta era dincolo de orice închipuire, depăşea orice eveniment, oricât de spectaculos, la care ea fusese martoră sau pe care îl fabricase vreodată – dacă tot veni vorba despre asta. Orice om normal, care ar fi asistat la ceea ce se întâmplase la ruinele proaspăt descoperite, ar fi rămas fără grai, şocat, uluit. Totuşi, Cotten Stone nu avusese nicio reacţie în timpul vizionării fotografiilor, la aparatul lui Bennie. „Indiferenţa lui Stone nu miroase-a bine!", îşi zise Tempest. Calmul aparent, lipsa de alarmare o trădau. Fără îndoială, Cotten Stone ascundea ceva. Stone înţelesese, desigur, ce anume se petrecea în fotografii, dar lăsase intenţionat impresia de răceală, pentru ca apoi să se retragă în linişte.

Tempest îl recunoscu pe bărbatul din imagini. Era cercetător ştiinţific la Universitatea Yale: Richard

Hapsburg. Îl văzuse într-un interviu, după incidentul din Peru, când comentase pierderea partenerului său, dr. Edelman. Femeia trebuie că era soţia lui, Mariah. Erau împreună, iar iniţiativele ei pentru strângere de fonduri din New England guvernau paginile destinate evenimentelor sociale. Mariah Hapsburg era maşina de bani peşin a soţului ei şi a proiectelor sale arheologice extrem de cuprinzătoare.

Apoi era binefăcătorul lor, Eli Luddington, care apărea tot timpul, la ştiri, alături de ei. Ce figură interesantă! Dacă tot vorbim despre tras sfori şi ticluit aranjamente... Trecea drept unul dintre cei mai puternici comercianţi de artă şi antichităţi – era în stare să ducă la îndeplinire o comandă pentru o galerie regală sau o colecţie prezidenţială înainte ca majoritatea muritorilor să-şi fi terminat micul dejun.

Iar la urmă – tipul care o însoţea pe Stone. Bărbatul cel misterios. Arătos, după cum putu deduce Tempest. I-ar fi plăcut să-l încerce, chiar dacă nu făcea parte din categoria ei preferată de vârstă.

„Nimic nu se brodeşte", gândi Tempest. Care să fie legătura dintre această bizară înşiruire de caractere şi spectacolul magic de lumină, de acolo, din deşert: sfere de foc, valuri imense de insecte, ceaţă? Şi ceaţa aceea! De unde naiba venise? Ceaţă deasă – în deşert, pentru numele lui Dumnezeu! Urma, desigur, să ţească o întreagă poveste fantastică, pe marginea fotografiilor brute, pentru articolul ei din următoarea ediţie a *National Courier*-ului. De obicei, lucrurile se petreceau invers. De astă dată, întâmplarea reală o avea mai întâi în fotografii. Abia aştepta să i le arate editorului ei. În mod normal, departamentul artistic ar fi trebuit să prelucreze materialul ei în Photoshop, pentru a-i susţine povestirea. Acum trebuia doar să construiască o piesă scrisă, şarjată, care să rimeze cu fotografiile. S-ar putea publica pe coperta întâi a următoarei ediţii, şi...

Deodată, Tempest auzi un clinchet uşor la uşă, ca şi cum cineva încerca s-o deschidă. Se ridică în întunericul de pâslă al camerei, iar cearşaful îi căzu, dezgolindu-i sânii. Umbre ce se mişcau prin fanta de lumină de sub uşă dovedeau că, pe partea cealaltă, se petrecea ceva. „Probabil, vreun beţiv, care încearcă să intre în altă cameră", gândi ea. „Îşi va da imediat seama că a greşit".

La un moment dat, umbra se opri. Sunete metalice estompate veneau din direcţia uşii. Cineva forţa, oare, încuietoarea?

Tempest auzi cum broasca cedase, cu un clic sonor, iar uşa se deschise. În cameră se revărsă o lumină strălucitoare, apoi siluetele a doi bărbaţi se grăbiră spre ea.

Lumina puternică o orbi.

Înainte ca Tempest să poată zbiera, o mână vânjoasă îi astupă gura.

– Ce n ..., bolborosi Bennie şi încercă să se ridice. Un genunchi o apăsă pe piept şi gâfâi după aer.

Tempest se holba la faţa, acoperită cu o mască de schi, a atacatorului ei, mai înainte ca lumina albă s-o oblige să închidă ochii. Vârful unui cuţit îi atinse pielea sensibilă de sub bărbie.

– Strigă, şi-ţi iau gâtul! zise bărbatul. Nu mai înainte însă de a-i tăia iubăreţului scula dintre picioare! O împinse în jos, pe pat, o încălecă şi mută lumina – de pe ochii ei, pe sâni.

O mână înmănuşată o mângâie uşor, dar Tempest mormăi a protest.

– Dacă scoţi un sunet, vei sfârşi cu pieptul găurit. N-o să urli, nu-i aşa? întrebă el, înfigând vârful cuţitului în pielea ei.

Tempest clătină din cap, în semn că nu. „Sfinte Sisoe, o să mă violeze şi o să mă taie în bucăţi"! Sub nicio formă, n-avea să se predea fără împotrivire. O să-l surprindă într-un moment de slăbiciune, o să-l

lovească zdravăn cu genunchiul și o să-i înfigă în ochi unghiile ei lungi, de acril. Dacă tot avea să moară, măcar să-l facă să-și fi dorit să atace pe altcineva.

– Unde e aparatul foto? întrebă bărbatul, înlesnind presiunea cuțitului.

Tempest înghiți, dar pe gât, în jos, îi aluneca doar aer. Gura îi era uscată ca deșertul. Respirația îi răbufni într-un oftat de relaxare. Idioții! Nu veniseră s-o violeze. Voiau blestematul de aparat foto.

– Răspunde la întrebare! îi porunci al doilea bărbat.

– În geanta de lângă masa de scris, răspunse Tempest.

– Vezi că n-a fost greu? O descălecă și se îndreptă către masă.

Trăgând de dedesubt o geantă mare, neagră, special pentru aparate foto, îi deschise fermoarul din partea superioară și scoase camera digitală dinăuntru. Un moment mai târziu, aprinse LCD-ul de pe spate și se uită la imagini.

– Am găsit, îi zise complicelui.

– Ce facem cu laptopul? zise al doilea bărbat, schițând o mișcare înspre computerul de pe masă. Ar fi putut transfera pozele.

– Ia-l, zise el, înainte de a închide ecranul camerei și a-i scoate cartela de memorie. Apoi o azvârli pe dușumea și se întoarse către Tempest. Dacă îndrăznești să ciripești ceva despre povestea asta în ziarul tău, ne întoarcem să terminăm mica noastră petrecere cu... împunsături norocoase!

Apoi, în câteva clipe, ambii se evaporară pe ușă.

Tempest și Bennie stăteau întinși în întuneric, respirând greu.

– Nenorociții! izbucni ea. Își atinse gâtul în locul acolo unde fusese vârful cuțitului. Fir-ar să fie! spuse Tempest, întinzându-se să aprindă veioza de lângă pat. Buricele degetelor îi erau alunecoase, de un roșu lucios.

Bennie se uită la ea.

– Ah, Iisuse, Tempest, te-a tăiat! Se ridică și se repezi spre partea ei de pat. Lasă-mă să văd, zise el, ștergându-i cu cearșaful sângele de pe ceafă.

– Cred că nu-i nimic grav, spuse ea. Trebuie că e doar o crestătură...

Bennie se uită neîncrezător la rană.

– Hai s-o spălăm! Se întoarse bâjbâind în partea cealaltă a patului și-și recuperă ochelarii de pe noptieră. Crezi că Stone și *Gazette* au ceva de-a face cu asta? întrebă el, conducând-o pe Tempest la baie.

– Nu cred că ar apela la astfel de gesturi extreme doar pentru a pune mâna pe fotografii. Atac, intrare prin efracție. Nu merită să zaci atâta timp în pușcărie. Aprinse lumina și-și examină atent gâtul în oglindă.

Bennie udă un prosop și îi curăță, grijuliu, sângele.

– Dar există, în mod evident, cineva care le dorește cu ardoare, spuse Tempest, tresărind când săpunul folosit de Bennie îi atinse rana.

Îi clăti gâtul și îl uscă apoi cu prosopul.

– Nu cred că e nevoie de copci, constată el.

Îl plesni ușor peste fesele rotunde și goale.

– Mulțumesc, iubitule. Tempest se înfășură într-un prosop, înainte de a păși din nou prin cameră. Se asigură că ușa era încuiată și puse lanțul de protecție. Ar fi trebuit să fac asta în primul rând, zise ea.

– N-am semnat pentru rahaturi din astea atunci când m-am angajat, spuse Bennie stând lângă pat și netezind cearșafurile. Oare ar fi bine să chemăm poliția?

– Nu fi bleg! Știi ce ar însemna asta? Suntem în mijlocul unui eveniment de anvergură. E material de copertă. Privi lung spre geanta aparatului. Problema e că ne-au dat lovitura luând cardul de memorie *și* laptopul.

– Nu neapărat, spuse Bennie.

Tempest rămase nemișcată în fața lui.

– Înseamnă că...?

Bennie îi zâmbi și trase prosopul de pe ea.

– Înseamnă că, în timp ce tu făceai duș, ceva mai devreme, m-am conectat la serverul de producție al ziarului nostru și am încărcat imaginile.

Îl privi țintă pe tânăr, și un zâmbet seducător puse stăpânire pe chipul ei. Tempest îl mângâie pe piept și-și continuă drumul cu degetele pe abdomen în jos, îngenunchind între picioarele lui.

– Atunci meriți o recompensă mare.

BILETUL LUI CHAUNCEY

Cotten se descălță, azvârlind pantofii într-un colț, apoi se așează pe marginea patului de motel, în timp ce Wyatt stătea comod pe scaunul din partea opusă. Lângă el, pe o măsuță, se aflau o frapieră cu două pahare de plastic și două băuturi în doză de metal. Se oprise la mașina de gheață și la automatul de băuturi, înainte de a bate la ușa lui Cotten. O urmări cum își răsuci părul de culoarea ceaiului, strângându-l într-un elastic, și cum îl prinse apoi în creștet, cu o agrafă. „Într-o oarecare măsură, îmi amintește de Leah", își zise el. Cotten era minionă ca Leah și, chiar în momentele când încerca să fie puternică și stăpână pe sine, inocența ei se trăda ușor.

Leah...

Gândul la logodnica lui îi smulse un oftat prelung. După toată chimioterapia și suferința ce o însoțise, cancerul ganglionar biruise în cele din urmă. Se întreba dacă va fi vreodată în stare să dea uitării nenorocirea și durerea, deopotrivă.

– La ce cugeți atât de profund? întrebă Cotten.

Wyatt clipi.

– Îmi amintești de cineva cunoscut.

– Da? O splendoare, o frumusețe, sper.

– Cinstit vorbind, da.

Cotten trase pătura de la picioarele patului și-și înveli umerii.

– Cum se face că deșertul e atât de dogoritor în timpul zilei și atât de rece după ce apune soarele?

Cunosc explicația științifică, dar, cu toate astea, parcă e ca un afront adus logicii mele.

Wyatt turnă gheață cu linguriţa într-unul dintre pahare și deschise o Cola dietetică.

– Un ceai fierbinte sau o tărie ar fi cele mai nimerite acum, decise Cotten.

– Mai bine de atât nu se poate, zise el, turnând băutura în pahar. Îl întinse spre ea. Chiar și mâinile ei îi aminteau de Leah. Mici, cu degete lungi și subțiri, minus inelul de logodnă.

– Mulţumesc, zise el. Dar dacă tot sunt pe cale să beau ceva rece, atunci mi-aș fi dorit să am ceva aditiv. Mie îmi place votca Stoli. Otrava ta care e? întrebă el.

– Votca Absolut.

– Și eu, care te etichetasem ca fiind tipul de femeie care bea vin rosé...

Cotten izbucni în râs.

– Nu ești primul care mă citește greșit.

Wyatt își turnă Red Bull într-un pahar și sorbi.

– Eu beau orice în afară de gin, spuse el.

– Ai exagerat cândva, iar acum trăiești cu regrete?

– De fapt, nu m-am atins niciodată de el.

– Și-atunci, de unde aversiunea?

– E o poveste lungă, răspunse el, închizând subiectul despre gin. N-avea niciun rost să se întoarcă în zona aceea întunecată. Wyatt ridică paharul: Noroc!

– Pentru o zi pierdută absolut de pomană, spuse Cotten, aplecându-se înainte și atingând paharul de al lui.

– Nu-i chiar pierdere totală.

– Îţi vine ușor să vorbești. N-am niciun articol, nicio fotografie, nimic cu care să mă întorc. Și ce e cel mai rău e că știu ce va apărea pe prima pagină a *National Courier*-ului: mutra mea idioată, buimăcită de reflectorul lui Star. Vrei să știi și titlul? „A fost din

nou la locul faptei?" Tempest Star se va folosi de numele *meu* pentru a atrage cititorii spre *Courier*.

– E doar un tabloid stupid, Cotten. Nimeni nu crede ce scrie în jerpeliturile alea. Sunt doar pentru amuzament şi fapt divers.

Cotten se ridică.

– Şi totuşi, le găseşti pe o mulţime de tarabe şi pe nenumărate noptiere. Nu sunt suficient de bune ca să le deschizi în timp ce bei cafeaua, dar sunt cumpărate şi citite. Star o să profite de situaţie, fii sigur. Are toate fotografiile, la naiba, doar le-ai văzut. O să-şi pună amprenta pe ele şi va face să se creadă că eram acolo, fabricând o nouă poveste asemănătoare cu fosila Creaţiei. Star este cea care deţine documentaţia. Aşadar, o să mă duc la şeful meu de la *Gazette* şi o să-i spun că n-am niciun material, în schimb, Star ...

– Uite ce-i, mâine vom fi înapoi în Fort Lauderdale. Ai la dispoziţie tot parcursul zborului să te gândeşti la o soluţie şi să compui un articol. Doar eşti profesionistă. Spune adevărul: am fost acolo, am văzut asta şi asta...

– N-am văzut nimic. Am ajuns prea târziu. Şi nu pot să pomenesc nimic de Star, pentru că reprezintă concurenţa. Are toţi aşii în mânecă şi va denatura adevărul din cauză că n-are nici cea mai mică idee la ce a fost martoră. Îl privi pe Wyatt. Tu ai?

– Nu prea. De ce nu-mi explici?

Cotten se aşează înapoi pe pat. „Are un aer pierdut", gândi Wyatt. Umerii ei se lăsară în jos, iar pe obraji îi apăru o uşoară roşeaţă.

– Hapsburgii au găsit tăbliţa. De asta sunt convinsă, zise ea. Când mă aflam în încăperea rotundă – locul sfânt, le-am simţit prezenţa, le-am auzit glasurile. Ştiu sigur că au fost acolo. Luă o înghiţitură din Cola dietetică. Imaginile pe care le-ai văzut îl înfăţişau pe Richard Hapsburg predând tăbliţa ... licuricilor.

– Licurici?

– Sfera aceea incandescentă din fotografie. I-am văzut prima dată în Peru. Thomas, cred că licuricii sunt demoni. Ei au luat tăbliţa din cortul lui Edelman. Iar în noaptea asta au luat o altă tăbliţă de la Richard Hapsburg.

„Demoni", se gândi Wyatt. Cuvintele Papei erau – şi ele – foarte greu de acceptat. Aceste istorii cu diavoli au fost plăsmuite de biserică pentru a-şi ţine enoriaşii în frâu. Asta-i tot. Ceea ce văzuse în pozele alea erau simple fenomene naturale: o explozie de căldură, gaz de mlaştină, iluzie optică, la naiba! În ce dracu' se băgase?

–Thomas, vreau să aflu ce era scris pe tăbliţe. Nu pentru o ştire de senzaţie, ci pentru că trebuie ne-a-pă-rat să ştiu ce spun inscripţiile acelea! Mi-ai mărturisit că Papa ţi-a povestit că A Doua Curăţire va veni în timpul vieţii mele, şi de aici graba de a găsi tăbliţa. Ştiu că mesajul are o strânsă legătură cu mine, cu ceea ce sunt eu. Şi că eu sunt cea care – se presupune – va conduce A Doua Curăţire – Apocalipsa. Cum pot să fac asta dacă nu ştiu ce conţine mesajul tăbliţelor?

Cotten se aplecă în faţă, ascunzându-şi faţa între palme.

– Doamne, cât urăsc asta! De ce trebuie să fie totul atât de codificat? Cotten ridică privirea în tavan. Dacă Dumnezeu vrea ca eu să fac ceva, de ce nu mi-o spune El, direct? Vreau să zic: Ce I s-ar întâmpla, oare, dacă ar vorbi pe şleau, la obiect?

Wyatt o privea cu simpatie, ştiind că toate astea o dureau. Cum putea s-o ajute, să-i înlesnească întrucâtva sarcina?

– Îmi pare rău, zise ea cu un oftat. Nu voi înţelege niciodată de ce am fost aleasă tocmai eu. Furmiel sau Ne-Furmiel, îmi pare rău că Dumnezeu n-a avut alte opţiuni, mai bune. Dacă m-aş plânge mai vârtos,

ori dacă aș da greș, precis ar înțelege. Dumnezeu și-ar da, abia atunci, seama că n-a ales persoana potrivită și ar uita de mine. Privi țintă în pământ și-și frecă fruntea. Chiar nu pricep nimic.

Wyatt își puse băutura deoparte și se aplecă în față, luându-i o mână într-a lui.

– Împreună vom găsi sensul acestor lucruri. În definitiv, ai fost aleasă în urma moștenirii tale, iar eu – în urma moștenirii mele...

Capul lui Cotten țâșni în sus.

– A mea nu e nici pe departe de același calibru cu a ta, Cotten, dar strămoșul meu – de fapt, străstrăstrăbunicul meu – a fost direct legat de una din tăblițele de cristal. Îl chema Chauncey Wyatt și era membru al unei vechi organizații secrete, numită *Ombres des Fantômes*, franțuzescul pentru „Umbre de Fantome".

– Nemaipomenit! Încă o organizație antică secretă! Se pare că, de fiecare dată când întorc capul, dau peste una din astea...

– Nu-ți abate atenția, rămâi pe recepție: îndatorirea Umbrelor era să protejeze relicve și documente religioase, inclusiv ultima tăbliță de cristal. Știai că, într-o vreme, ea s-a aflat în posesia Vaticanului?

– Nu, zise Cotten. Fața i se lumină. – Așadar, ei cunosc mesajul...

– Tăblița a fost furată.

– Dar ei au înregistrări și poate că cineva l-a copiat. Hai să-l sunăm pe John. El știe sigur despre ce-i vorba.

Wyatt îi strânse tandru mâna.

– Au descifrat prima parte a mesajului – acela care prezice Marele Potop și amenință cu cea de A Doua Curățire. Dar textul din a doua porțiune a mesajului a rămas nedezlegat.

– Dar Vaticanul are o copie scrisă de mână, nu-i așa?

– Toate documentele, desenele și referirile au dispărut odată cu tăbliţa.

Cotten clătină din cap.

– Și? Ce legătură are asta cu tine și cu bunicul tău?

– Chauncey era un fanatic, nu doar un membru al Umbrelor. *Ombres des Fantômes* au fost sămânţa din care a răsărit Venatori. Chauncey s-a desprins de Umbre, dar a dus cu el, în inimă, jurământul de a proteja relicvele religioase sacre, chiar cu preţul vieţii. El nu considera că tăbliţa de cristal ar trebui să rămână în posesia bisericii sau a vreunei religii. Era convins că taina acesteia era destinată ochilor și urechilor întregii omeniri. De aia a furat-o.

– N-are niciun chichirez. A luat tăbliţa pentru un scop nobil, căci ar aparţine omenirii, dar a făcut-o din interiorul ei. Blestematul obiect ar fi fost mai bine să fi rămas în arhiveleVaticanului, să adune praful. Cel puţin, acum l-am fi putut găsi și am fi deslușit ce anume zice despre mine.

– Chauncey a lăsat un bilet în locul tăbliţei. Cred că există un indiciu asupra locului unde a ascuns-o.

– Ce scrie în bilet? întrebă Cotten.

Wyatt îi lăsă mâna liberă. Cuvintele de pe biletul bunicului său îi erau întipărite în minte. Le repetase cel puţin o dată pe zi, de la întâlnirea cu Papa. Luând o gură bună de aer, spuse:

– Biletul bunicului meu zice că secretul nu aparţine bisericii, ci omenirii întregi. Pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să treci aţa prin urechile acului.

TE VĂD

Elegantul Gulfstream G450 brăzda cerul senin și albastru peste Pennsylvania de vest, în drumul său către aeroportul regional din New Haven. Amurgul arunca o lumină portocalie peste pământurile fermelor ce se întindeau dedesubt. Mariah Hapsburg urmări cum treceau pe lângă ceea ce i se părea a fi orașul Pittsburgh, undeva, aproape de linia orizontului. Se uită la Richard, care dormea în fotoliul său de peste culoar.

Experiența ultimelor patruzeci și opt de ore era, pentru ea, absolut extraordinară. Mai întâi, fusese martoră a emoției exprimate de Eli în legătură cu știrea cutremurului și descoperirea ruinelor antice. Apoi, felul magnific în care soțul ei găsise artefactul și preluase controlul momentului – chiar și statura sa fusese atât de impozantă în clipa când adusese, ca ofrandă, tăbliță! Și imaginea licuricilor, care pur și simplu îi tăiase respirația...

Richard o prevenise că, prima oară când îi va întâlni,va fi șocată. Chiar și așa, momentul o prinsese nepregătită. Nimeni n-ar putea fi pregătit pentru senzația copleșitoare a experimentării supranaturalului. Amintirea îi furnică pielea, așa cum i se întâmplase și în deșert, sub lumina lunii pline. Acolo simțise mirosul acela puternic, pătrunzător, vezicant. Și zumzetul roiului. Vibra chiar și acum în întregul ei trup.

Forța veritabilă care o înconjura – primejdioasă, interzisă, mortală – era înviorătoare: privelișteа vârtejului de demoni din jurul ei pulsând, atingând-o.

Şi totul – îmbrăcat într-o senzualitate incredibilă.

Iar la hotel, era evident că experienţa îi provocase aceeaşi excitaţie şi soţului ei. Felul în care Richard făcuse dragoste cu ea fusese pătimaş şi exploziv, exact cum îşi dorise. Simţindu-i pofta debordantă, ea îi răspunsese la fel.

Mariah cunoscuse, toată viaţa ei, sentimentul de a fi dorită şi râvnită. Până în clipa nenorocită a accidentului, care i-a segmentat viaţa: Î.A. şi D.A. – înainte de accident şi după accident.

Î.A., viaţa era minunată, ticsită de bani, sex, bărbaţi care o doreau şi femei care o invidiau. A urmat noaptea tragică. Maşina care s-a răsucit, s-a învârtit, apoi a explodat, provocând atâta durere.

A zăcut în secţia de terapie intensivă săptămâni întregi, cu viaţa atârnându-i de un fir de aţă. Când şi-a recăpătat cunoştinţa şi luciditatea, a rugat să i se aducă o oglindă. Şi-a atins faţa, dorind nespus de mult s-o vadă. Cum asistentele şi vizitatorii ei n-au consimţit să-i procure o oglindă, îndemnând-o să mai aştepte, ea a priceput de îndată. Temerile îi fuseseră confirmate.

Într-o dimineaţă, devreme, după ce asistenta de serviciu îi verificase semnele vitale, Mariah a reuşit să coboare din pat, târând după ea instalaţia cu perfuzia intravenoasă. Noptiera fusese în mod deliberat ţinută la depărtare de ea, din cauza oglinzii ataşate acesteia. Mariah şi-a întins braţul, care era priponit de instalaţia din spatele ei, dar, chiar şi aşa, n-a putut ajunge la masă cu cealaltă mână. Şi-a întins piciorul, iar degetele au atins rama rece, de metal a noptierei. Cu grijă, ca să n-o împingă, involuntar, în afara razei de acţiune, a tras masa încet spre ea, mai întâi doar cu degetele, apoi folosind toată laba piciorului. A rulat încet în direcţia ei. Mariah s-a dat câţiva paşi înapoi, pentru a slăbi tensiunea instalaţiei de intravenos, trăgând noptiera

după ea. Cu ambele mâini, a ridicat partea rabatabilă a mesei, poziționând oglinda vertical. Nu i-a trebuit decât o privire, după care s-a prăbușit, ametită.

S-a trezit întinsă pe lespezile reci, cu instalația de intravenos de-a curmezișul spatelui. Instantaneu, și-a amintit de imaginea din oglindă: plină de cicatrici, mutilată, desfigurată, provocând repulsie.

O mulțime de asistente s-au adunat în grabă lângă ea, ridicând-o și așezând-o înapoi pe pat.

– Lăsați-mă în pace! a izbucnit în plâns. Vreau să mor.

Zile în șir, a refuzat să mănânce și să coopereze cu psihologii, zgâriindu-și în mod repetat fața și redeschizându-și rănile. A zăcut pe patul de spital, implorându-l pe Dumnezeu s-o ia la El.

Însoțită de lipsa de voință, starea sănătății Mariahei a suferit un declin, iar condiția ei a devenit din nou critică. Cu toate astea, n-a murit. În cele din urmă, renunțând la ajutorul providenței, și-a îndreptat rugămințile în altă parte.

În noaptea aceea, s-a trezit și a văzut pe cineva care o ținea de mână. Printre bandajele și tuburile ce o țineau în viață, privirea – aflată încă sub influența medicației – i s-a oprit pe fața unui domn bătrân și cărunt, cu voce liniștitoare și maniere de bunic. Cu glas blând și mângâietor, i-a șoptit că, dacă ea ar vrea cu-adevărat, el ar putea să-i refacă în întregime chipul, să-i ia durerea și să-i redea viață.

– Poți fi chiar mai frumoasă decât înainte, i-a promis el.

Mariah a lăcrimat, suspinând în timp ce el îi netezea părul cu mâna, până când, într-un târziu, a adormit.

În dimineața următoare, a crezut că totul fusese doar un vis, până când a fost transportată la un spital privat, și o echipă de chirurgi plasticieni s-au înființat la marginea patului ei. Au discutat cu Mariah

cum și ce-or să facă: aveau să-i reconstruiască fața, trupul.

– Cine plătește pentru toate astea? a întrebat ea.

Eli Luddington tocmai intrase în sală.

–Vizitatorul tău de azi noapte este un foarte apropiat prieten al meu, i-a zis el. El mi-a expus cazul tău. Vrei să-ți refaci viața, nu-i așa?

– Dar de ce ați face asta? a întrebat Mariah.

– Fiindcă erai în agonie, a replicat el. Ai strigat după ajutor. Ți-a răspuns și te-a adus la mine.

Eli ajunsese aproape de patul ei.

– Pune-ți nădejdea în mine, i-a zis.

Mariah a dat din cap aprobator, și lacrimi de recunoștință i-au umplut ochii. Eli Luddington era salvatorul ei.

Printr-o serie de intervenții de cel mai înalt nivel, executate de o echipă de chirurgi selectată de Eli din lumea medicală de pe întreg mapamondul, ea și-a recăpătat frumusețea, forța și elanul. Eli îi redăruise viață. Și tot ce i-a cerut, în schimb, a fost să devină o parte din viața lui Richard. Richard se afla într-o stare deplorabilă, iar ea trebuia să-l ajute să-și regăsească rostul. Mariah era în stare să-l facă pe acesta să-și revină, să-l stabilizeze, astfel încât el să-și poată împlini îndatoririle pe care viața i le punea în față. Ea urma să fie pavăza și muza lui.

Iar acum, cinci ani mai târziu, se afla aici, zburând sus, deasupra pământului, luând parte la o aventură miraculoasă, posedând o frumusețe pe care puține femei o aveau și ajutându-și soțul să remodeleze lumea. Îi datora totul lui Eli. Și era mai mult decât dornică să se revanșeze.

– Doamnă Hapsburg, zise însoțitoarea de bord, trezind-o pe Mariah din reverie. Soțul dumneavoastră e căutat la telefon de domnul Luddington.

Mariah se uită la Richard, care dormea adânc.

– Nu-i nevoie să-l trezim. Preiau eu convorbirea.

– Desigur, spuse fata, schițând un gest către receptorul de lângă brațul fotoliului Mariahei.

– Bună ziua, Eli, începu ea, punând telefonul la ureche.

– Unde-i Rumjal?

Vocea lui avea ascuțișul unei lame de cuțit, iar Mariah știu imediat că intervenise o problemă.

– E la toaletă, Eli, minți ea. Oare o simțea când minte?

– Aveți idee ce se prezintă pe toată pagina întâi a ediției de astăzi a *National Courier*-ului?

Mariah simți cum o transpirație rece și umedă îi inundă pielea. Despre orice-ar fi vorba – nu era de bine. Nu răspunse, ca să nu-l întrerupă pe Eli.

– Fotografiile. Vorbele lui continuau să taie prin telefon.

– Imposibil. Oamenii lui Richard au pus mâna pe imagini și le-au distrus. Doar dacă nu există și alte copii sau...

– Mariah, asta nu-i o joacă. Atâta timp cât facem progrese, vom fi lăsați în pace. Dar dacă o dăm în bară, vom primi mai multe ajutoare decât îți poți imagina.

– Eli...

– Și, crede-mă, nu vrei să dai piept cu genul de ajutoare despre care vorbesc...

GIN

Cotten urcă scările către apartamentul său din Fort Lauderdale, însoțită de Thomas Wyatt, care îi căra valiza.

– Aici locuiesc, și în condițiile date, zise ea sec, descuind ușa.

Wyatt o urmă, așezându-i bagajul lângă canapea.

– Scuze pentru mirosul de mucegai, spuse ea, trăgându-și de pe umăr cureaua genții pentru laptop. Așează geanta pe masa de cafea. Nu poți scăpa de mirosul ăsta când locuiești atât de aproape de apă. Totul are prețul său. Voi deschide geamul, să intre briza.

– Sunt convins că și eu va trebui să fac la fel. Voi sta în apartamentul din josul străzii, cel pe care l-a avut monseniorul Duchamp. Vreau să fiu pe-aproape.

Cotten îi zâmbi.

– Drăguț din partea ta, Thomas.

– În interes profesional, voiam să spun. Dădu ușor din cap. M-am exprimat greșit.

– Oprește-te, să nu sapi groapa mai adânc.

Cotten se așează în genunchi pe canapea, se aplecă peste spătar, trase în sus jaluzelele și deschise geamul.

– Așa, altă viață. Mă bucur că e toamnă, și nu miezul verii, că am transpira acum din plin.

– Așadar, te-ai decis ce le vei spune celor de la *Gazette*?

– Nu chiar. Le pot spune adevărul, dar nu știu ce efect o să aibă, odată ce materialul lui Star apare în

Courier. Probabil că e deja în magazine. Se dădu jos de pe canapea. Ia loc! Ai un minut liber?

– De aceea sunt aici, îi răspunse Wyatt.

Cotten se trânti la celălalt capăt al canapelei.

– Thomas, până să ieşim din avion, am disecat de o sută de ori subiectul cu trasul aţei prin urechile acului, din biletul bunicului tău, dar încă nu m-am dezmeticit.

Îşi îndoi picioarele, urcându-le sus, lângă ea.

– Nu-mi vine să cred că ar avea vreo legătură cu confecţionarea hainelor sau cu cusutul. Am găsit pe Internet toate referirile la tehnicile de cusut. Niciuna nu-mi spune nimic. În plus, parcă spuneai că bunicul tău era doctor, nu croitor. Poate se referă la vreo tehnică medicală, populară pe vremea lui. Oare n-ar trebui să căutăm date despre sutura rănilor sau despre intervenţii chirurgicale din perioada târzie a anului 1800?

Wyatt îşi frecă bărbia.

– Nu-i o idee rea. Poate că a încercat să lase un indiciu despre ascunzătoarea tăbliţei, folosind termeni medicali.

– Poate că a fost ascunsă într-un spital...

– Sau într-o universitate de medicină. Ai dreptate, totuşi. Medicina şi acele fac casă bună. Chestia cu tehnicile de cusut pare ostentativă. Voi porni o investigaţie în domeniul procedurilor chirurgicale ale secolului optsprezece, să văd dacă iese ceva la iveală, ceva ce s-ar fi numit „a trece aţa prin urechile acului".

– De ce crezi că a furat tăbliţa, în primul rând?

– Nu ştiu. Şi nici Papa, nici John nu ştiu. Dar judecând după bilet, nutrea un sentiment destul de puternic, de a împărtăşi lumii mesajul artefactului, în comparaţie cu riscul de a fi prins. Mi-aş dori să ştiu mai multe despre el, dar au trecut atâtea generaţii. Am câteva rude îndepărtate în Marea Britanie, care ar mai putea reduce întrucâtva din lipsa de informaţie.

– Se prefigurează o călătorie în Anglia...

– Poate.

– Pun pariu că nu ți-a trecut niciodată prin minte că vei fi implicat într-o poveste atât de sucită ca asta, nu-i așa?

– Nu, zise Wyatt, însoțind afirmația de un hohot de râs.

– Nici mie, spuse Cotten. Până acum trei ani, am dus o viață destul de monotonă. Și parcă nu mi-ar strica, acum, un pic de monotonie.

Wyatt nu spuse nimic, pentru moment, părând adâncit în gânduri.

– Cotten, pot să te întreb ceva?

– Poate. Ei da, cred că poți, dar nu garantez un răspuns...

– De ce faci asta?

Își drese vocea. Cotten putu să-și dea lesne seama că Wyatt se avânta spre granița sensibilă dintre a nu o insulta și a încerca să găsească răspunsuri logice la întrebări menite să zăpăcească pe oricine, fără excepție.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit, Cotten, doar că...

Ea ridică o mână, în sens împăciuitor.

– Nu mă simt ofensată, dacă la asta te gândești. Thomas, crede-mă când spun că toată povestea asta rămâne, și pentru mine, un mister. N-am cerut niciodată să-i fiu părtașă. Acum trei ani, mi s-a spus că eu aș fi singura care ar putea opri soarele, zorile să răsară. Asta a fost cu puțin mai înainte ca John Tyler să se dumirească în legătură cu faptul că eu înțelesesem greșit sensul cuvintelor, și astfel totul s-a limpezit dintr-odată. *Soare*[8] era, de fapt, *fiu*[9], Fiu

---

[8] Soare, în lb. engleză *Sun* (n. tr.).

[9] Fiu, în lb. engleză *Son* (n. tr.).

al Răsăritului – așa îl numeau, în Biblie, pe Lucifer. Și cam acela a fost momentul în care monotonia s-a evaporat din viața mea. Din câte înțeleg, planul a fost de a-L clona pe Hristos, folosind ADN-ul găsit într-un reziduu de sânge din interiorul Graalului. Istoria spune că Lucifer voia răzbunare extremă împotriva lui Dumnezeu pentru că îl izgonise din Paradis, împreună cu ceilalți Îngeri Căzuți. Avea de gând să-l creeze pe Antihrist din ADN-ul din Graal. Când John și cu mine am fost confruntați cu distrugerea clonei, am schimbat oarecum rolurile. John a fost și a rămas un om cu o credință de neclintit. Foarte diferit de aspirațiile mele. Eram sceptică, neîncrezătoare, slabă la capitolul spiritualitate sau religie – puneam toate relele din viața mea pe seama lipsei de credință în Dumnezeu. În momentul deciziei din laborator, John și-a dat seama că nu putea distruge embrionul – rezervase un ultim gând posibilității ca acesta să fie, totuși, Iisus Hristos. Credința îl reținea să înfăptuiască ceea ce știa că era crimă, avort, sacrilegiu. Omul de știință din el implora să afle dacă A Doua Venire era, de fapt, plănuită să aibă loc în maniera asta sau, mai degrabă, așa cum fuseserăm școliți cu toții, la slujba de duminică.

Cotten scrută încăperea, amintirea fiind încă atât de vie, încât se înfioră.

– Eu, pe de altă parte, luptam doar pentru viața mea, pentru viețile noastre. Nu aveam cunoștințele unui preot. După conspirația Graalului, m-au ridicat la rangul de eroină. Am profitat de asta cât am putut, trăind pe cai mari, ca un jurnalist faimos. Asta – până la escrocheria cu fosila. Poate că am meritat acel eșec. Eram mult prea trufașă. A fost o înscenare, știi doar. Dar, la urma urmei, nu mai contează. Admiratorii sunt foarte capricioși. Te iubesc doar atunci când ești în vârf, și îți uită fulgerător numele atunci când te prăbușești. Nu-i exclus să nu-mi mai pot reveni niciodată. Dar sunt convinsă că am făcut

ceea ce a trebuit să fac pentru a supraviețui. Și voi continua. Ei, ți se pare un răspuns satisfăcător la întrebarea ta?

– Parțial. Am impresia că miezul poveștii e mai adânc. Dar e de-ajuns, deocamdată. Îți sunt recunoscător că mi te-ai destăinuit, spuse Wyatt.

Cotten se uită la el. Îi spusese destul – cât să digere o noapte întreagă. Se întrebă cât de adânc era, oare, miezul *lui*? Nu știa aproape nimic despre el.

– Mă simt cam dezgolită în preajma ta, expusă, ca și cum tu știi totul despre mine, iar eu despre tine – nimic.

– Nu sunt prea multe de spus, crede-mă.

– Haide, Thomas, am nevoie de ceva mai picant. Dă-mi niște detalii de bază. Mă simt ca o muscă sub microscop. Nu e echitabil. Spune-mi ceva despre tine. Asta ne-ar aduce pe picior de egalitate.

– Prea bine, m-am născut...

– Nu, nu. Nu chestii documentare. Dezvăluie-mi un secret întunecat. Hai, nivelează distanța dintre noi.

– Ce te interesează?

Cotten se gândi pentru o clipă.

– Bine, am găsit. Uite, de ce nu bei gin? Ai spus că bei orice în afară de gin. Ăsta ar fi un punct de plecare potrivit.

Wyatt își schimbă poziția pe canapea, ca și cum s-ar fi simțit inconfortabil.

– Nu-mi place cum miroase, răspunse, apoi se trase de ureche.

– Haide, zise ea. Nu-mi pasă dacă nu-mi spui adevărul. Inventează ceva. Dă-mi o informație, oricare.

Wyatt se aplecă în față, odihnindu-și antebrațele pe genunchi.

– Mama mea a fost alcoolică, iar ginul era preferatul ei. Respirația îi duhnea – o detestam. Chiar

și azi, când simt miros de gin, mi se întoarce stomacul pe dos. Când mama bea, devenea altă persoană. Era o beţivă morbidă și roasă de remuşcări, aşa încât a încercat să se sinucidă de nenumărate ori. Și-a tăiat venele, a înghiţit o supradoză de somnifere, din cele pe care i le prescria un medic incompetent, a sărit cu maşina de pe un ponton. Tatăl meu a îndurat tot greul, până ce i s-a umplut paharul. Îl suna la serviciu plângând și spunând că se va sinucide. La început, el alerga acasă într-un suflet, dar, cu timpul, s-a săturat. Ajunsese să-i închidă telefonul, ca să-și poată continua ziua în mod normal. Îl înţelegeam, dar mie, copil fiind, mi se părea nedrept. În cele din urmă, mi-a revenit responsabilitatea de a o îngriji. Îmi amintesc de câte ori am aşteptat-o în faţa şcolii, să vină să mă ia. Când nu apărea, nu procedam ca majoritatea copiilor – nu mă refugiam în biroul şcolii. O porneam pe jos, sperând că nimeni nu va băga de seamă. Păstram secretul pentru mine. Câteodată, ceea ce găseam acasă...

Wyatt inspiră adânc, părând a-și reveni din amintiri.

– Uram fiinţa aceea beată, iar singurul motiv pentru care o protejam era că, atunci când se trezea, o puteam avea din nou în preajmă pe mama. Iar când era ea însăși, n-aş fi vrut cu niciun chip ca altcineva să fie mama mea.

Wyatt privi în jos, spre mâinile sale.

– Am încercat să-i ascund alcoolismul de toată lumea, căci eram sigur că o vor dispreţui. Mama, când era trează, era o femeie minunată.

Se lăsă pe spate, privind-o pe Cotten.

– Ei, acum ştii de ce ginul face să mi se furnice pielea...

– Îmi pare rău, zise Cotten, mai mult pentru că îl provocase să spună povestea decât pentru a-și exprima simpatia. N-ar fi trebuit să insist. Am crezut

că ai vreo istorioară nostimă, despre o frăție din vremea facultății. N-a fost corect din partea mea.

– E-n regulă, zise Wyatt. Suntem chit?

– Chit, spuse ea, aproape în șoaptă.

Urmă o clipă de liniște, pe care însă o curmă țârâitul telefonului. Cotten răspunse:

– Bine, cobor imediat.

– Ce e? întrebă Wyatt.

– Poștașul a lăsat un pachet pentru mine, la recepție. Revin îndată.

Cotten coborî în grabă treptele, întrebându-se dacă nerăbdarea de a prelua pachetul era mai mare decât cea de a se întoarce la Wyatt.

– Faine ștampile, zise recepționerul, înmânându-i lui Cotten coletul.

Era cam de dimensiunea unei jumătăți de cutii de pantofi, învelit în hârtie cafenie și legat cu sfoară groasă, iar timbrele erau străine – fiecare înfățișa câte o llamă. Pachetul venea din Peru.

– Mulțumesc, zise Cotten, preluându-l din mâna recepționerului.

Citi scrisul de mână. Era adresat Maytei – numele ei incaș: *În atenția lui Cotten Stone.*

Cotten urcă scările, rupând pe drum ambalajul pachetului.

– Un cadou? întrebă Wyatt, când ea își făcu apariția.

Cotten deschise cutia și rămase cu gura căscată.

– Ce este?

– Poate că e răspunsul la toate...

Thomas Wyatt se ridică în picioare.

– Deci, ce e?

– Un talisman.

Cotten înălță mâna, ținând un mănunchi de pene cenușii, de condor, prinse la capăt tot cu pene de condor, albe, mai mici, provenind din zona gâtului. Un șnur subțire de piele strângea de jur împrejur partea superioară a mănunchiului, legându-l de un trunchi central – un os de condor golit pe dinăuntru.

– Straniu cadou...

– E ca să-mi reamintesc, spuse Cotten. În Peru, am întâlnit un mistic de la care am învățat ceea ce cred eu că se poate numi meditație, chiar mai mult decât atât. Eu sunt încă novice. Îi înmânâ talismanul lui Wyatt. E menit să-mi reamintească să continui practica.

– Ăsta e răspunsul la toate? întrebă Wyatt.

– Ei bine, prietenul meu șaman așa crede. Dar eu sunt de părere că asta e o dovadă și mai concludentă, zise Cotten, scoțând din pachet micul aparat foto, marca Elph, și ținându-l în sus. L-am avut în Peru.

– A trecut pe la poliția din Cusco?

– Nu, spuse Cotten.

Îi povesti cum Yachaq o salvase și cum o îmbrăcaseră cu straiele indigenilor, pe timpul ședерii în sat.

– Aproape că uitasem de el. Aparatul era în buzunarul pantalonilor, când am fugit din tabăra lui Edelman. Hainele mele au rămas în satul lui Yachaq.

Trebuie că l-a găsit, și a făcut un drum până în oraș, ca să mi-l trimită înapoi. Câtă osteneală, bietul de el!

Îi arătă lui Wyatt eticheta cu adresă, pe care o scrisese și o lipise apoi pe spatele aparatului foto.

– De fapt, am reținut ideea dintr-o emisiune TV: trebuie să rămâi fără noroc și să lași obiectul la voia întâmplării, pentru a fi găsit de o persoană onestă. Și chiar așa am făcut.

Cotten apăsă butonul de pornire al aparatului, dar, după cum se aștepta, bateria era moartă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tehnologie. Vom încerca planul B.

Deschise clapa mică a compartimentului ce adăpostea cardul de memorie și îl scoase.

– Trebuie doar să-mi conectez laptopul la imprimantă.

Când totul era pus în funcțiune, Cotten introduse cardul în fanta, special destinată, din imprimantă, și fotografiile prinseră a se descărca în computer.

Imaginile apăreau și se aliniau pe ecran. Poza cu banii la Machu Picchu, cu Nick și Paul; fotografii diverse de pe șantierul arheologic; Edelman; munții; trei poze cu tăblița; și una cu Paul, forțându-se să mănânce *cuy*.

Cotten selectă prima poză cu tăblița, mărind-o.

– Fir-ar să fie! zise ea. Unghiul e puțin deviat. Nu se pot distinge toate inscripțiile.

Selectă rapid următoarea poză.

– Uite, spuse ea. Acelea sunt un soi de glife. Arătă spre partea superioară a tăbliței. Ălea sunt semnele despre care Edelman credea că prezic Potopul. Degetul ei alunecă în josul pozei, urmărind jumătatea inferioară a tăbliței. Se văd clar liniile și punctele, nu-i așa? Scrisul de tip quipus?

– Oarecum, zise Wyatt.

– Edelman spusese că majoritatea antropologilor sunt de părere că quipus a fost un simplu exercițiu

contabil, dar există alții care consideră că a fost mai mult decât atât – un gen de limbaj tridimensional. Așadar, quipus poate fi atât unealtă de contabilitate, cât și limbaj.

Cotten selectă ultima fotografie și clătină din cap. Fragmente mai mari ale scrisului se puteau distinge înainte ca lumina să pătrundă în imagine.

– Era noapte și a trebuit să folosesc un bliț, spuse ea. – Tăblița a reflectat o bună parte a luminii, trimițând-o înapoi, în aparat.

– Cel puțin, putem vedea o parte, zise Wyatt.

– Dar nu ceea am eu nevoie să văd, mormăi Cotten.

– E mai bine decât un băț în ochi, adăugă el.

Cotten privi spre Wyatt.

– Nesuferită zicală.

– Mai bine decât nimic ... – merge?

Cotten își trecu degetele prin păr și încercă să închidă fereastra cu fotografiile.

– Deci, ce facem cu asta?

– Mai întâi, tipărește câte o copie, zise Wyatt.

Cotten tipări pozele, apoi deschise programul de Internet, intră pe Google și introduse cuvântul „quipus".

– Poate dăm peste unul dintre experții care consideră că quipus-ul este un limbaj. Cineva ar trebui să fie în stare să citească asta.

*
* *

Lester Ripple ședea la o masă burdușită cu cărți, având blatul acoperit cu vinil de culoarea aurie a grâului copt, abia întrezărindu-se de sub foile de hârtie ce zăceau în dezordine. La fel ca și multe altele, ce stăteau împrăștiate pe podea, ca niște petice de zăpadă rectangulare. Fiecare bucată conținea copioase cantități de ecuații, mâzgălite cu creionul, printre schițe de supereroi copiați din benzile desenate.

Degetul lui Ripple ţinea creionul atât de strâns, încât patul unghiilor i se albise. Bolborosea în timp ce încerca să ţină pasul vitezei creionului cu cel al minţii sale. Câteodată, se întâmpla să coincidă. Îi spunea flux al minţii. Era ca şi o filmare video, dar se petrecea în întregime în capul lui. Problema era să scoată afară, să extragă totul cât mai rapid posibil.

Vârful creionului i se tocea, dar nu catadicsea să se oprească, să-l ascută. Într-o clipă, avea să dea o mică pauză minţii sale, deci îl va ascuţi atunci. Fluxul de ecuaţii matematice era prea rapid, atât de rapid, încât acestea se izbeau una de cealaltă, în capul lui. Trebuia, negreşit, să încetinească.

Ripple ascuţi vârful cu o ascuţitoare de plastic manuală, de tipul celor care au o lamă mică, încorporată. Aceasta era îngropată în interiorul ţestei de cauciuc a lui Batman. Surcelele ieşeau încreţite şi se răsfirau pe masă. Ripple le mătură şi le făcu grămăjoară, împreună cu surcelele provenite din ascuţiri anterioare. Asta era o altă problemă la care trebuia să reflecteze: prea multe resturi. Ce se putea face din surcelele de creion: material pentru creioane?

Lester Ripple suflă praful de grafit de pe noul vârf şi îl apăsă de degetul său arătător. Foarte ascuţit. Îi plăcea. Cu cât creionul era mai ascuţit, cu atât mai exacte erau calculele sale. Atinse din nou vârful cu degetul mijlociu: pac, pac, pac. Creionul era pregătit, dar el – nu. În capul lui era o harababură, imagini alcătuite din numere şi simboluri pluteau în dezordine. Aşează vârful creionului pe marginea îngustă, laterală a colii de hârtie la care tocmai lucra, şi începu să schiţeze. „Omul-Păianjen", zise el şi zâmbi. Omul-Păianjen şi cei asemenea lui puteau face orice: în special, puteau calma creierul lui Ripple.

Deodată, se auzi ţârâind telefonul. Fu atât de şocat, încât rupse creionul între degete. Înainte de a se ridica să răspundă, luă partea mai lungă a

creionului frânt și o rupse din nou, astfel încât rezultară trei bucăți. Asta îi dădu o mare satisfacție și un fel de eliberare, așadar se îndreptă sprinten spre telefonul agățat pe peretele bucătăriei.

– Aici Ripple, spuse el, răspunzând apelului. Își scoase ochelarii și se frecă la ochiul bolnav. Acasă, prefera ochelarii în locul lentilei de contact.

În timp ce asculta, își suprimă tendința trupului de a se hiperventila. Își încolăci mâna în jurul receptorului și respiră în palmă, în timp ce asculta. La finalul convorbirii, Ripple îndrugă:

– Da. Joi, la opt. Mulțumesc.

Ripple închise telefonul și se întoarse la masă, ametit.

Avea un job.

BUCKINGHAM

Limuzina Bentley Arnage porni din curba străzii Newbury, din fața Galeriei Chase. Motorul său de 400 CP purta eleganta mașină prin centrul Bostonului, cu grația unei balerine și autoritatea unui prădător.

Mariah Hapsburg ședea nervoasă, citind din *National Courier*. Eli i-l zvârlise în mână când intrase în limuzină, după recepția de la galerie. Acum stătea așezat vizavi de ea, având-l pe Richard Hapsburg lângă el. Vorbeau pe tonuri repezite, câteodată deviind într-o limbă pe care ea n-o înțelegea. Mariahei nu-i plăcea defel când Eli era supărat. Și când se referea la Richard cu numele de Rumjal, știa precis că era nervos.

Scanând prima pagină a tabloidului, se holbă la seria de fotografii înfățișând-o pe ea și pe Richard, la ruinele din New Mexico. Pe cât erau de dureroase pozele, tot pe atât de rele erau rândurile scrise:

Căutători de morminte ai timpurilor moderne făcând abracadabra în deșert. Respectatul om de știință de la Yale, Richard Hapsburg, săvârșește un bizar ritual, încercând să comunice cu vechii Anasazi.

Soția lui Hapsburg, personaj monden, ia parte la strania ceremonie clandestină, în timp ce oficiali ai statului sunt ținuți deoparte.

Mariah simți cum un soi de acreală i se suie în gât, provocată de rușinea înspăimântătoare pe care

articolul și fotografiile aveau să o arunce asupra universității și de paguba pendinte adusă carierei lui Richard și a ei.

Se concentră asupra ultimei fotografii din serie:

Căzută din grații, fosta corespondentă TV Cotten Stone încearcă să-și ascundă fața. E prinsă încercând să spună adevărul sau să-l fabrice? Este, oare, în cârdășie cu Hapsburgii?

„Așadar, asta e Cotten Stone", își zise Mariah, privind fotografia. Nu arăta chiar așa de amenințător. De fapt, arăta cam ... pașnică.

– Tipa nu intimidează, zise Mariah.

Eli își întrerupse conversația cu Richard, ațintind-o cu privirea.

– Nu te pripi, îi zise scurt.

Mariah împături *National Courier* și îl puse lângă ea, pe banchetă. „Cotten Stone a aprins în Eli o flacără primejdioasă", gândi ea. Dar cum putea să aibă dreptate în privința femeii ăsteia? Cum putea o singură persoană să-i amenințe puterea, planul? Recent, deviase de la plan și ordonase o întețire a evenimentelor, precizând că întrecerea pentru aflarea celei din urmă tăbliță și a tainei păstrate cu strășnicie intrase în ultima linie dreaptă.

Bentley-ul luă lin o curbă, în timp ce bărbații din spate își continuau conversația.

– În final, Richard, totul se rezumă la un singur lucru, zise Eli: numărul de suflete luate. Acesta este motivul pentru orchestrarea omorurilor-sinuciderilor. Dacă le putem lua în felul acesta, lipsindu-i de liberul arbitru, atunci sufletele lor ne aparțin pentru eternitate. Asta îi provoacă Lui multă suferință – suferința pe care o merită.

Fața lui Eli se înăspri spunând aceste cuvinte, ceea ce îi dădu un fior rece Mariahei.

– Din păcate, rata în creștere a sinuciderilor amenință să dea în vileag implicarea noastră, continuă Eli. Deja a incitat la întrebări serioase în presă și în rândurile comunității medicale. Dar fiind că timpul se precipită, trebuie să ne asumăm riscul ca, în curând, aceste incidente să fie recunoscute drept ceea ce sunt.

Mariah nu prea înțelegea. Eli, Richard – erau părtași la ceva ce ea pricepea doar parțial. Și asta o ținea în afara cercului închis, la a cărui penetrare lucrase atât de asiduu.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. O sinucidere e o sinucidere.

Richard îi zâmbi, cu un aer autoritar.

– Nu întotdeauna, spuse el. Cele despre care vorbim nu sunt tocmai suflete suferinde, atât de deznădăjduite încât să-și ia viața, care – pentru ele – este soluție. Nu sunt sufletele pe care trebuia neapărat să le luăm. Unele ne sunt hărăzite, altele – nu.

– Atunci despre ce vorbiți? întrebă Mariah, mai derutată decât înainte.

– Spune-i, zise Eli.

– Bătrânul le tocmește, spuse Richard.

Mariah îi auzise pe Eli și Richard menționând pe cineva pe care-l numeau Bătrânul. Undeva, în străfundul ei, bănuia despre cine era vorba. Era acela care venise la marginea patului ei, la spital. El i-l adusese pe Eli. Sufletul ei se afla deja în mâinile lui.

– Biserica preferă să le numească posesii demonice, zise Eli. Toate astea înseamnă că am preluat controlul și că vom captura acel suflet.

Mariah se înfioră.

– În cazul în care Cotten Stone găsește tăbliță înaintea noastră, va descoperi mijloacele prin care să ne oprească, spuse Richard.

– Ce scrie acolo? Care e secretul? întrebă Mariah.

Richard se aplecă şi-şi sărută apăsat nevasta, pe gură. Un sărut delicat, dar care nu i se păru Mariahei un sărut sentimental. Buzele lui Richard erau extrem de reci, îşi ţinuse gura lipită de a ei timp îndelungat, înainte de a se reaşeza la locul său. Chiar şi când se afundă înapoi, pe bancheta de piele, ochii săi rămaseră fixaţi spre ea.

Mariah îşi şterse răceala de pe buze, întorcându-şi privirea spre geam.

*
* *

Valetul inspectă masa cu micul dejun – florile proaspăt tăiate, o selecţie de cereale reci şi fierbinţi şi un asortiment de fructe. Ziarele naţionale, cu *Racing Post* deasupra, erau grijuliu puse unul peste celălalt, lângă aranjamentul celor două locuri de la masă. Şervete din pânză albă împăturite, brodate cu emblema E II R – acronimul Reginei Elisabeta a II-a –, se aflau de o parte a fiecărei farfurii.

Valetul plasă ceaşca şi farfurioara pentru ceaiul Earl Grey, având mare grijă să rotească ceaşca astfel încât toarta să fie ajustată la unghiul perfect, pentru a putea fi apucată uşor. Poziţionă două căni mici, una lângă cealaltă, una conţinând sirop de arţar, iar cealaltă – miere din stupii regali. Linguriţele de argint pentru marmeladă nu erau perfect paralele, aşa încât se simţi dator să le alinieze. Regina prefera, la pâinea prăjită, marmeladă cu consistenţă subţire, dar el o observa deseori cum îşi hrănea, cu felia de pâine prăjită, corgişii[10] care se adunau la picioarele ei.

În această dimineaţă, ea şi ducele de Edinburgh întârziau.

Uitându-se la ceas, valetul părăsi strâmta încăpere pentru micul dejun şi se îndreptă încet pe hol, trecând pe lângă uşa în spatele căreia era adăpostit Privy

[10] Corgis – rasă de câine şoricar (n. tr.).

Purse-ul, în direcția vestibulului pajilor. Drumul acesta l-ar putea conduce de-a lungul coridorului privat al reginei. De acolo, i s-ar oferi o priveliște clară, prin fiecare dintre ușile apartamentelor ei.

Era de șapte ani angajatul palatului, dar rareori se aventura pe ruta asta, din venerație pentru viața privată monarhică. Chiar și după șapte ani, văzuse doar o mică porțiune din palatul Buckingham. Ghidul avea înregistrate șaptezeci și opt de săli de baie. El putea atesta numai cinci.

Valetul observă corgișii adormiți pe coridor, lângă ușa dormitorului Majestății-Sale. Se aștepta ca aceștia să-și ridice capetele și să-și fluture urechile la auzul pașilor săi. Nevăzând vreo reacție, simți brusc un junghi de spaimă răsucindu-i-se în stomac. Ceva nu era în ordine.

Stând deasupra trupului câinilor, nu observă nicio mișcare venită din piepturile lor, niciun semn vital. Ridicând privirea, văzu că ușa era întredeschisă, așa încât îi dădu un brânci ușor.

Ușa se depărtă fără zgomot, în balamalele bine unse, înlesnind vederea spre dormitorul regal. Instantaneu, fu cuprins de teamă și se clătină. În mod instinctiv, duse mâna la micul aparat de comunicație de la curea. Apropiindu-l de gură, apăsă pe butonul de transmisie. Controlându-și cu greu respirația, zise:

– Cod roșu! Cod roșu! Apartamentul regal unu! Își înghiți senzația de panică și șopti: Dumnezeule! Toți sunt morți...

DOUĂ PLAJE

Rugăciunea este superioară meditației. În meditație, sursa care ne întărește este sinele nostru. Când ne rugăm, ne adresăm unei surse fortifiante mai presus de noi înșine.

CHIANG KAI-SHEK

Goală, cu apa picurându-i de pe trup, după duș, Cotten stătea în fața dulapului medicinal. Titlurile principale din *National Courier*, despre Habsburgi și ea în New Mexico, alături de prima pagină a ziarului *Sun-Sentinel* din Fort Lauderdale, ce oferea detalii despre sinuciderea reginei, îi provocaseră ameteli. Își recunoștea simptomele – tremurul și senzația aceea de lipsă de aer în plămâni. Se gândi că, poate, un duș fierbinte i-ar spulbera panica. Acesta își făcuse parțial efectul, dar ea se simțea în continuare slăbită.

Ușa dulapului medicinal scârțâi când Cotten o deschise. Sticluța maronie de Ativan stătea în prim plan, pe poliță. O privi lung. Știa că, dacă va lua medicamentul, va face un pas înapoi.

Dar îi era necesar.

Prinse sticla cu o mână, iar cu degetele de la cealaltă mână răsuci capacul. Răsturnă o tabletă în palmă și așeză sticla pe chiuvetă. Cotten întârzie, ținând pilula câteva clipe, și apoi o vârî în gură. Dădu drumul la apă și se aplecă să bea din călușul palmei, când își văzu chipul, reflectat distorsionat, pe robinetul cromat. Scuipă Ativan-ul în cuva de porțelan și-și clăti gura.

Cotten își încrucișă brațele, sprijinindu-se de marginile chiuvetei, apoi își îngropă capul în ele. După un moment prelungit, se ridică și se privi în oglindă.

– Până aici, șopti ea. Apoi luă sticluța și îi goli conținutul în toaletă, trăgând apa.

Yachaq îi trimisese un semn pentru a-i reaminti: da, a-i reaminti că trebuia să practice în continuare intrarea în contact cu ceea ce el numea conștiința universală și că toate răspunsurile puteau fi găsite înlăuntrul ei înseși. Iar medicamentele nu făceau altceva decât s-o țină la distanță de aceste adevăruri. Îi puneau opreliști ce nu puteau fi depășite de energia gândurilor ei. Yachaq avusese dreptate în privința multor lucruri; trebuia să aibă încredere în el, în cazul ăsta.

Cotten își uscă părul cu prosopul și-și îmbrăcă halatul de baie din material flaușat, înainte de a se întinde pe pat. Urmând indiciul lui Yachaq, începu exercițiul de găsire și plonjare în lumina lichidă. Se surprinse pe sine cât de rapid reuși să-și suspende gândurile și să intre în imersie, comparativ cu încercările precedente. Simțurile i se ascuțiră. Întâi auzi picurul din capul de duș ce se afla în odaia alăturată, urmat de foșnetul frunzelor de palmier din exteriorul ferestrei apartamentului ei. Traficul frenetic de pe strada de dedesubt era supărător și se văzu capabilă de a filtra acele sunete ce-i împiedicau imersia în lumina lichidă.

Mirosul oceanului îi pătrundea puternic în nări, dar duhoarea acră a algelor marine în putrefacție era și mai penetrantă. Auzi o chicoteală, recunoscu o voce de copil și știu că acesta se găsea la câteva străzi depărtare pe plajă.

Vocile din apartamentele și restaurantele înșirate pe strada ce mergea în lungul plajei erau lucruri asupra cărora încerca să nu se concentreze, împingându-le spre marginea întunecată a luminii lichide.

Cotten se simți confortabil în călătoria către locul spiritual unde Yachaq o învățase să meargă. Experiența unei atât de intense stări a conștiinței era revigorantă. O gusta din ce în ce mai mult, de fiecare dată când se aventura în această lume a simțurilor.

Deodată, apăru ceva nou, ceva diferit. Cu ajutorul ochiului minții, hoinărise printre palmierii aurii și arborii de struguri de mare, savurând senzația pe care i-o dădea nisipul cald de sub tălpi, briza tropicală ce-i răvășea părul, gustul de sare de pe buze. Dar înțelese că acolo erau, de fapt, două plaje – cea pe care tocmai pășise și o alta, intangibilă. Păreau oarecum asemănătoare, dar aveau, totuși, diferențe distincte.

Palmierii de pe plaja ei erau încărcați de nuci de cocos proaspete, în timp ce palmierii de pe cealaltă plajă nu purtau roade. Valurile de pe plaja ei erau înspumate și se izbeau sfărâmându-se de mal, iar valurile pe plaja cealaltă erau doar niște blânde clipociri.

Chiar dacă cealaltă plajă era intangibilă, Cotten simți că ar fi putut ajunge acolo cu un simplu efort suplimentar.

Ce se petrecea, oare? Era real sau doar imaginația sa, care îi juca o festă? Încerca să se dumirească de ce erau două plaje și cum se făcea că-și dorea atât de mult să se mute de pe prima pe a doua.

Brusc, Cotten căzu din nou în realitate. Se simți cuprinsă de un soi de dezamăgire. Deschise ochii și fixă tavanul cu privirea. Oare pierduse acea senzație din cauză că încercase să supraliciteze? Dezamăgirea o sâcâia. Voia să reintre în lumina lichidă și să încerce a cutreiera încă o dată plaja.

Cotten își aminti ceva ce citise și care se referea la experiența spirituală a astronautului Ed Mitchell, la întoarcerea acestuia în timpul misiunii Apollo 14.

Era exact ce i se întâmplase ei, tocmai înainte de a pierde sentimentul de armonie – sentimentul de libertate de a se mișca de la o plajă la următoarea.

Cotten se ridică – era istovită, stoarsă de puteri și frustrată. Oare va fi vreodată în stare să treacă prin experiența asta cu bine? Era pe punctul de a se opinti pe picioare și a se îndrepta înapoi spre baie, pentru a-și usca părul, când auzi telefonul țârâind.

– Alo, zise ea.

– Hei, copilo!

– Ted, mi-a fost dor de tine. Cotten se așeză pe marginea patului. Se simțea bine auzindu-l.

– Ce naiba faci? În vocea lui Ted Casselman se distingea o anume stridență.

Cotten se rezemă de tăblia patului.

– Ce vrei să spui?

– Am citit articolul lui Tempest Star.

Cotten refulă.

– E țicnită. Iar *National Courier* e o mizerie. Doar știi asta.

– Sigur că știu, la fel de bine ca tine. Și la fel de bine ți-e cunoscut faptul că *Gazette* îi e doar cu o țandără superior. Star spune că lucrezi pentru concurența ei. *Gazette* este deopotrivă de murdar. Cu asta realizezi ceva?

– Ce vrei să fac, Ted, să mor de foame? N-am găsit o slujbă decentă, de la dezastrul cu fosila Creației încoace. Și-apoi, am fost nevoită să fac față publicității negative, în urma chestiunii din Peru. Iar *Gazzette* își dă silința să câștige mai multă respectabilitate. Voiau un articol adevărat, și mi-au dat o șansă.

Îl auzi deslușit pe Ted, turbând de supărare.

– Știi ce? Chiar ar trebui să mă lași să te ajut, câteodată. Și apropo, fiindcă veni vorba de fosila Creației, mi-am făcut temele la vremea respectivă, zise Ted. Tipul acela, Waterman, paleontologul despre

care spuneai că a efectuat autentificarea – era un escroc.

– Ce să zic? Nemaipomenit, Ted, îți mulțumesc că mi-ai spus-o fără pic de întârziere.

– Ceea ce vreau să punctez este că, dacă ai asculta de mine, ai fi scutită de unele dureri de inimă. Nu văd niciun motiv pentru care ar fi trebuit să aduci în discuție subiectul Waterman, mai cu seamă că toată tărășenia era consumată. N-am vrut să apar ca fiind genul „ți-am spus eu". Dar poate că, acum, e necesar să auzi asta.

De astă dată, Cotten oftă prelung.

– Știu. Ai dreptate.

– Ascultă, aș putea găsi o modalitate de a te reintegra la SNN. În momentul ăsta, nu faci altceva decât să-ți irosești talentul și să-ți sapi groapa mai adânc. Am niște subiecte de articole care vin ca unse pentru tine...

– Ted, ești un prieten atât de bun... Ăsta e și motivul pentru care nu pot accepta oferta ta.

– De ce nu?

– Pentru că numele meu ar pângări SNN-ul și ți-ar afecta credibilitatea...

– Baliverne. A trecut destul timp. Publicul e iertător. Într-un timp record, numele Cotten Stone se va bucura din nou de respectul pe care îl merită – pe care *tu* îl meriți. Pot face asta pentru tine. Vreau să-ți dau o mână de ajutor, să te salți din abis.

Cotten își șterse lacrimile ce îi umpluseră ochii. Ted era unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Fără îndoială, îi făcuse mult bine.

– Cotten, nu-mi răni sentimentele, spuse Ted. Dacă nu mergi pe mâna mea de data asta, o voi lua ca pe o ofensă personală.

Cotten se chinuia să-și redobândească glasul, fără ca acesta să sune necontrolat. Își drese vocea.

– Dă-mi răgaz să reflectez. Trebuie să mă întâlnesc cu Thomas Wyatt, la masa de prânz. Lucrăm împreună la ceva. Te caut mai târziu.

– Acest tip, Wyatt, lucrează pentru *Gazette*, ori are să-ţi toarne vreo poveste aiurită?

– Nu, nimic de felul ăsta. E prieten cu John Tyler.

– E, şi el, preot?

– Nu. O să-ţi explic mai încolo. Subiectul la care lucrăm acum este unul real. E strâns legat de erupţia de sinucideri, pe lângă o sumedenie de alte lucruri. O să-ţi spun mai multe când o să am totul sub control.

– Bine, oricum nu pricep nimic. Nu înţeleg sinuciderile, la niciun nivel, cu atât mai mult creşterea asta ciudată. Nu înţeleg, pesemne, fiindcă sinuciderea e singura soluţie la care nu m-aş gândi vreodată. Sinuciderea este pentru laşi.

Cotten înghiţi în sec, amintindu-şi de sinuciderea tatălui ei şi, mai cu seamă, cât de tare îl urâse pentru asta multă vreme. Era şi aşa destul de apăsător să pierzi pe cineva drag, dar din cauză că o făcuse cu mâna lui – era aproape intolerabil. Ca supravieţuitoare, suferise mai mult decât o pierdere – un soi de culpă, ce săpa ca o boală, o urmărise pe toată durata doliului, strecurându-i în suflet perpetue îndoieli de sine.

– Ted, acum trebuie să ies, dar voi reveni cu un răspuns la oferta ta. Lasă ideea să-mi coacă în minte, o zi sau două.

– Aştept telefonul tău. Ai grijă de tine, fetiţo!

– Mereu, îi răspunse Cotten, apoi închise telefonul.

*
* *

Cotten îşi exprimă dorinţa de a sta în separeul de lângă ponton, ca să poată admira valurile. Ziua era răcoroasă şi o briză uşoară adia – ideal pentru un prânz în peisaj. Motto-ul restaurantului Southport

Raw Bar era: „Mănâncă peşte şi vei trăi mai mult, mănâncă stridii şi vei iubi mai mult, mănâncă scoici şi vei dăinui mai mult". Îi plăcu textul şi-şi propuse să-l ţină minte, pentru a i-l transmite lui Ted.

Cotten luă meniul şi îl studie atent, în aşteptarea lui Wyatt. Aripioarele păreau o alegere bună sau, poate, doar un aperitiv din scoici la frigare şi o felie de plăcintă Key, cu lămâie verde.

La cincisprezece minute după ce îi adusese lui Cotten un pahar cu apă şi plasase unul asemănător în dreptul locului pe care urma să-l ocupe Wyatt, chelnăriţa îşi făcu din nou apariţia.

– Doriţi să comandaţi?

– Nu, îmi mai aştept amicul, spuse Cotten.

– Un aperitiv sau o băutură?

Cotten clătină din cap.

– Nu, mulţumesc. Se uită la ceas. Poate că ar fi trebuit să treacă să-l ia. E posibil să se fi rătăcit. Trebuia să închirieze o maşină în dimineaţa aceea. Poate că dura mai mult decât estimase.

După alte treizeci de minute – nici urmă de Wyatt. Cotten se ridică de la masă şi plecă. În drum spre casă, se va opri la apartamentul lui Wyatt şi va afla care era cauza întârzierii.

Stând lângă maşina ei, căută cheile în poşetă.

– La naiba! spuse ea, dându-şi seama că nu-şi pornise telefonul mobil. Wyatt trebuie că o fi încercat s-o sune.

Cotten intră în Toyota ei, deschise clapa telefonului şi îl porni. Niciun apel pierdut. Niciun mesaj. Puse maşina în mişcare şi se îndreptă spre apartamentul lui Wyatt.

Traficul infernal din perioada prânzului o determină să conducă şerpuit până la apartamentele Sand Dollar. Îşi aminti numele complexului şi ştia unde se află, dar nu-şi putea aduce aminte exact numărul camerei lui Wyatt. Acesta i-l scrisese,

cândva, odată cu numărul lui de telefon. Scotocind în poşetă, localiză, în cele din urmă, bucata de hârtie împăturită.

Numărul 103.

Cotten conduse maşina în parcare; apartamentul 103 era în apropiere de capătul de sud. Trase maşina pe un loc liber şi ieşi. Locurile astea erau mult mai arătoase decât cel unde locuia ea, se gândi. Se pare că Venatori dispuneau de un buget mai generos decât al unui reporter liber profesionist. Se întrebă la ce sumă se ridica, oare, chiria? Trebuie că era dublu faţă de cât plătea ea.

Ajungând în faţa uşii, Cotten ciocăni.

– Thomas! strigă ea. Bătu mai tare şi, spre surprinderea ei, uşa se mişcă. „Ar fi bine s-o ţină încuiată", gândi ea.

–Thomas! strigă iarăşi, împingând uşa puţin mai larg, spre înăuntru. Din interior se auzeau voci, aşa că strigă din nou.

Fiindcă nu primi niciun răspuns, Cotten deschise uşa şi pătrunse în apartament. Televizorul mergea, setat pe un spectacol de divertisment. De aici se auzeau vocile. În living nu era nimeni. Apăsă pe butonul de telecomandă şi închise televizorul.

– Eşti aici, Thomas?

Tocurile pantofilor ei clămpăneau pe dalele podelei. Bucătăria era goală. Uşa de la baie era larg deschisă, iar înăuntru – nimeni.

Apartamentul avea două dormitoare, uşa unuia dintre ele era întredeschisă. Cotten o împinse cu vârful degetelor. Uşa se deschise şi camera i se oferi privirilor.

– Oh, Dumnezeule mare! strigă ea.

DRESOR DE ȘERPI

Thomas Wyatt era întins la pământ, pe podeaua cu dale, cu fața în jos. O dâră subțire de sânge, de forma unei pânze de păianjen, i se prelingea de sub cap, pe plăcile de ceramică.

Cotten se repezi spre el și căzu în genunchi, în partea lui laterală.

– Thomas, spuse ea, pipăindu-i ceafa. Nu putea detecta niciun semn de puls – pielea lui era rece la atingere. Îl smuci de umăr, încercând să-l întoarcă, dar reuși doar să-i răsucească bustul într-un fel grotesc. Era de-ajuns că îi văzuse fața. Nasul îi era zdrobit, iar sângele se uscase, se încleiase sub nări și în jurul unei mici tăieturi pe frunte.

Ochii îi erau deschiși, dar nu se mișcau.

Cotten se ridică degrabă în picioare, puse mâna pe telefon și formă 911.

*
* *

Cotten sorbi din paharul cu Absolut, apoi îl așeză pe noptieră. Ținea telefonul la ureche, ascultând cum sună, în timp ce stătea întinsă pe o parte. În sfârșit, îl auzi răspunzând.

– John, s-a întâmplat ceva îngrozitor! spuse ea. Thomas e mort. Îi povesti că Wyatt nu apăruse la prânz, că se dusese la el la apartament și îl găsise fără viață, pe podeaua dormitorului.

– Îmi pare rău că tocmai tu ai fost cea care l-a găsit. Ambasada noastră la Washington a fost anunțată de poliția voastră locală. Am fost informat,

scurt timp mai târziu. Cotten, noi toți suntem zguduiți de vestea asta. Am pierdut un om bun și modest. L-am sunat pe Sfântul Părinte, să-i dau trista veste, iar el s-a rugat pentru repaosul sufletului lui Thomas. În momentul ăsta, altul e lucrul cel mai important: tu ești în regulă?

– Da ... nu ... nu știu. Ceva e anormal. Doctorii ambulanței au declarat că a avut un atac de cord și s-a prăvălit din picioare. Dar el avea puțin peste patruzeci de ani, John. Cum se poate asta?

– Până ce nu se încheie autopsia, nu știm. Am autorizat-o deja. Cotten, ai nevoie să vin acolo?

Se abținu din răsputeri să nu rostească: „da". A fi aproape de John, în timp ce se simțea atât de vulnerabilă, n-ar fi benefic pentru ea – n-ar fi ușor pentru niciunul dintre ei.

– Sunt O.K., serios. Doar că e înspăimântător. Și nu cred o iotă din povestea cu atacul de cord. E ca atunci când a murit Thornton, după ce ajunsese la un pas de a da la iveală conspirația Graal-ului.

Cotten își aminti de trauma suferită după ce auzise că fostul ei iubit s-a prăbușit pe dalele de la duș, în hotel. O sunase din Roma cu o zi înainte, spunându-i că prinsese urmele unei chestii teribile și că se temea pentru viața lui.

– *Ei* l-au omorât pe Thornton, și apoi, pentru opinia publică, i-au dat aparența unui accident petrecut din cauze naturale, dar noi știm că n-a fost așa. Acum, iată, au revenit – de astă dată, pentru Thomas. Ne înțeleseserăm să ne întâlnim la prânz, ca să definitivăm lista opțiunilor, să hotărâm ce facem cu fotografiile tăbliței de cristal peruane, pe care le deținem. E o poveste lungă: îmi recăpătasem aparatul foto, iar în el erau pozele făcute de mine – pozele cu tăblița. Thomas avea în plan să te sune azi și să-ți trimită copii, dar...

Cotten înghiți anevoie.

– John, vor să ne oprească să descoperim ce spun semnele. Ei l-au ucis pe Thomas. Vor să ajungă la mine, să-mi facă rău, determinându-mă să mă retrag.

– Nu-i poţi lăsa să facă una ca asta, mai ales acum, când eşti în posesia fotografiilor tăbliţei.

– Nu ştiu cum să procedez în continuare. Cred că Thomas n-avea familie, dar nu sunt sigură.

– Nu, n-are rude apropiate. Cotten, trebuie să-ţi păstrezi calmul şi mintea limpede.

– Aşa voi face, spuse ea. Şocul acesta, însă, îmi taie elanul.

– Thomas ce-a zis despre poze? Se pot folosi? Văzându-le, ce poţi spune?

– Blitul a pătat unele porţiuni. Jumătatea inferioară seamănă cu un quipus. Dar nu e vizibilă în întregime. Thomas şi cu mine am localizat nişte experţi. Urma să decidem cui anume trimitem pozele. Iar acum e mort, sărmanul...

– Să vedem ce arată autopsia: moarte naturală sau una suspectă.

– Nu are importanţă. Au mijloace forte de a face să arate ca un atac de cord. De fapt, sunt sigură că autopsia va stabili că moartea a survenit în urma unei probleme cardiace. Aşa lucrează ei. Nicio urmă de joc murdar, însă pe noi nu ne pot înşela.

Se aşternu, pentru o clipă, un fel de pace, apoi Cotten zise:

– Şi mai ştii ceva? Tocmai mă gândeam la un lucru: aceste două tăbliţe, despre care avem cunoştinţă – cea din Peru şi cea din New Mexico –, ambele au fost descoperite în locuri de unde au dispărut atâtea civilizaţii. Pur şi simplu, au fost rase de pe faţa pământului. M-am întrebat dacă nu cumva asta ar fi o particularitate comună. Oare să fie ăsta un indiciu, în toată povestea asta?

– Interesantă abordare... Lasă-mă să mă gândesc. E posibil să ai dreptate.

–N-am nici cea mai vagă idee despre ce ar putea însemna, dar pare a fi o coincidență nefirească.

– Vei fi în stare să dormi?

– Nu știu, zise ea. Crezuse că votca îi va fi de folos, dar îi pierise cheful de băut. Vrei să rămâi la telefon, să mai stăm puțin de vorbă? De altfel, nu-i obligatoriu să vorbești. Îmi este de-ajuns să știu că ești acolo...

*
* *

Fața lui Richard era îngropată în curbura cefei Mariahei, mireasma pielii ei îi umplea nările, ca un drog. O adora când ea i se abandona, ca și atunci când îl îndemna să stea pe spate, în timp ce ea îi făcea tot felul de minunății. În ambele cazuri, îl satisfăcea dincolo de orice închipuire. Exista permanent în el această dorință surdă, această poftă de a o poseda, când simțurile ei erau gata să explodeze.

Actul dragostei îl sleise, dar Eli îi aștepta la el acasă, într-o oră. Calculând dușul ce urmau să-l facă, îmbrăcatul și drumul cu mașina până acolo, toate însumau o oră bună.

Picioarele Mariahei erau încă încolăcite în jurul lui, cu toate că genunchii îi căzuseră în lături, iar șoldurile i se odihneau pe saltea. El dădu să se ridice, dar ea îl mușcă de ureche.

– Vrei să continuăm la duș? șopti ea.

Richard se lăsă să alunece, o atinse cu buzele pe sfârc, apoi mușcă din el cu dinții până ce o simți smucindu-se.

– Întotdeauna, până peste poate! spuse el. Niciodată nu ți-e de ajuns.

Se ridică și o încălecă, uitându-se în jos, la fața ei.

– Ești atât de frumoasă..., spuse el.

Ea zâmbi.

– Și bună?

Richard o plesni peste coapsă.

– Ești cea mai nepricepută dintre toate tipele care mi-au trecut prin pat, zise el, coborând de pe ea.

–Te-ai gândit la vreun plan? Cum rezolvi problema cu Tempest Star? întrebă ea.

– E o temă de care m-aș ocupa imediat. Mă voi sfătui cu Eli, zise Richard, mergând agale, dezbrăcat, spre baia ce dădea direct din dormitor. Iar Eli vrea să vorbim despre femeia asta, Stone...

Richard se opri în dreptul arcadei ce se deschidea spre baia lor și se întoarse s-o privească.

– Ce faci, vii?

*
* *

Le trebui o oră, lui Richard și Mariahei, să ajungă până la proprietatea lui Eli Luddington. Mariah își rezervase timp să-l spele pe spate, profitând de orice ocazie de a-l satisface. Dar tot ea fusese, în final, cea care îl grăbise, ca nu cumva să întârzie.

Cu puțin înainte de a ajunge la casa lui Luddington, Richard spuse:

– Pot să-ți pun o întrebare?

Mariah dădu din cap afirmativ, iar el îi zise fără ocolișuri:

– De ce-l stârnești pe Eli? Faci orice, doar că nu-i pui mâna pe sculă...

– Fiindcă îl face fericit, zise ea. Îi place. Mariah își puse mâna între picioarele bărbatului ei. Și cred că îți place și ție. Îți place să privești.

Richard pufni în râs, îndepărtându-i mâna.

Escalade intră pe poarta masivă și străbătu aleea de o jumătate de milă, ce ducea la conacul lui Luddington. Richard parcă, apoi ieși din mașină și îi deschise portiera soției sale.

– Fii fată cuminte măcar de data asta, spuse el. Și greșești. Nu-mi place să privesc.

Mariah dădu grăbit din pleoape, maimuțărind un zâmbet.

Richard atinse soneria de la ușă.

– Fii precaută cu Eli, draga mea. Ține minte, toți dresorii de șerpi se pomenesc mușcați, mai devreme sau mai târziu.

CROITOREASĂ

Tânăra și atrăgătoarea prezentatoare de la pupitrul de știri de la Satellite News Network – ediția de sfârșit de săptămână – privi fix în camera de luat vederi. Un titlu mare, „Tragedie în China", se zărea peste umărul ei. Citind de pe teleproiector, spuse:

– Cadavrele a peste 2000 de studenți și profesori au fost descoperite, noaptea trecută, în campusul Universității Changsha din provincia Hunan, China. Primele indicii conduc spre ceea ce guvernul numește o sinucidere în masă. Studenții, împreună cu aproximativ 100 de profesori ai acestei foarte respectabile școli de știință și tehnologie, au fost găsiți baricadați într-o mare sală de adunări. Autoritățile campusului au făcut dezvăluiri: cauza decesului pare să fi fost ingerarea unei băuturi similare cu popularele băuturi sportive, dar combinată cu cianură. Detaliile sunt palide în acest moment, dar autoritățile civile declară că regiunea a fost azvârlită în haos din pricina părinților și a prietenilor îndoliați, care se grăbesc spre locul faptei. S-a ordonat armatei din teritoriu să preia controlul situației.

Grafica se schimbă: urmă o fotografie a lui Jim Jones și Templul Poporului.

–Tragedia din China este de o sinistră similitudine cu sinuciderea în masă din Guyana, în 1978, când 914 membri ai Templului Poporului din Jonestown s-au sinucis bând Kool-Aid, amestecat cu cianură. În aceeași măsură evocă și sinuciderea în masă, din 1977, a 39 de membri ai cultului Heaven's Gate din

California. Vom reveni cu detalii suplimentare despre această teribilă tragedie din China, pe măsură ce ne parvin. Iar acum, o altă știre ...

Lester Ripple mestecă o altă înghițitură din cina sa – floricele de porumb de calitate superioară, marca Orville Redenbacher, cam sărate – și privi spre ecranul televizorului.

– Ei, ce treabă împuțită! zise el, lingându-și apoi sarea de pe trei dintre degetele sale. „Unu, doi, trei" – numără pentru sine. Cunoștea Universitatea Changsha. Una dintre colegele sale de clasă, doctorandă, era din China și făcuse masterul la Universitatea Changsha. Numele ei era Gu. „Era frumoasă", își aminti. „Și foarte deșteaptă". Foarte deșteaptă – pentru că era de acord cu Ripple. Nu ca toți ceilalți nerozi care îi citiseră teza. Toată lumea acceptă că există cinci teorii ale corzilor, aparent diferite. Dar ăsta e un lucru normal. E ca și cum ai întreba dacă un câine gras trage vânturi. Însă nimeni, până acum, nu dăduse crezare ipotezei lui, care susținea că există o a șasea teorie – cea pe care o denumise „teoria firului": cum dimensiuni paralele nesfârșite, alte lumi, există și sunt legate împreună sau ținute laolaltă de un fir comun, de un singur element ce rezidă înăuntrul fiecărei ființe umane. Da, e adevărat, suna cam filozofic, dar își avea rădăcinile în știință și putea fi probată matematic. Și tocmai asta era frumusețea nemaipomenită a întregii chestiuni. Un mariaj perfect între două școli aparent diferite, care împreună ofereau răspuns întrebării: „Există viață după moarte?" Stătu să cântărească expresia „viață după moarte". Părea improprie. După ce? Avea să mai cugete asupra ei și să-i dea o altă formă. Poate „o altă viață", deși socotea că n-avea rezonanța potrivită.

Își trecu o notiță pe șervețel: să se ocupe de acest detaliu minor, apoi împături de trei ori șervețelul și

îl vârî în buzunarul cămășii, care deja conținea un capac de cutie de cereale cu o ecuație scrisă pe el, precum și factura pentru curentul electric, ce părea să aibă un tipar cifric care îi urmărea numărul de cont, kilowații-oră utilizați și citirea contorului. Lucrurile astea nu se întâmplau fără un rost anume. Nu există coincidențe. Poate că o să joace numerele respective la loterie, sâmbătă noaptea.

Ripple zâmbi la amintirea numelui pe care îl alesese pentru teoria sa, în onoarea bunicii sale: Teoria firului lui Ripple. Toată viața și-o petrecuse lucrând ca croitoreasă, cosând haine pentru necunoscuți. Copil fiind, o privise ore în șir însăilând bucăți de pânză deosebite una de cealaltă, pentru a forma o nouă și unică piesă de vestimentație. Ea îl învățase că materialul textil îi stătea la dispoziție, nu rămânea decât problema alegerii pieselor corecte, pentru a alcătui veșmântul final.

Bunica lui iubită n-a știut niciodată că, practicându-și meseria – croitoria, îi încredințase secretul universului. I-l dezvăluise, într-o bună zi, în termeni atât de simpli. Cuvintele ei erau ca norii ce se risipeau. Ca pământul ce se rotea. Ca Dumnezeu care îi vorbea.

– Lester, spusese ea, dacă vrei să realizezi ceva în viața asta sau în cealaltă, trebuie să treci firul prin ac.

Eli Luddington îi conduse pe Mariah și pe Richard în biroul său. Încăperea era luxoasă, cu rafturi de cărți din lemn de trandafir brazilian și vitrine lucrate manual, ce se înălțau de la podea până în tavan. Alamă și argint satinat, sticlă fațetată, cristal de Waterford, marmură albă veritabilă, foiță de aur – totul era executat din materiale dintre cele mai fine și mai scumpe.

– Mariah, arăți spectaculos în seara asta, spuse Eli. Ești de acord, Richard?

Richard încuviință din cap și se așează pe canapeaua de piele. Bătu cu palma pe locul de lângă el, așteptând ca soția lui să-l urmeze. Dar, ca de obicei, Mariah trebuia să-și facă numărul de „dominație" asupra lui Eli.

Pe Richard îl enerva să-și vadă nevasta lăsându-și mâna să alunece peste umărul și brațul lui Eli. Dar n-avea să-și schimbe niciodată obiceiurile, mai ales cele legate de Eli.

– Ah, Eli, compania ta este întotdeauna o plăcere, zise ea.

Eli îi luă mâna în a sa, o ridică și îi sărută vârful degetelor.

– Mariah, spuse Richard, cu un glas tăios, avem de discutat o mulțime de probleme. Cred că ar trebui să începem, dacă vrei să luăm și cina.

Mariah afișă un vădit zâmbet artificial și se așeză.

Eli ridică o mână.

– Oh, nu, Richard. Dacă ai făcut rezervare, îmi cer iertare. Am comandat cina pentru toţi trei. Privi către cadranul, cu numere romane, al ceasornicului antic al bunicului său. Vom fi chemaţi la masă în următoarele câteva minute.

Eli Luddington avea un efect iritant asupra lui Richard. Chiar şi când pronunţa numele comun al lui Eli, simţea în gură un fel de acid. Se întreba cum, oare, simpla rostire a unui cuvânt îi putea provoca un asemenea gust neplăcut. Şi mai profundă îi era amăreala din gură când îl striga pe Eli pe numele său adevărat – Marele Căzut Belial, de unde veneau literele *e-l-i* , care îi conturau numele comun. Poate, gândi Richard, numele îl forţa să-şi amintească de grămezile de lucrări pe care le înfăptuiseră şi care îi storsese, în final, toată energia. Oricare ar fi fost motivul, simţi că ostenise să-l mai urmeze pe Eli, să-i îndeplinească lucrările, misiunea. Iar în cele mai tainice momente doar, lucrul la care se gândea cel mai mult era cum ar mai putea fi liber vreodată, pentru ca tot ce făcea acum să rămână doar o amintire. Aceste gânduri nu le putea împărtăşi – nici lui Eli, nici Mariahei.

Aşa cum anticipase Eli, un servitor intră în birou şi anunţă că cina era servită.

Eli întinse mâna, iar Mariah se ridică şi îl cuprinse de braţ. Richard îi urmă. Ochii săi fixau scobitura suplă a spatelui soţiei sale, expus de rochia pe care o purta cu eleganţă. Îi simţea gustul pielii – miere curată şi dulce. N-ar sta în preajma lui nicio clipă dacă el ar renunţa la putere ori şi-ar denunţa dreptul dobândit prin naştere. Şi n-o făcea dintr-un motiv simplu: o dorea. Ea era singura cauză care îl reţinea să se îndepărteze de Eli şi, în final, de Bătrân. Eli ştiuse că totul se va derula astfel, de aceea îi făcuse cunoştinţă lui Richard cu Mariah. Mariah era lacătul cu care Eli îl ferecase. Deci, dacă n-ar fi existat soţia

lui, totul s-ar fi sfârșit. Emoția întreținută de putere dispăruse, grandoarea și măreția misiunii care se prelungea de câteva ere încoace nu-l mai entuziasmau. Nimic din toate astea nu-l mai ispiteau.

Eli o conduse pe Mariah la locul ei, apoi îl ocupă pe al său în capătul mesei lungi de sufragerie, de tip convențional, care data din secolul al șaptesprezecelea și pe care o importase din Scoția. Mariah era în dreapta sa, iar Richard – în stânga.

Spre uimirea lui Richard, Eli nu înălță paharul pentru un toast. În schimb, primele minute la masă trecură într-o tăcere stânjenitoare.

– Vă deranjează dacă voi servi doar felul principal? zise Eli. Vom sări peste aperitiv și supă, în seara asta. Pur și simplu, n-am avut chef. Sper să nu vă prilejuiesc o nemulțumire. Vom avea salată și legume, firește. Am simțit nevoia de a trece direct la felul principal – miel. Mi s-a părut foarte adecvat.

– Ah, eu sunt de acord! zise Mariah. Și, oricum, ar trebui să mai reduc din alimentație.

Pe fața lui Richard stăruia un zâmbet infatuat. Ea nu sesizase semnificația gestului lui Eli – de a fi trecut direct la miel. Simbolistica o depășea. O veche rugăciune bisericească îi răsuna în minte:

Mielul lui Dumnezeu, care ai luat asupra Ta păcatele lumii,
Miluiește-ne pe noi.

Clinchetul furculiței lui Eli, lovind farfuria, îl făcu pe Richard să ridice privirea.

– Vă pot împărtăși, acum, amândurora că am cumpărat-o pe Tempest Star, spuse Eli. O putem manipula cum dorim. Unica ei țintă va fi Cotten Stone.

– Bună treabă, Eli, zise Richard. „O sarcină în minus pentru mine", gândi în sinea lui.

– Cum ai convins-o să accepte? spuse Mariah.

Eli o atinse uşor peste mână pe Mariah.

– Am cumpărat-o, sau, mai degrabă, am făcut un negoţ. Ea îşi doreşte faimă şi avere – le va avea. Tu ştii cum funcţionează asta, nu-i aşa, Mariah?

Mariah nu răspunse. Pentru început, îi aruncă o privire lui Eli, apoi coborî ochii în castronul cu salată de voinicică, jucându-se cu furculiţa prin ea.

Eli sorbi din vinul Cabernet Sauvignon.

– N-am toastat în seara asta, fiindcă socot că nu e prilejul potrivit pentru un asemenea gest.

Richard mestecă o bucată de miel, întrebându-se dacă Eli îl va mustrului din vreo pricină oarecare sau doar se va plânge, aşa, în general. Înghiţi şi i se adresă gazdei sale:

– Cred că ar trebui să fii fericit pentru victoria asupra lui Tempest Star. Eşti nemulţumit, Belial?

Eli se trase înapoi în scaun şi-şi încolăci degetele pe piciorul paharului de vin, reacţionând făţiş la faptul că Richard îl strigase Belial.

– De ce eşti ostil, Richard-Rumjal? Vrei să sugerezi că ne adresăm prea convenţional unul altuia, sau ar trebui să rămânem în nişte termeni mai obişnuiţi, mai familiari?

– N-am sugerat nimic.

– Atunci pot presupune că anticipezi piatra căzută în pantoful meu...

Richard îşi aşeză furculiţa pe marginea farfuriei.

– Ce ai, Eli? Întotdeauna apare, din senin, câte un ghimpe care te irită.

– Cred că ai dreptate. Dar asta e din cauza eforturilor mele de a menţine treburile pe un făgaş normal, fără cârpeli. Fiecare piedică înseamnă un pas înapoi.

– Eşti nemulţumit de felul cum ne-am ocupat de agentul Venatori? Omul nostru de legătură ne-a spus că totul a mers ca pe roate – fără ghimpi, fără piedici.

– Ah, te rog să accepţi toate laudele mele. Îmi cer iertare dacă nu ţi le-am transmis încă. O treabă excelentă.

– Mulțumesc, Eli. Apreciez. Cotten Stone ar trebui să primească mesajul: tare și răspicat. Își va reaminti ce i s-a întâmplat lui Thornton Graham și nu va omite să facă o paralelă. În mod sigur, va înțelege exact cu cine are de-a face. I-am arătat mâța moartă, ca să zic așa.

– De ce nu te descotorosești de ea? Ai eliminat agentul, de ce n-o lichidezi și pe ea? zise Mariah.

Richard își tamponă buzele cu șervețelul, înainte de a căuta privirea aprobatoare a lui Eli. Îi spuse nevestei sale:

– Pentru că e de-a noastră, cel puțin pe jumătate. Tatăl ei a fost unul dintre Cei Căzuți. Da, putem s-o eliminăm, dar, vezi tu, am stabilit de la bun început că nu-i vom vătăma pe semenii sau pe descendenții noștri. În felul acesta, ne-am înmulțit. Avem nevoie de o armată numeroasă. Dacă încălcăm regula, dacă ne trădăm jurământul, înțelegerea va fi distrusă pentru totdeauna. Nu putem permite legiunii noastre să descrească numeric. Ar fi mai rău decât s-o nimicim pe Cotten Stone sau s-o redăm țărânei.

– În regulă, spuse Mariah, după ce păru că digerase cuvintele lui Richard. Înțeleg, prin urmare mă văd nevoită să pun o altă întrebare, Eli. Agentul Venatori e mort și nu există suspiciuni că alta ar fi cauza, nu un atac de cord. Atunci, de ce ești atât de agitat?

– Pentru că niciunul dintre voi nu vede cheia problemei – fuzeta. Nu am nicio îndoială că avertismentul va fi recepționat cum se cuvine de Cotten Stone. Ea va face legătura între Thornton Graham și Thomas Wyatt, dar nu va da mare atenție acestui semnal de alarmă.

– De ce? zise Richard.

– Vei vedea. Va mai trebui s-o lovești în singurul ei punct vulnerabil, fisura din armura lui Cotten Stone care ar îngenunchea-o – John Tyler.

– Mă mai vrei? îl întrebă Cotten la telefon pe Ted Casselman.

– Absolut, zise Ted. Faptul că-mi accepți oferta este cea mai bună veste din săptămâna asta.

– Dar va trebui, mai întâi, să lămurim niște lucruri. O.K.?

– Spune.

Cotten se lăsă pe spate, așezându-se comod pe pernele canapelei sale.

– Ei bine, am demisionat. Am sunat la *Galaxy Gazette* și le-am spus că vreau să reziliez contractul. Am făcut și o notificare scrisă, dar n-am expediat-o încă.

– Se pare că ai procedat cum trebuia, zise Ted.

Cotten își mușcă partea stângă a buzei de jos.

– Nu tocmai.

– Trimite odată scrisoarea și lasă slujba asta de rahat în seama lui Tempest Star, acolo, la *Courier*.

– Aș vrea eu, zise Cotten. *Gazette* mi-a plătit un avans pentru articolul despre ruinele din New Mexico. Problema e că nu am niciun articol pentru ei. Subiectul există, dar încă nu i-am ticluit sfârșitul. Asta e piesa pe care vreau s-o aduc la SNN, dar nu pot rezilia contractul până nu restitui banii la *Gazette*. Stomacul lui Cotten se strânse ca o meduză. Și nu am niciun sfanț, așa că ...

– Mă ocup eu de asta, zise Ted.

– Nu, nu așa voiam. Uite cum m-am gândit. Dar ascultă-mă fără prejudecăți.

Cotten petrecu următoarele cinci minute expunându-i lui Ted detaliile despre tăbliţele de cristal – cea din Peru, cea din New Mexico şi ultima tăbliţă, care lipsea. Îi povesti despre Hapsburgi, despre Thomas Wyatt şi legătura acestuia cu Venatori, şi despre moartea lui, care – era absolut convinsă – nu survenise din cauze naturale.

– Ăsta e subiectul pe care vreau să-l prelucrez pentru SNN. Ted, istoria asta va fi de mai mari proporţii chiar decât conspiraţia Graal-ului. În cazul tăbliţei, eu cred că avem dovada palpabilă a scrisului de mână al lui Dumnezeu, şi sunt încredinţată că spune despre mesajul Lui că ar fi destinat...

– Cotten, nu trebuie să-mi vinzi mie asta. Am încredere în tine, în instinctele tale şi în priceperea ta. În plus, ştiu foarte bine că vei urmări povestea asta, indiferent dacă SNN te plăteşte sau nu. Am dreptate?

Cotten legănă cu umărul receptorul telefonului. Vocea i se auzi aproape în şoaptă.

– Este foarte important pentru mine, Ted.

– Cât datorezi la *Gazette*? Şi nu trebuie să-mi returnezi suma. Din punctul meu de vedere, SNN dă un avans şi îşi finanţează unul dintre reporterii de top, pentru a livra un expozeu demn de ştirile de maximă audienţă.

– Aproape două mii de dolari. Şi trebuie să duc fotografiile tăbliţei peruane la un specialist, pentru traducere, ceea ce înseamnă să călătoresc din nou. Thomas şi cu mine am făcut cercetări pe aria experţilor în quipus şi am găsit că unul dintre cei mai buni din lume se află la Chicago. De acolo voi începe.

– Nu e nicio problemă. Linge un timbru şi trimite scrisoarea. N-ai de ce să munceşti pentru un tabloid de mizerie. Va fi o binefacere să te vedem revenind acasă, la SNN.

– Încă nu sunt pregătită să mă mut la New York. Mai întâi, trebuie să dau deoparte toată negura asta din jurul tăbliței.

– Hei, copilo! Lucrezi unde îți este mai convenabil. Putem să ne gândim la mutat abia mai încolo.

– Ted, ești cel mai tare! Și n-o spun într-o doară.

– Bine, bine. Crezi că, dacă mă flatezi, îți mărești salariul?

Râseră amândoi.

– Hei, ții legătura cu John Tyler? întrebă Ted.

– Da. Am vorbit cu el imediat după moartea lui Thomas, am mai vorbit și ieri. Au transportat trupul lui Thomas cu avionul, la Washington, pentru a fi înmormântat. N-avea rude, așa încât doar angajații ambasadei, împreună cu membrii Venatori, vor lua parte la ceremonie. John s-a ocupat de tot. Am purtat o conversație îndelungată...

– Pe voi doi vă leagă ceva special, nu-i așa? E rău că e preot, chiar arhiepiscop.

– Dar *este* preot. Și cu asta – basta.

– Hei, hei, după cum ziceam, e rău că e așa. Ted făcu o pauză, apoi spuse:

– Nu te voi mai hărțui pe tema asta. Nu vreau să ating un punct sensibil...

– Oarecum, zise Cotten.

– În regulă, copilo, așterne-mi pe hârtie un plan și informează-mă despre derularea lui. O să-ți trimit niște bani și, când vei fi pregătită să faci rezervare la avion, dă-mi de știre. O să decontez totul prin departamentul de deplasări al SNN.

* *

După sosirea pe aeroportul O'Hare din Chicago, Cotten luă autobuzul către Crowne Plaza, Greektown. Întâlnirea ei era programată, la ora trei, cu Dr. Gary Evans, profesor în cadrul Programului de Studiu al Anzilor, la Universitatea din Illinois, Departamentul de Antropologie din Chicago.

La 14.55, stătea în fața secretarei acestuia.

– Sunt Cotten Stone, mă aflu aici pentru întrevederea cu dr. Evans. În mâna dreaptă ținea o mică mapă de piele, cu fermoar.

– Domnișoara Stone a sosit, spuse secretara la telefon.

Ascultă o clipă, apoi închise.

– Dr. Evans vă așteaptă. Puteți intra.

Cotten bătu încet la ușă, apoi intră în birou.

– Bună ziua, zise Evans, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna peste masa de scris. Ca vârstă, părea să fie în jurul a șaizeci și cinci de ani, cu o pieptănătură uleioasă și îmbrăcat cu un costum nepotrivit. Purta ochelari cu lentile groase, și la fel de grav era accentul său de Midwest. Încăperea era mică și înghesuită – cărți, ziare și dosare erau stocate una peste cealaltă, în coloane aliniate la perete.

– Mulțumesc că ați acceptat să mă vedeți, Dr. Evans.

– Ziceați că aveți niște texte quipus, zise el, aruncând o privire curioasă spre mapa ei. Luați loc, vă rog!

Cotten se așeză în partea opusă lui Evans.

– Încă de când ați sunat am ars de nerăbdare, să văd ce ați găsit, spuse Evans. Mai ales că – ziceați – sunt primul care am prilejul să le examinez.

Cotten își mută mapa în poală.

– Într-adevăr, sunteți primul.

– Cum ați ajuns în posesia acestor quipus-uri? întrebă Evans. Părea că nu doriți să intrați în detalii, la telefon.

Cotten înghiți anevoie.

– E mult prea complicat să explici într-o convorbire telefonică. Și poate că v-aș fi indus în eroare. Nu am, fizic, quipus-ul, ci doar fotografii.

Cotten desfăcu fermoarul mapei și scoase trei fotografii 5/7 ale tăbliței, pe care le tipărise acasă.

Le răsfiră pe masa lui Evans. Îl privi: clipea des din ochi, iar sprâncenele i se încruntară când trase pozele mai aproape de el.

– Ce e asta? întrebă el.

– O tăbliță de cristal găsită pe un șantier arheologic îndepărtat, din Peru.

Evans căută în sertarul mesei de scris și scoase de acolo o lupă mare. Luând în mână prima dintre cele trei poze, o ținu din unghiuri diferite, examinând-o atent cu lupa. Apoi continuă cu a doua și a treia.

– Ce părere aveți? întrebă Cotten. Partea inferioară a tăbliței arată ca o exprimare în quipus, nu-i așa? Liniile sunt ca sfoara, iar punctele – ca nodurile. Asta poate fi, nu?

– Posibil, zise Evans, ridicând din umeri. !Nu înțeleg ce e cu tăblița asta. Ce reprezintă? M-am așteptat să-mi aduceți o mostră de quipus autentic.

Se uită la ea.

– Nu știu ce e asta, domnișoară Stone. Nu cred că vă pot fi de folos. Ar trebui să văd fizic quipus-ul. Felul în care a fost țesut materialul textil, culoarea firului, toate acestea sunt la fel de importante ca și nodurile – sau punctele, în cazul de față.

– Totuși, nu deslușiți chiar nimic? N-ați putea lucra, cel puțin, cu liniile și punctele? Își dădu seama că avea o oarecare disperare în glas.

– Cercetarea presupune foarte mult timp, iar al meu este limitat. Puteți măcar să confirmați autenticitatea acestor fotografii sau să-mi prezentați dovezi că sunt poze ale unui artefact real? După câte îmi dau seama, ar putea fi simple gravuri pe sticlă.

– Dar nu sunt. Vă asigur că e o tăbliță de cristal descoperită pe un șantier arheologic, în Peru. Am făcut personal pozele, înainte ca tăblița să fie distrusă. N-ați citit despre dezastru? Dr. Carl Edelman, întreaga tabără...

– Masacrul? Firește că am citit despre el, dar nu-mi amintesc să se fi făcut vreo mențiune despre o tăbliță de cristal.

– Pentru că a fost distrusă. Ăsta a fost motivul pentru care toți au murit – din cauza tăbliței. Toți care au văzut-o au trebuit să moară.

– Dumneavoastră ați văzut-o, domnișoară Stone, și, totuși, n-ați murit.

Cotten se ridică și făcu un gest repetat, indicând cu degetul spre desenul cu alură de quipus, de pe una dintre fotografii.

– Există ceva în scrierea asta, în acest quipus, care e atât de important, încât...

– Îmi pare rău, domnișoară Stone.

– Vă rog, insistă ea. – Mi-ați fost recomandat de oameni cu greutate. M-am bazat pe ...

Evans adună pozele în mână și i le întinse.

Cotten se dădu un pas în spate.

– Mai aruncați doar o privire, vă rog. Vă implor, dr. Evans. Când vă plictisiți ori n-aveți ce face, sau când vă dă ghes curiozitatea, uitați-vă la ele. Numele și numărul meu de telefon sunt scrise pe spate.

Cotten se răsuci pe călcâie și ieși din biroul lui.

*
* *

Lester Ripple sosi mai devreme. Întotdeauna ajungea mai devreme. Făcu ocolul cartierului de trei ori înainte de a se da jos din mașină, ocolind și clădirea de trei ori. Afurisiții de ochi îi lăcrimau ca unui bebeluș care plânge. „Blestematul ăsta de vânt rece e o pacoste", gândi el.

– Etajul trei, zise el cu voce tare, amintindu-și unde fusese solicitat să se prezinte. Poate era un semn. *Etajul trei. Etajul trei. Etajul trei.*

Își controlă ceasul. Era prea devreme, dar nu mai putea să se plimbe pe afară. Știa că obrajii lui trebuiau să fie acum roșii ca focul din cauza frigului,

și afurisiții de ochi ... Iisuse, prima zi de muncă, și deja arăta jalnic! Poate că o să-l concedieze până să apuce să înceapă. Și-și dorea job-ul chiar dacă nu era în Departamentul de Fizică, unde se înscrisese inițial. Voiau un matematician pentru Departamentul de Antropologie. Interesant. Funcția sa va fi de profesor asistent în cercetare. Drumul spre glorie. Era un lucru bun. Responsabilitățile generale erau de a dezvolta și a conduce un program de cercetări subvenționate, de a asigura suportul financiar și de a publica rezultatele cercetării. Acum, cea din urmă ar putea avea o hibă, de vreme ce nimeni nu voia să-i publice teoria firului. Și asta era cheia tuturor problemelor. În niciun caz nu va renunța la ea. În schimb, nu va avea șansa de a preda cursuri, și prefera această opțiune. Dar antropologie? Stătea încordat, dorind să afle mai multe detalii specifice despre ceea ce așteptau de la el.

Ripple intră și porni în sus, pe scări. Chiar dacă trebuia să-și omoare timpul, n-avea importanță, va fi punctual. Nu încape îngăduință pentru întârziere.

– La naiba, la naiba, la naiba! zise el, la nici jumătatea primului șir de trepte. Subțiorile îi erau ude, și un strop de transpirație i se prelingea pe buză. Emoțiile. Asta-i – era emoționat. Îi veni în minte reclama TV cu recomandarea: „Nu-i lăsa niciodată să te vadă asudat".

Deodată, – „Ah, Dumnezeule!", își spuse –, simți presiune din intestine. Trebuia să meargă la toaletă! N-ar fi putut să șadă în fața mesei noului său șef și să aibă crampe intestinale – ce s-ar întâmpla, oare, dacă nu s-ar putea abține, ce s-ar întâmpla dacă ar erupe în transpirație și rahat, și nu s-ar putea abține?

Ripple se grăbi în sus pe scări, ajungând în final la etajul trei. Străbătu cu pași grăbiți coridorul, rugându-se să găsească o toaletă. O găsi: o plăcuță de alamă indica toaleta bărbaților.

În cabină, șezând pe vasul de closet, scoase din buzunar un pliculeț vidat de Imodium, îl deschise și mestecă bine cele două tablete cu acțiune dublă. „Salvat", își zise în gând.

La sfârșit, simțindu-se eliberat, ieși din cabină și-și spălă mâinile la chiuvetă. Automatul pentru prosoape de hârtie era acționat din interior de un detector de mișcare. Ce mișto! Își flutură mâna prin fața acestuia, și vâști! – ieși un prosop de hârtie. După ce-și uscă mâinile, aruncă hârtia în coșul de gunoi.

Ceva îi atrase atenția. Se aplecă deasupra coșului, studiind cum ar putea să extragă ceva fără a se contamina. Întinse mâinile și le flutură de trei ori prin fața automatului cu prosoape de hârtie. Rupse un prosop de hârtie și îl plasă în palma dreaptă, folosindu-l ca pe o barieră între pielea sa și obiect.

Lester Ripple vârî mâna în coșul de gunoi și scoase de acolo trei fotografii.

ISPITĂ

Se lăsase întunericul când Papa se plimba singur pe cărare, prin grădinile Vaticanului. Căldura nestatornică a zilei de toamnă dispăruse odată cu apropierea serii, așa încât fu nevoit să ia un hanorac peste sutana albă. Petrecuse un timp în capela sa privată, plângând pierderea lui Thomas Wyatt. „In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti", zise el, făcând semnul crucii și rugându-se ca Dumnezeu să primească la El, întru eternă pace, sufletul lui Thomas Wyatt. Papa ținea în mână o Biblie deschisă la Psalmi 23:4 și citea cu glas tare: „Cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima, care n-a luat în deșert sufletul său și nu s-a jurat cu vicleșug aproapelui său".

„Potrivită alegere", rosti cineva.

Papa făcu o pauză și privi în direcția de unde auzise vocea. Un bărbat cu părul cărunt, aproape de aceeași nuanță cu a cămășii sale de mătase, ședea pe o bancă, lângă alee. Își ridică gulerul hainei de culoare neagră.

– Vrei să-mi ții companie? zise Bătrânul, indicându-i banca de lângă el.

– Ce dorești? spuse Papa.

– Să-ți răpesc o clipă din timpul prețios, spuse zâmbind. Vorbea cu un calm manierat.

Papa ezită. Felul de a fi – inofensiv – al Bătrânului era menit să-l deruteze.

– Nu avem ce să ne spunem.

– Sunt sigur că avem. De fapt, avem să ne spunem atât de multe, încât nu putem discuta aici. Așadar,

poate că ar trebui să le luăm în ordinea priorităților. Lovi ușor cu palma banca de lângă el. Dar, mai întâi, insist să stai jos și să te relaxezi.

Papa se așeză încet, închizând Biblia în poală.

– Sunt uimit, zise Bătrânul. Nu te arăți deloc alarmat de prezența mea. Ești vrednic de laudă.

– Ar trebui să fiu alarmat? Papa făcu un gest simplu, arătând spre grădinile dimprejur. Tu ești cel care îmi vizitează domeniile. Poate că tu ești cel care ar trebui să se arate neliniștit.

Bătrânul îi aruncă o privire dominatoare, înainte de a vorbi:

– Unul dintre războinicii tăi a căzut.

– Ține de natura războiului.

– Alții îi vor urma.

– Te-am întrebat ce dorești, repetă Papa.

– În final, capitularea ta.

– Imposibil. Îți dovedești incapacitatea de a profeți. Veacurile de umilințe și-au luat birul și te-au condus la nebunie?

– Mulți m-au acuzat de altele mai rele.

– Nu am timp pentru discuția asta.

– Trebuie să-ți faci timp. Sângele multora va cădea, în scurt timp, pe capul tău dacă îi îngădui fiicei lui Furmiel să afle accesul la taină.

– Explică-te.

– Chiar nu înțelegi? Nu poți să-ți imaginezi, nici măcar pentru o clipă, cât de rănit sunt? Nu umilință resimt, ci o mare durere, un sentiment de pierzanie și furie. Dacă ți s-ar fi tras Paradisul de sub picioare, ai fi găsit, desigur, o cale să te răzbuni. N-ai fi fost altfel decât mine.

– Poate că ar trebui să te gândești mai bine înainte de a te declara în termeni egali cu Creatorul. Și nu, nu sunt la fel cu tine.

– Am *fost* cândva în termeni egali cu El. Toți eram egali. Toți – minunați. Toți – merituoși. Nu I-a

plăcut când L-am provocat. Ăsta e motivul acelei bătălii. Eu și cei care mi s-au alăturat constituiam o amenințare, pe care El n-a putut s-o tolereze. Și nu te îmbăta cu apă rece. Ești ca mine, pentru că în inima ta zace ură, neîncredere și întuneric. Acestea – toate – sălășluiesc în inimile oamenilor.

– Ai spus că sângele multora va cădea...

– Timpul se scurge. Iar femeia se apropie tot mai mult de descoperirea ultimei tăblițe. Nu voi permite să se întâmple așa ceva.

– De asta i-ai luat viața lui Thomas Wyatt? Ți-e teamă de Cotten Stone?

– Detest stilul ei eruptiv. Dacă ne forțează spre ziua de apoi, vom fi obligați să ne arătăm la chip. Această acțiune, în sine, îi va stârni pe mulți împotriva noastră.

– Încă o dată: ce dorești?

– Să intervii.

– Dacă o fac, viețile celor despre care vorbești vor fi salvate?

– De ce nu faci ceea ce e mai bine pentru toată lumea? De ce n-o convingi să nu meargă mai departe, să schimbe direcția, să renunțe? Dacă nu se va opri, va avea de îndurat nesfârșit de multă suferință. Va ajunge să-i facă rău singurei persoane pe care o iubește mai mult decât orice pe lume.

– Și dacă fac ce-mi ceri, eu ce voi primi în schimb?

– Putere mai presus de orice putere.

– Am deja putere.

– Bogății ce le întrec pe ale oricărui rege care a trăit vreodată.

Papa făcu un gest circular cu mâna, înspre palatal papal.

– Privește în jurul tău. Cum denumești toate astea?

– Ai o minte îngustă. Nu ești în stare să-ți imaginezi ce pot oferi eu. Depășește capacitatea ta de a cuprinde cu mintea.

– Nu am susținut niciodată că sunt altceva decât un simplu om.

– Atunci, îți voi dărui, în schimb, înțelepciunea și inteligența de a te propulsa dincolo de tărâmurile marilor gânditori contemporani sau ai oricăror timpuri istorice...

– Cunoști secretul? Cel pe care ea îl caută?

– Da.

– Spune-mi-l și voi face precum zici.

Bătrânul izbucni într-un hohot de râs.

– Ce ți se pare atât de hazliu?

– Mă crezi prost.

– Știi ce cred? zise Papa.

– Ilumineză-mă.

– Cred că ești disperat. Dar trebuie să știi că nu există ispită care să mă subjuge.

– Nu-ți voi face oferta asta a doua oară.

– Cotten Stone, cred eu, este pe cale de a lovi nimicitor, iar pe tine – fatal.

– Privește-ți mâinile. Vezi urme de sânge? Poți trăi astfel?

Papa se ridică în picioare, întorcându-i spatele Bătrânului.

– Piei din fața mea, Satană! rosti el.

Când se uită înapoi, pentru a repeta porunca, banca era goală.

Lester Ripple îndepărtă toate lucrurile de pe masa pentru cărți, din fața televizorului. Le stocă în trei vrafuri, mutându-le pe holul ce ducea la dormitorul de o singură persoană. Avea nevoie de spațiu liber de lucru. Spațiu liber, minte liberă.

Se așeză pe scaunul Samsonite și etală cele trei fotografii pe blatul mesei, tapetat cu vinil, din fața sa. Lângă ele postă o lupă cu lumină proprie.

Încă de când găsise pozele în toaleta bărbaților, îl rodea nerăbdarea de a ajunge acasă. În prima sa zi de muncă, era cert că nu-și dorea să-l observe nimeni furând din coșul de gunoi din baie. Dar privirea fugară îi căzuse pe fotografii, care îi atrăseseră imediat atenția. Dr. Evans l-ar putea considera un prostănac, un zănatic, din moment ce întreaga sa concentrare diurnă o redirijase spre pozele pe care tocmai le găsise. În mintea lui Ripple nu mai era loc pentru altceva: îl stăpânea curiozitatea de a mai arunca un ochi peste ele. Își aminti că porțiunea de sus – din ceea ce părea a fi o gravură pe un soi de tăbliță de sticlă – era acoperită cu glife sau pictograme, dar ceea ce îl uluise pe el era, de fapt, porțiunea de jos.

Să fie, într-adevăr, ceea ce părea a fi ?

La sfârșitul zilei, își târa picioarele crăcănate, pe holuri și apoi afară din universitate, cu cele trei fotografii bine adăpostite în servieta sa. Acum, aflându-se în siguranță în apartamentul său, putea să-și facă timp să le examineze.

Ripple se aplecă peste prima dintre fotografii, ținând lupa deasupra ei. Privi prin lentilă, urmărind cu degetul rândurile de linii și puncte. Simți declanșându-se trăgaciul din creierul lui, apoi succesiunea rapidă a gândurilor.

Numere. Expresii matematice. Numere, simboluri și cuvinte? Expresii și ecuații. Frânturi. Fragmente. Da, numere, și simboluri, și cuvinte. Toate se întrepătrundeau, iar creierul său le procesa, asemeni unui supercomputer.

Brusc, Ripple se lăsă pe spate, în scaun, și opri lupa. Îi pierise respirația, de parcă urcase în fugă mai multe șiruri de trepte.

Hulk. Asta era. Îl va schița pe Incredibilul Hulk, cu carioca verde, și va aștepta ca totul să se aștearnă în mintea sa.

Lester Ripple înșfăcă ultima ediție din *The International Journal of Theoretical Physics*, așezat la capătul canapelei, apoi luă o cariocă verde, cu vârful subțire, dintr-un pahar 7-Eleven de pe tejghea, revenind la masa pentru cărți. Îi luase un an întreg ca să economisească bani pentru abonament – peste 1800$. Dar își făcuse un dublu serviciu: putea citi și jurnalul, dar putea și să mâzgălească și să deseneze în voie pe paginile lui.

Lester alese o filă a jurnalului ce nu conținea niciuna dintre schițele sale anterioare și începu să deseneze. Pe margine, Hulk începu să prindă contur. Era ca și când se încorda să ridice o greutate nemăsurat de mare.

În timp record, Lester se simți mai bine, iar harababura din creierul său începu să se organizeze, să se filtreze, stocând metodic informația într-o structură ce căpăta sens. Fredona „You've Lost That Lovin' Feelin'." Scena în care Tom Cruise și companionii săi de zbor cântau melodia asta în *Top Gun* era una dintre scenele sale favorite. Poate că va

urmări din nou filmul în seara asta. Era unul dintre cele mai rulate DVD-uri ale colecției sale.

Ripple desenă doar capul lui Hulk, fața și partea stângă a trupului, dar era suficient deocamdată. La nevoie, s-ar fi apucat din nou și ar fi desenat partea dreaptă.

Reluă examinarea pozelor și apoi începu să ia notițe pe o bucată de ciornă ce căzuse pe jos când eliberase masa. Curând, găsi că pe hârtie nu era destul spațiu pentru toate postulatele și calculele sale.

Ripple își făcu drum spre bucătărie. Un teanc de bloc notes-uri cu foi galbene umplea comoda de sub sertarul cu argintărie. Folosea foarte multe caiete galbene.

Acolo se afla și un recipient de plastic cu creioane ascuțite, numărul 2, marca Ticonderoga, și ascuțitoarea sa de creioane Batman. Luă trei caiete și trei creioane, împreună cu ascuțitoarea sa, și se întoarse la masă.

După trei ore de la începutul studiului, Lester Ripple se ridică și se plimbă în jurul mesei.

Cine ar fi putut să scrie asta? Oare cine era cel care îi copiase teoria firului? Da, era mult mai elaborată decât a sa, scrisă într-o combinație de cuvinte codate și ecuații de mecanică cuantică. Unele părți apăreau ca niște propoziții directe, dar apoi se amestecau cu ecuații complexe, toate fiind scrise într-un cod binar tridimensional. Cea mai dificilă parte a descifrării era următoarea: trebuia deslușit când anume codul constituia un limbaj și când anume devenea o ecuație matematică. Părțile ce fuseseră acoperite de pata de lumină lăsau în urmă întrebări fără răspuns. Doamne, cât și-ar fi dorit să decodifice ultimele rânduri! Imposibil, căci blițul le obliterase. Dar era convins că tot ce scria acolo corobora în continuare teoria sa.

Și, astfel, stătea față în față cu propria teorie a firului, scrisă pe un misterios bloc de sticlă, dovedind că exista o multitudine de lumi, lumi paralele, toate generate de forța gândului, toate existând simultan. Teoria firului susținea că orice gând se oglindește în lumea în care trăim și, prin urmare, de la un capăt la celălalt al universului. Toate posibilitățile sunt deja create. Toate efectele există deja. În aceste fotografii, altcineva decât Ripple profețise conexiunea sau legătura dintre toate evenimentele, energiile, sufletele și spiritele. Ca și în teoria sa, se trasase puntea dintre legile lumii cuantice, cu dualismul ei: undă-corpuscul, și legile fizicii clasice. Se găsise răspuns la întrebarea: „Dacă electronii pot fi în două locuri simultan, tu de ce nu poți?". Răspunsul era simplu, dacă îngăduiai minții să vadă realitatea cu alți ochi.

Ripple se așeză din nou, aruncând încă o privire asupra pozelor și notițelor sale. Apoi întoarse pe dos prima dintre fotografii și citi din nou numele și numărul de telefon scrise pe verso.

Cu glas apăsat și cutezător, rosti:

– Domnișoară Cotten Stone, aici dr. Lester Ripple de la Universitatea din Illinois, Chicago, Departamentul de Antropologie.

Repetă de două ori introducerea, străbătând drumul până la telefonul agățat pe peretele bucătăriei.

*
* *

– Evans n-a vrut să le vadă, Ted, spuse Cotten la telefonul mobil, în timp ce introducea cardul-cheie în ușa camerei sale de la Crowne Plaza. I-am lăsat pozele, dar nu cred că va catadicsi să le mai acorde nici măcar o clipă de atenție. Îmi pare rău că ți-am irosit banii.

– Hei, se mai întâmplă să te afli în impas, zise Ted Casselman. Ține de natura profesiei noastre, nu-i

așa? Tu și Wyatt pe cine mai trecuserăți în lista experților?

– Evans promitea cel mai mult. Cotten așează mapa goală jos, la piciorul patului. Socot că e o adevărată risipă de timp și bani să cutreier în zbor toată țara, încercând să găsesc pe altcineva care să examineze pozele. Cotten se lăsă pe spate, lungindu-se pe cearșaful patului. Și-apoi, aș vrea să asist la înmormântarea lui Thomas. Simt că ar trebui să fiu acolo...

– Asta nu schimbă cu nimic situația.

– Știu, dar așa e corect. Tocmai când începuserăm să ne cunoaștem... Sunt sigură că el ar fi venit să-și ia un ultim rămas bun de la mine, dacă eu aș fi fost în locul lui. După încheierea ceremoniei, mă voi întoarce și voi relua investigația. Dar acum, trebuie să fac asta.

– Ai nevoie de ajutor ca să te organizezi? Hotel?

– Ted, ești mai rău decât un tată în carne și oase. Sunt om mare. Știu să mă descurc.

– Trebuie să am grijă de tine, fetițo.

– Vorbim în curând, zise ea și închise telefonul mobil.

„Ce pierdere de timp – să vin până aici", gândi ea, aruncându-și pantofii din picioare și întinzându-se pe spate. Fără îndoială, va întâmpina aceeași reacție și din partea celorlalți experți în quipus. Da, avea nevoie de o schimbare de registru majoră.

Telefonul mobil zbârnâi. Cotten deschise clapa și verifică identitatea apelantului, așteptându-se să fie Ted, care o resuna. Dar numărul avea prefixul local 312 – Chicago.

Cotten cercetă cu privirea clienții din Starbucks, în căutarea cuiva care purta o șapcă de baseball, cu „Wile E. Coyote" brodat pe ea. Lester Ripple îi spusese că astfel îl va recunoaște. „Acest detaliu ar fi trebuit să înlesnească identificarea", gândi ea. Dar din toată încăperea nu sărea în ochi niciun „Wile E. Coyote".

O mână grea o bătu pe umăr, făcând-o să se întoarcă.

– Domnișoara Stone? Sunt Lester Ripple de la Universitatea din Illinois, Chicago, Departamentul de Antropologie, Programul de Studiu al Anzilor.

Suna ca un recital. Lester respiră zgomotos, încrețindu-și nasul, apoi îi întinse mâna. Era scund și îndesat, cu părul blond răsărindu-i de sub șapca ornamentată cu desene animate. Avea, probabil, vreo treizeci de ani, iar ochii îi lăcrimau. Lângă el, zăcea o servietă ponositä.

– Îmi pare bine să te cunosc, Lester, zise Cotten, strângându-i mâna. Îmi pare rău că n-am putut urmări cu atenție ce încercai să-mi spui la telefon.

Lester dădu afirmativ din cap, în mod repetat, de câteva ori, cu o scurtă mișcare a gâtului.

– Am...am păstrat un loc în partea aceea. Ripple se întoarse pentru a o conduce într-acolo. Scuzați-mă, spuse el, lovindu-se de aproape toată lumea pe care o întâlni în cale. Scuzați-mă, scuzați-mă.

„E întruchiparea imaginii cu nuca-n perete", își zise ea în gând, urmându-l. Până și coada cămășii îi

atârna într-o parte, iar cureaua sa ratase vreo două găici, la spatele pantalonilor. Clasicul tocilar.

– Aici, zise el, trăgând de sub masă un scaun destinat ei.

O foaie de hârtie ce fusese pusă pe scaunul acela zbură pe podea. Cotten văzu cuvântul *rezervat* scris pe ea, subliniat de trei ori. O altă hârtie, cu același cuvânt – *rezervat* –, trona în mijlocul mesei circulare, pe care era așezată o ceașcă de cafea încă neatinsă, folosită drept contragreutate.

– Am ajuns aici de ceva vreme, zise Lester. N-am vrut ca altcineva să se așeze la masa noastră, în timp ce eram la baie. Ridică hârtia de jos. Luând loc vizavi de Cotten, spuse: O.K., ați auzit de Cristofor Columb, nu-i așa? Își roti ochii. Sigur, oricine știe cine a fost Columb. Dar știați că mintea poate percepe doar ceea ce crede că este posibil?

Ripple se holba la ea, așteptând vădit un răspuns.

Cotten clătină din cap.

– Îmi cer scuze, dar nu cred că pricep.

Ripple își presă podurile palmelor pe pleoape.

– Știu, știu. Am o problemă.

„Poate că n-ar fi trebuit să accept să mă întâlnesc cu individul ăsta. E țăcănit – în mod clar, e dus cu pluta ", își zise Cotten.

– O.K., vă explic îndată, spuse el. Studiez fizica cuantică, ceea ce înseamnă că studiez lumea la nivel cuantic, divizată în particule mai mici decât atomul. Acolo jos, în lumea aceea, toate regulile acestei lumi nu se aplică. Și viceversa. În lumea cuantică găsim ceea ce numim suprapunere cuantică – asta înseamnă că e posibil ca particulele să se afle în două sau mai multe locuri, sau stări, în același timp. Fiindcă, de pildă, atomii nu sunt lucruri, ci doar tendințe. Fizica cuantică calculează doar posibilități, și toate posibilitățile sunt deja existente. Conștiința nu devine realitate decât după ce alege o posibilitate. Începu să mâzgălească ceva pe un șervețel. Priviți.

Cotten se uită la ceea ce scria Ripple. Păreau a fi ecuații matematice, paranteze, cifre, simboluri, dar tot așa de bine putea să fie aiureala unui țicnit.

– Domnule Ripple, vă...

– Lester. Spuneți-mi Lester.

– Lester, va trebui să vorbești pe înțelesul meu, dacă vrei să înțeleg.

– Doriți cafea, café latte, cafea Mocca, ceva? întrebă Ripple.

– Nu, mulțumesc. Poate mai târziu.

– Nici eu nu beau cafea, dar mi-am comandat una, ca să pot ține masa rezervată. E decofeinizată, asta în caz că voi fi nevoit să sorb din ea. Ripple făcu șervețelului cocoloș, își scoase șapca, după care se scărpină în vârful capului, făcând ca smocuri din părul său să se ridice în toate direcțiile.

„E mai mult decât ciudat", gândi Cotten. Dar avea, totuși, o anume doză de sinceritate și inteligență, eclipsată de felul său bizar de a fi.

Trase în fața lui alt șervețel și, cu un gest plictisit, desenă marginile unui cub, apoi îl împinse în fața ei.

– Priviți-l. Spuneți-mi punctul dumneavoastră de vedere, în timp ce-l priviți. Îl priviți de sus în jos, de jos în sus, sau din lateral?

– De sus în jos, zise ea, uitându-se la Ripple.

– Nu, nu, nu. Nu vă uitați la mine, uitați-vă la cub, spuse el, cu glas gâfâit, ca și cum n-avea destul aer.

Cu toate că răbdarea îi era pe sfârșite, Cotten se uită la desen. Apoi, în mod inexplicabil, perspectiva ei se schimbă. Ridică privirea și zâmbi.

– Acum îl văd din lateral, zise ea.

– Exact.

– Este doar o iluzie optică, spuse Cotten.

– Da! Ripple lovi cu palmele în masă. N-am făcut nimic pentru a schimba desenul, toate posibilitățile existau deja. Conștiința dumneavoastră e cea care a

definit realitatea perspectivei – ceea ce ați văzut. Asta este, de fapt, lumea. Posibilități sau, cum ați spus, iluzii. Realitatea este iluzie. Iluzia este realitate, dar numai atunci când o înțelegem și devenim actanți.

Cotten se lăsă pe speteaza scaunului. Avea o vagă idee despre ce voia să spună Ripple, chiar dacă nu-i era prea clar.

– Știu că vă e greu să îmbrățișați această teorie și să-i dați crezare. Așa că mai bine să ne întoarcem la Columb. Legenda spune că, atunci când navele lui Columb s-au apropiat de insulele Caraibe, băștinașii care vieţuiau acolo nu le-au putut vedea. De ce? Pentru că nu puteau să și le imagineze, nu aveau niciun fel de concepție despre un vapor de o sută de tone, cu trei catarge. Șamanul lor a privit înspre mare și a văzut valurile produse de prora vaselor, astfel încât a știut că ceva se apropia. Dar mintea sa nu putea să vadă vapoarele. După mai multă practică în scrutarea orizontului, navele au început, în fine, să ia formă. Le putea vedea. Și din clipa în care șamanul le-a descris celorlalți, aceștia s-au concentrat, și au putut vedea și ei.

– Povestea asta nu e adevărată, spuse Cotten.

Ripple ridică din umeri.

– Toți specialiștii în fizica cuantică înțeleg aceste principii, dar există o mică lacună în demonstrația lor. V-am spus că, în lumea cuantică, atomii pot exista în mai multe locuri simultan. Pe tema asta există suficientă documentație. Asta nu e o poveste gen Columb. Dar avem o breșă între lumea cuantică și ceea ce vedem cu ochiul liber. De ce masa asta nu poate fi în două, sau trei, sau o mie de locuri simultan, așa cum particulele pot fi în lumea cuantică?

Ripple se șterse din nou pe cap.

– Habar n-am, zise Cotten, a cărei fascinație sporea cu fiecare clipă.

– Am găsit răspunsul. Este o parte din teoria firului, elaborată de mine. Ripple scoase din servietă un plic maroniu. Deschise capacul și extrase cele trei fotografii. Și tocmai asta scrie pe obiectul ce apare în aceste poze, pe care spuneți că le-ați făcut. Toate ecuațiile și explicațiile mele sunt aici, în acest cod. Arătă spre una dintre poze. Spuneați că provin de pe un șantier arheologic din Peru. Cum se poate?

– Nu știu cum se poate, dar acolo a fost găsită tăbliță. Am fost acolo când au excavat-o. Cotten făcu o pauză, apoi își împreună mâinile în poală. Tot ce mi-ai spus sună foarte interesant, Lester, dar nu sunt prea convinsă că asta scrie pe tăbliță. Am motive să cred că inscripția este mai mult decât un fel de fizică revoluționară.

Fața lui Ripple se încreți, iar ochiul drept începu să-i lăcrimeze profund.

– Dar asta *este* ce e scris pe ea. E scris într-un cod binar tridimensional. Foarte sofisticat. O parte sunt ecuații, iar o parte – limbaj.

– Atunci spune-mi ce zice partea cu limbajul.

– Desigur, răspunse Ripple. Spune că toate posibilitățile există deja, și chestii din astea.

– Atât?

– În mare parte. Nu pot distinge ultimele două linii, din cauza petei produse de blițul aparatului foto.

„Altă pierdere de timp", se gândi Cotten.

– Sunt sigură că vei găsi pe cineva din comunitatea științifică să te asculte până la capăt, zise ea.

Ripple își trecu mâna peste creștetul capului.

– Pot să păstrez pozele? întrebă el.

– Sigur că da. Mi-am făcut o rezervă de copii. Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Lester. Sunt nevoită să plec urgent. Trebuie să eliberez camera de la hotel și să prind avionul spre Washington.

– Ah, o misiune guvernamentală, presupun, – zise el, iar dezamăgirea îl făcu să se încrunte. Fața i se plisa centimetru cu centimetru.

– O înmormântare, spuse ea.

– Îmi pare rău.

Cotten se ridică să plece.

– Ce v-ați așteptat să spună inscripțiile? întrebă Ripple.

– Mă așteptam să-mi spună cum să opresc Apocalipsa.

SIG-SAUER

Richard Hapsburg conducea Buick-ul LaCrosse, închiriat, pe Massachusetts Avenue, apropiindu-se de Observatory Circle. Pasagerul de pe bancheta din spate a unui Volvo S80 de culoare gri se afla la trei mașini distanță în urma țintei sale. Richard era deja nervos: ratase, ceva mai devreme, o ocazie de a trage, ezitând și apoi pierzând cele câteva secunde în care ținta lui era expusă. „Dacă dau chix cu misiunea asta, Eli îmi strânge testiculele în menghină".

SIG-Sauer-ul P226 era lângă el, pe scaunul pasagerului. Richard nu era un trăgător de elită, acceptase sarcina împotriva voinței sale. Îi sugerase lui Eli să angajeze un asasin, dar acesta respinsese ideea. Era evident că Eli nu voia să implice persoane din afară, nici să riște scurgeri de informații. Iar Richard mai era convins de faptul că Eli îl testa, totuși, din nou.

Richard continuă să urmărească Volvo-ul pe 14th Street și US-1. Era greu să potrivească mașina în mers, lângă S80, și să și tragă din mișcare. Cum putea să conducă, și să ochească, și să mai și tragă cu acuratețe?

Richard nu era îngrijorat că cineva i-ar reține numărul de înmatriculare și astfel s-ar putea ajunge la el, urmărind mașina închiriată. Când luase mașina, prezentase acte de identitate false și pusese peste tablele cu numărul de înmatriculare oficial altele, fictive. Problema lui nu era cum să se fofileze ca să

nu fie prins, ci cum să găsească poziția bună pentru a trage focul ucigaș.

Pe tot drumul pe care-l străbătu de-a lungul I-395 până la parcarea George Washington, Richard își croise planul. Mai avea o singură oportunitate: Aeroportul Reagan.

Apăsă pe accelerație, depășind două mașini, până ce ajunse chiar în spatele mașinii Volvo. Putu să vadă capul țintei, prin geamul din spate al mașinii. Doar câțiva pași mai separau cele două vehicule.

Volvo opri în curba unde pasagerii sosiți așteptau autobuzul sau taxiurile comandate. Richard parcă chiar în spate. Lăsă în jos geamul mașinii LaCrosse și propti automatul în ramă, sub un exemplar din *Sports Illustrated*.

Șoferul ieși și înconjură mașina. Deschise portiera din spate a mașinii S80.

Când ținta ieși afară, Richard apăsă pe trăgaci.

*
* *

Cotten Stone își croia drum prin mulțimea de pasageri sosiți pe Aeroportul Național Ronald Reagan din Washington. Cu geanta tip sport agățată de umăr, simțea că oboseala îi pătrunsese în oase în timpul zborului. Era răscolită de un soi de depresie, iscată de deplasarea la Chicago, de întâlnirea cu dr. Evans și cu ciudatul, dar năstrușnicul Lester Ripple. Durerea provocată de moartea lui Thomas îi stăruia în stomac, în timp ce se pregătea să participe la funeraliile lui. Știa mai bine decât oricine că Cei Căzuți îi trimiteau mesajul de a renunța, de a se da bătută. Dar ea nu intenționa să facă asta. Thomas nu i-ar fi îngăduit. Și nu va permite ca moartea lui să fie zadarnică.

Cotten făcuse o rezervare la Georgetown Inn. De îndată ce înmormântarea se va fi sfârșit, va lua legătura cu Ted și va reveni la lucru. N-avea voie să-l dezamăgească. El își asumase un risc enorm

primind-o înapoi la SNN. Carierele lor – ambele – erau puse în joc.

În vreme ce mulțimea din aeroport se rărea, Cotten făcu o pauză și se uită atent după monseniorul Duchamp, care promisese s-o aștepte. Deodată, se opri, iar ochii îi căzură pe un bărbat înalt, care se oprise la câțiva yarzi în fața ei. Purta jeanși, un pulover cu guler înalt și o jachetă grea, de piele. Zâmbetul său radia prin mulțime. Într-o clipită, îi recunoscu ochii.

– John! șopti ea, alergând spre el. Lăsând să-i cadă din mâini bagajele și aruncându-și brațele în jurul gâtului său, îl strânse la piept. Nu pot să cred că ești aici...

John Tyler o îmbrățișă, în timp ce restul pasagerilor sosiți își făceau loc pe lângă ei.

Cotten se dădu înapoi.

– Doamne! Cineva ar putea trage o concluzie greșită despre mine văzând că mă arunc în brațele unui arhiepiscop. Ridică privirea spre tavan. Oare de ce fac asta?

John o luă din nou în brațe și șopti:

– Helo, Cotten Stone.

– Helo, John Tyler, zise Cotten. O clipă, stătură încleștați în îmbrățișare. Ah, câtă căldură simțea stând cu capul aplecat pe umărul lui! Da, era atât de aproape... Mireasma de after-shave, combinată cu mirosul pielii lui îi trezea un șuvoi de amintiri.

În sfârșit, Cotten se desprinse și se trase înapoi. Își șterse lacrimile.

– Sunt atât de bucuroasă că ești aici...

– Și eu, spuse el, apucând de bagajul ei și de laptop. Hai să mergem! Am lăsat mașina să aștepte. O conduse în direcția porții de ieșire.

Afară, John arătă spre un Volvo S80 de culoare gri metalizat, parcat în curbă. Apropiindu-se, Cotten îl recunoscu pe bărbatul care aștepta lângă mașină.

– Bună ziua, domnișoară Stone, zise monseniorul Philip Duchamp, ținând portiera deschisă.

– Mare distanță de New Mexico, Monseniore! spuse Cotten. Îmi face plăcere să vă revăd. Se urcă pe bancheta din spate.

– Și mie, spuse Duchamp. Excelență! Dădu din cap, în semn de încuviințare, către John, care se urcă pe locul de lângă Cotten.

Un moment mai târziu, S80 reintra în trafic.

*
* *

Richard ajunse cu mașina la Mall și opri LaCrosse-ul în mijlocul parcării aglomerate. Inima încă îi pulsa, aproape vicios, lovindu-i cu putere pieptul, pe dinăuntru. Îl ratase pe Tyler, dar nu se putea dumiri ce traiectorie luase glonțul rătăcit. Nu văzuse pe nimeni să cadă. Trăsese focul, dar amortizorul armei și zgomotul din jurul terminalului camuflaseră complet sunetul împușcăturii. Nimeni nici măcar nu clipise. Aruncase arma și revista de sport pe scaun, apoi călcase accelerația, ieșind în grabă din terminalul aeroportului.

Eșuase.

Eli n-avea să fie încântat. Deloc.

Richard coborî din mașină și demontă placa fictivă, aruncând-o într-un coș de gunoi din apropiere. Când reveni în mașină, își rabată spătarul scaunului spre spate și porni radioul. După ce găsi un post cu muzică clasică, potrivi sonorul și apoi se cufundă în scaun, închizând ochii. Nu era plămădit pentru așa ceva.

Richard Hapsburg se săturase.

Lester Ripple mototoli toate foile de hârtie galbenă lăsate în dezordine pe blatul mesei pentru cărți.

– Inutil, bombăni el, aruncând cocoloșul pe podea.

Nu înțelegea. Sub nicio formă nu putea pricepe ce a vrut să spună Cotten Stone despre cum va opri ea Apocalipsa. Ce Dumnezeu a putut să-și închipuie că era scris pe tăbliță, sau ce era, de fapt? Codul înscris acolo era teoria lui, până la cel mai fin detaliu, și încă ce fin. Ce avea asta de-a face cu ea? Era o biată reporteriță de televiziune, pentru numele lui Dumnezeu!

Lester se uită în jos, la fotografii, și se șterse la nas cu antebrațul. Micuții stropi nu reclamau batista; nu era răcit sau infectat. Mucoasa era curată. O simplă alergie. Nimic diferit față de situația când te freci la ochi și îndepărtezi mizeria din colțul lor.

Ținu lupa deasupra porțiunii din fiecare poză, unde textul era ascuns de pata de lumină. „Apocalipsa!", zise el. Oare ea chiar voia să spună: ultimul mare război, sau se referea la vreo bătălie personală? Ar fi trebuit s-o determine să-i explice mai multe.

– Pot să le potrivesc, zise el. Pot să rezolv asta.

Lester Ripple inspiră adânc, apoi expiră. Avea de gând să-și odihnească mintea. Cele mai incredibile iluminări veneau în acele momente – momentele în care se deschidea pe sine universului, lăsând toată energia să-l pătrundă. În felul acesta descoperise, pentru prima oară, bazele teoriei firului, pe care apoi

o formulase. Își va aduce mintea în stare de puritate și receptivitate. Dar, mai întâi, așa cum îl povățuise bunica lui, trebuia să-I mulțumească Creatorului pentru că îi dăduse înțelepciunea pe care o căutase. Dacă, însă, s-ar fi rugat – simplu – doar pentru înțelepciune, asta ar fi însemnat ca mintea lui să admită că n-ar fi avut-o de la bun început. Dar ceea ce funcționa, de fiecare dată, era gratitudinea lui: Îi era recunoscător Creatorului pentru cele cu care era deja înzestrat.

„Trăiește așa cum ai vrea să trăiești cu-adevărat, și așa va fi", ar zice bunica lui. „Vezi ceea ce ai vrea să vezi, și îți va fi dat".

Lester știa că toate răspunsurile erau în capul lui. Secretul era cum să le transpună în imagini. Ca în desenul cubului pe care i-l arătase lui Cotten Stone. Tot ce conta era punctul lui de vedere.

Când lumina îi inundă ființa, Lester Ripple simți un fel de tihnă, o adâncă pace. Cursa în care mintea lui era permanent antrenată încetinise, se îndepărtase. Bine. Chiar foarte bine. Oare cum ar putea să explice cuiva experiența asta? Era ca și cum făcea parte dintr-o rețea energetică prin care toate lucrurile din univers și, poate, de dincolo de el, erau conectate.

*
* *

Cotten privi pe geam, în timp ce Volvo se îndrepta spre Georgetown Inn.

– Abia o să ai timp să te refrișezi înainte de înmormântare, zise John. Trebuie să fii frântă.

– Mental. Fizic. În toate privințele. Dar peste două ore se va termina și mă voi întoarce la hotel, să mă odihnesc.

John îi luă mâna lui Cotten într-a sa.

– Ești o femeie de fier. Crede-mă când îți spun că Dumnezeu nu îți va da niciodată mai multă povară decât poți să duci.

Cotten găsi alinare la John, odihnindu-şi capul pe umărul lui.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine..., zise ea.

Îşi continuară drumul în tăcere, până ce John vorbi din nou.

– Am stat să mă gândesc: Chauncey Wyatt, bunicul lui Thomas, s-a făcut răspunzător pentru furtul tăbliţei de la Vatican, atunci, în anul 1800. Ştim că biletul pe care l-a lăsat conţine un fel de indiciu despre locul unde a ascuns relicva.

Cotten îşi săltă capul.

– Mi-a povestit despre bunicul lui şi despre bilet, dar n-am putut să-i găsim vreo noimă. Ne înţeleseserăm să mergem împreună în Marea Britanie, pe urmele unor rude îndepărtate ale sale.

– M-am gândit, în acelaşi timp cu voi, la aceleaşi lucruri, îi mărturisi John. Am dat ordin filialei Venatori din Londra să facă nişte investigaţii. Au depistat o strămăţuşă.

– Aşadar, într-acolo va trebui să ne îndreptăm paşii, imediat după asta.

Duchamp călcă brusc frânele, aruncându-i în faţă pe Cotten şi pe John. Volvo se opri cu un scrâşnet de roţi, după care urmă un zgomot surd, apoi o plesnitură. Ceva de mari dimensiuni zburase peste capotă şi se izbise de parbriz.

– Ce naiba a fost asta? sări Cotten, uitându-se prin sticla însângerată.

Cotten stătea așezată pe marginea șoselei, în iarbă, în timp ce poliția dirija traficul în jurul locului accidentului. Presupuse că zăboveau de atâta timp acolo pentru că existau victime. Duchamp era vădit marcat și Cotten își dori să-l poată face să se simtă mai bine. Sărise în fața mașinii imediat după ce oprise, iar John și Cotten îl urmaseră. Imaginea aceea persista încă în capul lui Cotten...

Trupul, mutilat și plin de sânge, al unei femei zăcea întins pe pavajul drumului. Și ca și cum asta nu era de-ajuns, din fiul ei, de vârsta prunciei, mai rămăsese doar un morman de carne, la mică distanță de mama sa, ambii – morți.

Prelate galbene acopereau acum cadavrele celor doi, fapt pentru care Cotten era recunoscătoare. Fețele mamei și copilului îi erau vii în minte. Cotten își privi mâinile. Cu toate că le șterse pe fustă și apoi din nou pe iarbă, încă mai rămăseseră dâre roșii. Bluza ei avea pete roșii, încă neuscate, în partea din față, și un firișor de sânge îi brăzda fruntea. Bebelușul nu murise imediat, așa cum decedase mama lui, iar Cotten încercase să oprească sângerarea de la capul micuțului, dar nu putuse salva copilul.

Trebuia să înceteze a se mai gândi la asta. Dar încă îl mai putea auzi pe Duchamp vorbind cu unul dintre polițiști:

– Nu știu de unde a apărut... N-am văzut-o defel..., zise el, repetând asta în continuu, pentru oricine l-ar fi ascultat.

Cotten observă când John își puse mâna pe umărul lui Duchamp și îl conduse spre marginea șoselei unde se afla ea. Cotten se ridică în picioare.

– Cred că poliția are acum toate datele necesare investigației, spuse John.

Fața lui Duchamp era palidă, nu se distingea nici urmă de culoare în buze sau pe obraji.

– N-a fost vina ta, zise Cotten.

Duchamp clătină din cap.

– Poate dacă aș fi fost mai atent... dacă aș fi văzut-o... să deviez mașina la timp, s-o evit...

– Încetează odată să te mai torturezi, zise John. – Acest accident este un alt caz din seria sinuciderilor. Femeia a țâșnit în fața mașinii. Nu există altă explicație. Unul dintre polițiști a zis că i-au găsit mașina parcată pe banda de urgență, mai jos, lângă șosea. Nu avea de gând să se mai întoarcă. A fost un act deliberat.

– Dar, John, copilul..., spuse Cotten. De ce a trebuit să ucidă și copilul?

– Toate astea fac parte din strategia *lor*. Cu cât mai înfricoșător, cu atât mai bine, spuse John. Și să nu crezi că noi n-am fost luați în colimator. Ei încearcă să-și îndrepte tirul asupra ta. Ca și în cazul lui Wyatt.

Cotten își dădu părul după urechi.

– Trebuie să oprim asta. Trebuie să găsim ultima tăbliță.

*
* *

– Nu mă mai întorc! se răsti Richard în telefonul mobil.

Mariah își azvârli poșeta pe pat. Era pregătită să meargă la Eli, la cină, iar Richard își găsise tocmai acum să se comporte absolut ciudat.

– Despre ce vorbești? Nu l-ai aranjat pe Tyler?

– Am încercat, dar n-am reușit. Nu mai pot continua așa. Focul interior mi s-a stins...

Mariah mergea în cerc în jurul patului, cu telefonul fără fir la ureche.

– Richard, ascultă! Ești obosit și supărat. Nu poți lua decizii în starea asta. Nu gândești limpede. Urcă-te în următorul avion și vino acasă! O să vorbesc eu cu Eli. Va avea grijă să-l elimine pe Tyler, într-un alt mod.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. Mariah își mușcă destul de tare buza de jos, încât îi țâșni sângele. Dacă Richard cădea, ar fi căzut și ea odată cu el, și nu avea defel intenția să îngăduie ca lucrurile să decurgă astfel. Parcursese o cale mult prea lungă pentru a se întoarce tocmai acum din drum.

– Mai ești acolo? întrebă Richard.

– Da.

– Te iubesc, Mariah. Vino cu mine. Vom fi împreună, vom pleca undeva, oriunde în lume, departe de Eli. Poate că vom întemeia o familie, dacă vrei.

– Richard, ce-i cu tine? Tu auzi ce spui? Cuvintele tale nu aparțin aceluiași om cu care am fost în New Mexico. Ești patetic.

– New Mexico a fost ultima mea ovație. Tipul acela de putere și-a pierdut controlul asupra mea. Nu am niciun folos de pe urma ei. Nu-mi mai creează nicio emoție. Și mi-am pierdut credința în....

– Aiureli. Ai fost născut ca să faci asta. E în sângele tău. Vom sta cu toții uniți, și vom învinge. Nu poți decide – simplu – că vrei să ieși din joc. Nu ține. Nu funcționează.

– Dar pentru Furmiel, tatăl lui Cotten Stone, a funcționat.

– Și uite ce i s-a întâmplat. Ajunsese atât de deznădăjduit, încât s-a sinucis.

– Mariah, vrei să vii la mine?

Ea închise telefonul fără să-i răspundă. Îi mai rămăseseră treizeci și cinci de minute ca să ajungă la Eli Luddington, iar acum trebuia să-și schimbe hainele. Vestimentația cu pantaloni era grozavă, dar simțea nevoia ca, în seara asta, să poarte o rochie.

*
* *

– A dat-o-n bară, îi zise Eli Mariahei, stând în capătul mesei de sufragerie, iar ea de-a dreapta sa. Cinau solitari.

Mariah stătea cu spaimă. Dacă Eli vorbise cu Richard, era pierdută.

– Ai vorbit cu Richard?

– Nu răspunde la telefonul mobil.

„O scurtă amânare", gândi ea. Dacă ar reuși să-i țină la distanță un timp suficient de lung, să nu poată sta de vorbă unul cu altul, și să-l împiedice pe Eli să ia foc, ar putea, eventual, să-și readucă soțul acasă.

– Poate că bateria telefonului e moartă. Se mai întâmplă..., adăugă ea.

– Richard are încărcător pentru mașină și încărcător normal. Mă evită.

Mariah lăsă în jos lingura de supă.

– Sunt convinsă că va suna în curând. A fost stresat în ultimul timp. Lasă-mă să discut cu el. Dă-i puțin răgaz, Eli. Pune-ți nădejdea în mine în privința lui Richard, așa cum ai făcut întotdeauna. Amintește-ți, ăsta e jobul meu.

– Soțul tău e nefericit.

Mariah se făcu mică. Jurământul ei în fața lui Eli, singurul pe care trebuise vreodată să-l facă în schimbul a ceea ce ea considera că fusese *renașterea* ei, era de a-l menține pe Richard prezent și loial misiunii.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Doar că Richard e genul care rumegă toate faptele.

– Tu îl satisfăceai acasă?

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Cu sexul, cum stați? o iscodi Eli.

Mariah își împinse bolul cu supă.

– Hm... bine. Știi doar ce simte Richard pentru mine. Și e foarte gelos pe tine. *Pasul întâi.* Și chiar ar trebui să fie. Ești un bărbat atât de puternic și de arătos! Ce femeie nu ar fi atrasă de tine?

Liniile dure, nervoase ale figurii lui Eli se înmuiară.

– Îmi place când mă flatezi.

Mariah întinse mâna și îl mângâie pe cap.

– Nu te flatez, știi prea bine.

Eli sorbi din vinul său.

– Să sperăm că Richard va suna în curând și că va avea o explicație rezonabilă. Și, mai cu seamă, vești bune.

Mariah își pierdu apetitul. Eli anunțase, pentru cină, șase feluri, și dacă ea ar afișa o mutră îngrijorată, el și-ar da de îndată seama.

– Richard nu e la fel de puternic ca tine. Are slăbiciuni.

– Exact ăsta este motivul pentru care te-am introdus pe tine în toată povestea.

– Nu cred că l-aș putea admira vreodată pe Richard la fel cum te admir pe tine. Își coborî privirea, prefăcându-se rușinată de comparația pe care tocmai o făcuse. Dacă n-ar fi fost Richard... Se uită la Eli, dându-și silința să lăcrimeze. Stau alături de Richard doar pentru că tu îmi ceri asta. Doar știi pe cine doresc cu-adevărat, nu-i așa?

Eli înghiți și restul vinului.

– N-ai rostit niciodată vorbele astea, înainte.

– Consideram că nu se cuvine. Dar ți-am demonstrat-o de mii de ori, prin felul în care te ating

ori te las să mă atingi, la rândul tău. N-ai remarcat niciodată cum îți răspund? Nu poți fi atât de orb. Chiar și Richard a văzut.

Eli își mai turnă un pahar cu vin și se lăsă pe spate, în scaun, părând a o studia.

Stomacul Mariahei se strânse atât de tare, încât simți că o durea. Spera ca el să nu-i ghicească intențiile. *Pasul al doilea.* Mariah își lăsă mâna să alunece sub masă, până ce ajunse pe coapsa lui Eli. Testă mai întâi situația, fără să se miște. Observând lipsa de reacție, începu să-i mângâie încet piciorul.

Zâmbind, spuse:

– Am putea profita de tot ce e mai bun din cele două lumi. Richard nu trebuie să știe. Pot, în continuare, să-mi țin promisiunea făcută ție, și să te servesc mai mult decât într-un singur fel.

Eli continua s-o privească. Îi cântărea vorbele, din cât își dădu ea seama. Era un semn bun. Un nod din stomacul Mariahei se slăbi.

– Oare nu ăsta e motivul pentru care m-ai invitat aici, la cină, în lipsa lui Richard? Pentru că vrei să fii cu mine, așa cum și eu îmi doresc să fiu cu tine...

Mariah își trase mâna, se ridică și merse spre Eli, lipindu-se apoi de el.

– Termină-ți vinul, zise ea, petrecându-i mâna liberă pe sub rochia ei, astfel încât să-i cuprindă piciorul. Și după ce ai sorbit ultima înghițitură, te aștept la etaj, să mă guști pe mine. Și-apoi să-mi șoptești la ureche care gust e mai bun...

Mariah se retrase un pas, deschizându-și fermoarul de la spatele rochiei, dezgolind astfel unul din umeri, expunându-și spatele și oferindu-i lui Eli o privire fugară asupra unui sân gol. *Pasul al treilea.* Înainte de a părăsi încăperea, rochia îi căzu pe podea.

– Venatori trebuie să aibă un buget destul de bogat, dacă ne cazează în apartamente la Cadogan, îi spuse Cotten lui John, când acesta apăru la ea în cameră, după ce se făcuse comod, la rândul lui. Costă o avere.

Ea și cu John ajunseseră la Londra la trei zile după înmormântarea lui Thomas Wyatt.

– Îți place camera?

Cotten făcu o piruetă.

– Ce ar putea să nu-mi placă? E peste măsură de luxos. Dar nu pricep de ce cheltuie atât de mult cu mine. Mai mult – și n-o spun ca să te jignesc –, de ce să cheltuie enorm cu tine, și nu cu unul dintre mai marii Venatori?

Ochii lui John îi fixară pe ai ei.

– Așa se cuvine.

– Ce vrei să zici? Lăsă o pauză, pentru a putea pricepe. O.K., ai titulatura aia interminabilă, acel „ceva" care are de-a face cu arheologia sacră, dar nu și un „ceva" care să aibă vreo legătură cu Venatori.

– Inocența a fost întotdeauna unul din punctele forte ale șarmului tău, spuse el zâmbind. Poziția mea a fost, inițial, de prelat al Comisiei Pontife pentru Arheologie Sacră. Acum, e mai mult un fel de acoperire.

– Acoperire? Se dădu un pas înapoi. Sună foarte tainic...

– Așa și trebuie să fie. Nu e niciun secret că Venatori există, dar nimeni nu-i poate urmări ierarhia.

Asta face ca, dintotdeauna, să fie imposibil să dezvălui, ca țintă, vârful organizației. Eu raportez doar Papei. Nu am vreun rang sau vreun titlu.

– Thomas știa?

– Nu. Agenții din teren nu-mi cunosc poziția, cu toate că Thomas, poate, bănuia ceva, dată fiind relația mea strânsă cu Sfântul Părinte. Cu toate că vorbeam deseori, Thomas raporta, de fapt, altcuiva, iar acesta, la rândul lui, raporta altcuiva.

– Sună ca la CIA, zise ea. Așadar, atunci când te-au promovat – cred că ăsta e termenul corect – la rangul de arhiepiscop, ai devenit liderul Venatori?

– Da, asta ar fi cea mai simplă explicație. Venatori are un sistem global, bine-cunoscut, de identificare printre agențiile de securitate, dar nimeni din afara organizației nu înțelege cu-adevărat cât de adânci îi sunt rădăcinile. Ăsta e domeniul meu strict, împreună cu cel al pontifului.

John făcu un semn către scaunele din dreptul uneia dintre nenumăratele mese de stejar plasate în jurul elegantului apartament de hotel. Odată așezați, zise:

– Cotten, vom găsi o cale de a stăvili aceste sinucideri și de a dezlega misterul tăbliței. Unicul țel al celor din Venatori este să învingem dușmanul, care este și dușmanul tău.

– Totul se petrece prea repede... Se nasc în mintea mea un milion de întrebări. Ceea ce se întâmplă în jurul nostru înseamnă, oare, începutul Apocalipsei? Ce anume ar urma să opresc eu? Nu sunt sigură ce se așteaptă de la mine...

– Cel mai bine ar fi să începem cu începutul. În cazul de față, acesta este bunicul lui Thomas Wyatt – Chauncey Wyatt.

John scoase o hârtie din buzunarul jachetei sale și o despături.

– Deja ne-am început căutarea, venind la Londra. În avion, în timp ce tu dormeai, am făcut o listă cu

ceea ce avem de rezolvat. Înainte de toate, Venatori a descoperit că Thomas are, într-adevăr, o rudă îndepărtată. Numele ei e Violet Crutchfield. Locuiește în zona rurală din afara Londrei. Va fi primul nostru popas.

În al doilea rând, am descoperit câteva elemente legate de biletul pe care l-a lăsat Chauncey Wyatt, după ce a furat tăbliţa, respectiv referirea sa la „a trece firul prin urechile acului". Există un pasaj biblic în Evanghelia după Matei, care spune că îi este mai uşor unei cămile să treacă prin urechile acului decât bogatului să intre în Împărăţia Cerurilor. Şi mai este o poveste veche, despre existenţa unei porţi în Ierusalim, numită Urechea Acului: o cămilă nu putea trece de ea fără să se aplece şi fără ca, mai întâi, să i se ia din spinare toată încărcătura. Înţelesul, pentru credincioşi, este unul singur: la Dumnezeu poţi ajunge doar în genunchi şi fără bagaje lumeşti. Din păcate, nu avem la dispoziţie nicio înregistrare arheologică sau documentară despre o asemenea poartă. Dar dacă nu vom găsi nimic aici, va fi nevoie, poate, să ne îndreptăm căutările în direcţia aceea.

Cotten dădu afirmativ din cap, în timp ce se imagina zburând spre Ţara Sfântă şi încercând să găsească o poartă mitică spre oraş.

– Uite încă o temă de gândire pentru tine, spuse John. Există ceva ce se cheamă „ a trage firul prin ac", care are de-a face cu vederea fiecăruia şi cu percepţia noastră în profunzime, cu motivul pentru care Dumnezeu ne-a dat doi ochi în loc de unul singur.

Cotten rânji spre el.

– Ăsta se cheamă experiment ştiinţific, domnule Vrăjitor?

– Ca să fiu cinstit, da. John se ridică. Mai întâi, trebuie să găsim o bucată de sfoară.

– Am, în bagaj, o trusă pentru cusut. Îți e de folos?

– E perfect. Vezi dacă ai un mosor cu ață.

Cotten căută în valiză, extrăgând o cutie mică, din plastic.

– Ce zici de asta? întrebă ea, scoțând dinăuntru un mosor miniatural, cu ață neagră.

– Excelent. John îl luă și fixă capătul firului sub bărbia sa.

Desfășură ața atât cât să poată ține mosorul la o lungime de braț, apoi o rupse. Înapoindu-i mosorul lui Cotten, spuse:

– Acum fă și tu la fel.

Cotten îl privi curioasă.

– Prea bine. Ea repetă întocmai ce făcuse John.

–Ține privirea drept înainte! zise el. Câte sfori vezi?

– Două.

– Dar știi că, de fapt, este una singură, nu? Acum închide ochiul stâng. Câte sfori vezi?

– Una.

– Schimbă ochiul.

– La fel – una.

– Asta pentru că toți avem câte doi ochi, și asta ne conferă percepție în profunzime. Mai uită-te o dată, cu ambii ochi, și concentrează-te asupra unui singur punct al sforii.

Cotten se supuse.

– Sforile se unesc și formează una singură, zise ea.

– Acela e punctul în care ți-ai concentrat privirea și care este denumit „a trage firul prin urechile acului".

Cotten avu un *déjà vu* când amintindu-și cum privea la linia desenului în formă de cub, pe care i-l arătase Ripple, la Starbucks, în Chicago.

– John, șopti ea, revenind lângă scaun și așezându-se. Cred că încep să înțeleg câte puțin din

ce se petrece aici. Crezi că putem fi în două locuri în același timp, precum sfoara, și că asta depinde doar de punctul de focalizare, de locul unde alegi să fii?

Gândul îi acapară mintea.

– Când am fost în Peru, am fost inițiată într-o anumită tehnică de meditație, pe care încă fac eforturi s-o stăpânesc.

John se așeză pe scaunul din partea opusă a mesei.

– Asta te-a învățat șamanul? Omul despre care mi-ai povestit?

Cotten potrivea în neștire frânturi de gânduri, luate la întâmplare.

– Ultima dată când am practicat ceea ce Yachaq numea lumină lichidă, am simțit, într-adevăr, că mă aflam în două locuri, m-am văzut stând pe două plaje. Și eram convinsă că aș fi putut să mă mișc de la una la alta.

Cotten își petrecu degetele prin păr.

– Apoi, la Chicago, am întâlnit un omuleț teribil de ciudat. Acesta a văzut pozele tăbliței pe care le lăsasem la Universitatea din Illinois. E fizician, și mi-a spus că inscripția de pe tăbliță are legătură cu mecanica cuantică. A zis că ceea ce era scris pe tabletă, în cod binar, era identic cu teoria pe care el însuși o enunțase. O numea „teoria firului" și încerca, bietul de el, cu disperare, să mă facă să pricep cum particulele pot exista, în lumea cuantică, în mai multe locuri simultan. Dovedise – spunea – că același lucru era valabil și pentru lumea din jurul nostru. Lester Ripple a afirmat răspicat că toate posibilitățile și efectele sunt deja existente – aproape același lucru pe care mi-l profețise Yachaq, în Peru. Conceptul este următorul: există multe căi sau fire. În punctul unde te focalizezi – exact acolo este locul unde alegi să-ți trăiești viața. Au vreun sens spusele mele?

– Și încă foarte prețios. Este ceea ce numim liberul arbitru.

* * *

În dimineața următoare, după micul dejun, Cotten și John se urcară în trenul spre stația Hanborough, în apropiere de Oxford, plecând într-o călătorie de o oră.

După sosire, parcurseră pe jos distanța de cincisprezece minute de la stație până la reședința fermei ce aparținea lui Violet Crutchfield, străbătușa lui Thomas Wyatt.

– Mormântul lui Winston Churchill este foarte aproape de aici, spuse John, în timp ce treceau pe lângă un indicator arătând spre Bladon Church. Să-ți spun un lucru meschin: obișnuiau să-i îngroape pe sinucigași în drumul public, cu un țăruș înfipt în ei.

– Ce oribil! se strâmbă Cotten, uitându-se peste umăr la indicator.

– Apoi, la începutul anului 1800, unii au ajuns la concluzia că asta era o barbarie și au dat o lege ce permitea ca sinucigașii să fie înmormântați în curțile normale ale bisericilor, dar...

– Întotdeauna există un *dar*.

– Dar... puteau fi îngropați numai între orele nouă seara și miezul nopții și, firește, fără ritualurile bisericești.

Cotten zise:

– Dar era vorba de Biserica Anglicană, nu de Biserica Catolică. Sinucigașii nu pot fi îngropați în cimitirele catolice, nu-i așa?

– E-adevărat, zise John.

– Privește. Cotten arătă spre o clădire din piatră, cu două etaje, situată peste câmp. Pe o tăblie, la poartă, scria: *Crutchfield*. Aici ar trebui să fie.

– Ar trebui, spuse John.

Două coșuri de fum se zgâiau în sus, de pe acoperișul construcției straniu alcătuite, ce era înconjurată de grădini lăsate în paragină, unde flori

sălbatice se iţeau dintre buruieni şi boscheţi. Pe unul dintre coşuri ieşea fum.

– E cineva acasă, zise Cotten.

Făcură câţiva paşi pe drumeagul din lespezi de piatră ce ducea spre intrare, apoi se opriră în faţa uşii din lemn, îmbătrânit de vreme. John bătu cu ciocănaşul din alamă mătuită.

– Helo! strigă el.

Aşteptară câteva minute până să bată din nou. O clipă mai târziu, uşa se deschise cu un scârţâit.

– Bună ziua, zise John.

În pragul uşii stătea o femeie în vârstă, firavă, uşor încovoiată de bătrâneţe. Părul îi era atât de firav, încât se întrezărea prin el pielea rozie a capului.

– Doamna Crutchfield? întrebă Cotten. Violet?

Ochii femeii se aţintiră spre John prin bifocalii murdari.

– E femeia ta? întrebă ea.

– Nu prea înţeleg, zise John.

Se dădu în lături şi le făcu semn, cu bastonul, să intre.

– Mergeţi în salon, unde e cald, spuse ea. Vreţi să fac pneumonie?

Cotten schimbă o privire cu John şi păşiră în casa veche.

– Iar acum, aşezaţi-vă, să vă încălziţi. Femeia lovi cu palma spătarul unui divan plasat cu faţa către şemineu.

Cotten şi John o aşteptară să se instaleze comod într-un balansoar, înainte de a-şi ocupa şi ei locurile.

Salonul constituia, pentru orice negustor de antichităţi, un vis devenit realitate. Încăperea era înţesată cu mobilă de culoare închisă, multe piese fiind acoperite cu pături aruncate peste ele. Pe mese erau risipite vaze, ceşti pentru ceai, statuete, fotografii înrămate şi lămpi. O tapiserie era atârnată deasupra unei pianine învechite.

– Sunteţi Violet Crutchfield? întrebă John.

Femeia păru luată prin surprindere.

– Firește că sunt. Ce e cu tine, Alistair? Ești tont?

Și făcu un semn din cap spre Cotten.

– Ceaunul e în bucătărie.

– Bucătărie? zise Cotten.

– Adu ceaunul și pune-l pe sobă. Astăzi ai de spălat doar cearșafurile. Și-acum, dă-i drumul la treabă.

Cotten se uită lung spre John.

– Doamnă Crutchfield, nu sunt Alistair. Numele meu e John Tyler, iar dumneaei este Cotten Stone.

Pentru câteva momente, Violet se legănă, ținând ochii închiși. Apoi o privi pe Cotten și spuse:

– Hm, Cotten. Ce nume o mai fi și ăsta, pentru o fată așa de frumoasă?

– Am venit să vă punem câteva întrebări, zise John.

– Trebuia să aduci înăuntru mai multe lemne, spuse Violet. Să le stivuiești aici. Își îndreptă bastonul, ca pe o armă, spre vatră. Și ai cam neglijat grădina.

Tăcu, preț de un minut. Ca și cum i-ar fi văzut pentru prima oară, li se adresă:

– Cine ziceați că sunteți?

– John Tyler, zise el.

Violet se legănă.

– Ești amabil să mai pui un lemn pe foc pentru mine, John Tyler? Oasele astea bătrâne răcesc cam repede...

– Cu plăcere. Se îndreptă spre șemineul de piatră. Din cât se vedea, era singura sursă de căldură din această casă țărănească. Cu ajutorul cleștilor pentru sobă, săltă un lemn de stejar.

Brusc, John se opri, ca încremenit. Puse încet lemnul pe foc, în timp ce ochii îi rămăseseră pironiți pe paravanul turnat din fier, ce proteja cărămida și radia căldura în cameră.

Exact în mijlocul paravanului trona sigiliul Venatori.

Răzbătu până la ei o bătaie scurtă, după care Cotten și John auziră o încuietoare cedând, urmată de vaietul dureros al ușii ce se deschidea.

– Bună ziua, doamnă Crutchfield. Sunt Dorothy. În clipa asta am ajuns.

O femeie de vârstă mijlocie pătrunse în salon, dădu drumul pe podea la o geantă mare cât un sac, iar la urmă își desfăcu năframa din jurul gâtului.

– Avem musafiri? zise Dorothy, văzându-i pe Cotten și pe John.

Violet Crutchfield îi privi pe cei doi oaspeți. Expresia ei nedumerită o făcu pe Cotten să creadă că bătrâna nu-și amintea să fi vorbit cu ei.

– Bună ziua, zise Cotten, ridicându-se în picioare, pentru a se prezenta. John făcu la fel – se ridică și îi urmă exemplul.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse Dorothy. Sunt menajera doamnei Crutchfield. Duc mai departe ștafeta mamei mele, care a lucrat aici, înainte.

Își mută atenția spre bătrână și vorbi pe un ton mai ridicat:

– Ei, cum ne simțim astăzi, doamnă Crutchfield?

– Mi-e frig. Aerul este așa de umed..., spuse Violet. Vrei să mai arunci un lemn pe foc, dragă?

Dorothy privi spre foc.

– Imediat. Focul trebuie, mai întâi, să formeze câțiva tăciuni aprinși. Asta va menține căldura.

Luă una dintre păturile aruncate pe cel mai apropiat scaun și o înveli pe Violet cu ea. Apoi li se adresă:

– Sunteți prietenii doamnei Crutchfield?

– Scuzați-ne, zise Cotten, ar fi trebuit să începem cu unele lămuriri. Sunt reporter pentru un canal de știri. Facem un documentar despre medici și medicina britanică în anul 1800. Una dintre rudele doamnei Crutchfield a fost medic la Londra – Chauncey Wyatt. Sperăm să obținem unele informații despre trecutul doctorului Wyatt – știți dumneavoastră: însemnări vechi, jurnale, fotografii, genul de lucruri care ne-ar înlesni o privire mai amplă asupra modului de viață și practică al medicilor din acea perioadă, ca și asupra obstacolelor pe care aceștia le-au întâmpinat.

– Serios? zise Dorothy. Ei, numele de fată al doamnei noastre Crutchfield este Wyatt. A fost măritată cu Neville Crutchfield.

– Locuiește singură? întrebă Cotten.

Dorothy se așeză cu spatele către Violet, astfel încât aceasta să nu poată auzi ce vorbeau.

– O, da, de când bietul domn Crutchfield s-a stins, acum treizeci și trei de ani. Doamna n-are pe nimeni. N-are nici copii, care s-o îngrijească. Și e singura rămasă în viață dintre frații și surorile ei. În cea mai mare parte a timpului, nu-și amintește nimic. Dar starea sănătății ei e destul de bună pentru cei nouăzeci și patru de ani împliniți.

Violet se lăsase în față cu balansoarul.

– Cine sunt prietenii tăi, Dorothy? Nu fi nepoliticoasă, prezintă-mi-i.

– Poftim, tocmai ce vă spuneam despre...

Dorothy își arcui sprâncenele, apoi se întoarse cu fața spre Violet.

– Au venit să discutați despre familia ta. Un anumit dr. Chauncey Wyatt. Îți spune ceva numele ăsta?

Un zâmbet larg lumină figura lui Violet, ca și cum amintirile sale se eliberaseră, spărgând un dig.

– Am de la el o ferotipie. E prin casă, pe undeva. În pod, probabil. Asta a fost casa lui, după ce s-a pensionat.

Violet izbucni în râs.

–Toată povestea s-a petrecut înainte de a mă naşte eu, firește. Aici a şi murit.

– Probabil că tot ce vă zice e adevărat, spuse Dorothy, cu glas scăzut. Uneori, își amintește lucruri minunate, legate de trecut. Şi, cu siguranţă, proprietatea a aparţinut familiei timp de generaţii.

– Crezi că mai are ferotipia aceea, sau orice altceva care a aparţinut doctorului Wyatt? întrebă John.

– Există un pod cu o sumedenie de vechituri. Dar nu lasă pe nimeni să pătrundă acolo, să facă ordine. Nici în ruptul capului. Spune că, dacă cineva s-ar atinge de lucruri, familia ei s-ar spulbera, aşa cum dispare praful de pe poliţă, când o ştergi.

– Pufff! spuse Violet, părând că aude ce se vorbea. Ar pieri într-o clipă, ca şi cum n-ar fi trăit vreodată...

* * *

În pod, trăgea curentul şi pretutindeni plutea vizibil praful. Cotten strănută, ridicându-şi gulerul. Căldura şemineului de jos nu reuşea să ajungea până aici. „Dacă aş fi vânător de fantome, acesta ar fi primul loc unde aş căuta", zise ea.

– Într-adevăr, are un aer cam bizar, spuse Dorothy. Nu cred că aş accepta să fac curăţenie aici, chiar dacă doamna Crutchfield mi-ar cere-o. Dorothy îşi acoperi buzele cu palmele.

– Scuzaţi, lumina e chioară. Dar puteţi arunca o privire în jur. Eu voi fi jos, în bucătărie, să pregătesc prânzul doamnei Crutchfield. Pot îndrăzni să vă invit la masă?

– Mulţumim, zise Cotten, dar avem prea puţin timp la dispoziţie.

– Ai văzut paravanul șemineului? întrebă John, de îndată ce menajera părăsi podul. Are sigiliul Venatori. Pun pariu că a aparținut lui Chauncey Wyatt.

Cotten spuse:

– O să-l cercetez mai cu atenție înainte de a pleca.

– Privește locul ăsta, zise John, rotindu-și ochii peste vechiturile din pod. Câtor generații au aparținut toate astea?

– E mai mult decât putem examina.

Petrecură următoarea oră scormonind prin cutii și dulapuri cu dosare, mese de scris și etajere. Existau multe cufere și lăzi cu lucruri ce pomeneau numele Wyatt, dar nimic despre Chauncey. Spre sfârșit, Cotten deschise o ladă de lemn tapițată cu piele. Chiar deasupra, se afla un jurnal cu numele lui Chauncey Wyatt scris pe copertă.

– Iată obolul colbului! zise Cotten. Răsfoi obiectul pe care tocmai îl găsise, ca răsplată pentru truda căutărilor prin grămezile de praf. Sunt observațiile lui Chauncey despre pacienți și vizite. Se opri la una din pagini. Aici apare numele unui pacient care se trata de catar. Ai idee ce-o fi asta?

– Nu, spuse John, abandonând căutările și alăturându-i-se. Hai să vedem ce mai e în ladă. Săltă o cutie muzicală din lemn, cu o manivelă de alamă și mâner de porțelan. O încercă, dar manivela era înțepenită.

Cotten găsi o pereche de lumânări și o tavă de argint cu suprafața de aproape cinci inci pătrați, cu picioare tip bilă și un mâner răsucit, tot din argint.

– Ce e asta? întrebă ea, ținând-o în sus. În mijlocul tăvii, se zăreau inițialele CHW, în relief.

– Cred că e un suport pentru cărți de vizită, spuse John. Când venea cineva, își lăsa în salon cartea de

vizită, într-o chestie din asta. Mă întreb care o fi fost al doilea prenume al lui Chauncey?

Făcu curat pe podea, lăsând un loc liber, apoi scoase totul din ladă și aranjă obiectele astfel încât să le poată vedea pe fiecare în parte.

– Ce-o fi fost așa important în articolul ăsta de ziar? zise Cotten, ridicând de jos o hârțoagă îngălbenită.

Încercând să-și adapteze vederea la lumina săracă a becului de deasupra capului, începu să citească, așezată pe un scaun șubred, cu spătarul curbat.

– John, ascultă aici: cică se zvonea că doi medici londonezi de vază lucrau cu fervoare la un proiect comun, ce avea drept obiect vindecarea astmei; acești doi domni se mai ocupau – se pare – și de un alt proiect, mai spectaculos.

– La ce face referire? întrebă John.

– La un interviu cu dr. Erasmus Wilson, un coleg francmason, care recunoscuse că lucra împreună cu un amic la ceva ce, în mod sigur, va stârni mândria londonezilor și că, în curând, vor face declarații în fața opiniei publice.

John scoase din jachetă un carnețel mic, spiralat.

– Erasmus Wilson, zise el, în timp ce nota numele. Bine, ce altceva mai avem?

Cotten spuse:

– Se pare că doar vechituri lipsite de valoare, cu excepția jurnalului, a unei cutii cu poze și, poate, a acestei... Luă în mână o fragilă foaie de hârtie. În partea de sus, cu litere de mână, scrise grăbit, era trecut titlul: CONȚINUT FINAL. Sub titlu, era înșirată o listă ce începea cu patru copii ale Bibliei. Cuvintele *engleză*, *franceză*, *latină* și *italiană* apăreau lângă notiță. La fel, în listă apărea și o copie a Almanahului lui Joseph Whitaker, pe anul 1878; o fotografie a reginei Victoria și un decupaj dintr-un desen animat din revista *Punch*, prezentând-o pe regină făcând

schimb de daruri haioase cu prim-ministrul Benjamin Disraeli; o scală ajustabilă pentru greutăți și măsuri; un ghid al trenurilor; patru pipe de tutun sculptate manual, două – din lemn de măceș și două – din fildeș; anuarul orașului Londra; o hartă a străzilor și o copie a *Daily Telegraph*-ului.

– Ce trăsnaie de listă mai e și asta? zise John. Îți spune ceva?

– Nu, dar chiar la sfârșit apare o adnotare curioasă.

John îi făcu semn s-o citească cu glas tare:

„Secretul e protejat de cuvântul lui Dumnezeu"...

SINUCIDERE

– Ted, vino repede!

Ted Casselman, şezând la masa de scris, îşi ridică privirea spre femeia care se oprise în cadrul uşii biroului său. Pe chipul ei era întipărită groaza.

– Ce e? întrebă el.

– În toaleta bărbaţilor..., se bâlbâi ea. Unul dintre operatorii noştri tehnici tocmai s-a împuşcat.

– Vorbeşti serios? răspunse uimit şi ocoli în grabă masa, urmând-o. Rămase în spatele ei, în timp ce alergau pe holul departamentului de editare video de la Satellite News Network.

Un ofiţer de pază al SNN, îmbrăcat în uniformă, bloca intrarea. Văzându-l pe directorul de ştiri, zise:

– Pe aici, domnule Casselman.

Ted se strecură pe lângă ofiţer şi intră în toaleta bărbaţilor. Într-un ungher îndepărtat, un tânăr zăcea căzut la podea, iar peretele cu faianţă din spatele său era mânjit de sânge. În mâna fără viaţă ţinea un pistol automat.

Ted se repezi lângă cel prăbuşit şi îi verifică pulsul, la gât. Rana de la cap era gravă, de aceea nu fu surprins de faptul că nu înregistrase niciun semn vital.

– Poliţia a fost anunţată? i se adresă ofiţerului de pază.

– Am făcut-o deja, domnule. Sunt în drum spre noi.

Ted se dădu câţiva paşi în spate, sprijinindu-se de şirul de chiuvete din apropiere. Clătină din cap.

„Ce se petrece?", își șopti. Chiar în acea dimineață, vecinul său de vizavi murise de la o supradoză a unui leac prescris de medic. Conducând mașina spre stația de tren, trecuse pe lângă două oribile accidente de circulație, ambele părând să implice doar câte o mașină. Una se înfipsese frontal într-un stâlp de electricitate, iar cealaltă – într-un copac. Fiecare înregistrase victime multiple, care sfârșiseră fatal. În stația de tren, o femeie se aruncase pe șine, în fața unui tren de navetiști ce tocmai intra în gară, și murise instantaneu. Pe parcursul călătoriei cu metroul către Manhattan, se petrecuse un accident sinucigaș la două vagoane în fața lui. Și acum asta – cineva din echipa SNN.

Ted ieși în holul din afara toaletei bărbaților. O duzină de oameni erau buluciți în jur. Unii plângeau. Păreau toți înnebuniți. Trebuia să organizeze imediat o consiliere de criză.

– Toată lumea – înapoi! Întoarceți-vă la locurile dumneavoastră! S-a întâmplat un accident tragic, dar nimeni nu mai poate face nimic. Trebuie să încercăm să ne reluăm rutina zilnică, atât cât putem.

– Se transmit știri despre sinucideri care au loc pretutindeni, în oraș, zise un tânăr membru al echipei lor.

– Da, spuse Casselman. Am auzit și eu reportajele. Nu știu cât adevăr e în poveștile astea, dar cu siguranță îmi oferă lămuriri în legătură cu drumul străbătut, azi dimineață, până la serviciu. Ocupă-te de subiectul ăsta și pregătește-mi un material pentru știrile de prânz. Între timp, vă propun să încercăm să depășim împreună acest moment dificil.

Ted își croi cale spre biroul lui. Auzi șoaptele de îngrijorare și suspinele de amărăciune, în timp ce trecea pe lângă fiecare compartiment. Ce însemnau toate astea? Că lumea o luase razna? Se scărpină în

crucea pieptului, unde i se cuibărise un fel de presiune surdă.

Ted deschise sertarul mesei de scris şi scoase un borcănel mic, cu aspirină. Azvârlind în gură una din pilule, o dădu pe gât cu cafeaua rece dintr-un pahar de la Dunkin' Donuts. Deja ajunsese la o aspirină pe zi, alături de medicaţia pentru scăderea colesterolului. Doctorul îi recomandase să ia câte o pastilă în plus, de fiecare dată când simţea presiune în piept.

Se iscă agitaţie în holul din faţa biroului său, iar Ted îi observă pe paznicii SNN conducând poliţia şi medicii ambulanţei înspre toaleta bărbaţilor. Se gândi să se ridice să-i urmeze, dar ştiu că nimeni nu mai nu putea face nimic pentru tehnicianul decedat. Luând în calcul starea sănătăţii lui, hotărî să evite stresul suplimentar.

Asistenta lui, studentă la jurnalistică, la Universitatea din New York, intră în biroul său.

– Domnule Casselman, unul dintre producători spune că ar fi bine să vedeţi asta. Îi puse în faţă, pe masă, un ziar, apoi se retrase grăbită, trăgând uşa după ea.

Ted cercetă cu privirea prima pagină din *National Courier*. Îi sări în ochi o poză ce o înfăţişa pe Cotten Stone îmbrăţişându-l pe John Tyler. Titlul suna cam aşa: „Cotten Stone, reporter controversat, ia lecţii de religie de la arhiepiscopul John Tyler". Mai jos, pe pagină, era altă fotografie a lui Cotten Stone, stând pe marginea şoselei, cu faţa ascunsă în palme, iar John o consola. Sub imagine – o informaţie: „Stone şi Tyler, implicaţi într-un accident, se grăbesc să ajungă împreună la hotel".

Ted săltă ziarul şi citi rapid articolul.

– Ce morman de rahat! zise el. Cotten îşi va ieşi din minţi când va vedea asta.

La scurt timp după ce trântise ziarul pe masă şi ridicase receptorul telefonului, ca s-o sune pe Cotten,

Ted observă trecând prin fața biroului său alți ofițeri de poliție. După câteva clipe de așteptare, pentru ca apelul internațional să se conecteze, Cotten îi auzi vocea.

– Hei, fetițo! spuse el. Detest să-ți dau vești proaste, dar...

– Te rog să mă scuzi că am moțăit tot timpul, la întoarcere, zise Cotten, coborând din metrou împreună cu John, în stația Warren Street – ultima verigă a călătoriei lor din Hanborough. N-am mai putut să-mi țin ochii deschiși nici măcar un minut.

– De asta s-au inventat umerii..., zise John.

– Nu pot să cred că Dorothy ne-a dat cu împrumut jurnalul și celelalte lucruri. Vom avea prilejul să le studiem mai îndeaproape după ce ajungem înapoi, la hotel. Mi-ar fi plăcut să fi avut un indiciu despre semnificația listei lui Chauncey.

John făcu semn cu mâna pentru a opri un taxi, dar nu avu noroc, astfel că își continuară mersul pe jos către Cadogan.

Telefonul mobil al lui Cotten zurui insistent. Îl scoase din geantă și verifică pe ecran identitatea apelantului.

– E Ted. Deschise clapa telefonului, în timp ce John ieși în șosea, încercând din nou să oprească un taxi.

Tocmai când se pregătea să facă asta, un BMW negru ieși din curba unei străzi situate ceva mai jos, pe partea opusă a șoselei, și se îndreptă cu viteză spre ei.

– Hei, fetițo! spuse el. Detest să-ți dau vești proaste, dar...

BMW-ul care se apropia își devie cursul, străbătând două benzi de trafic, și acceleră direct spre John.

Acesta sări în lături, dar fu prea târziu.

Impactul îl proiectase pe John în sus, azvârlindu-l aproape de Cotten. Aceasta auzi bufnitura înfricoşătoare şi huruitul motorului maşinii ce se grăbea să dispară.

– John! strigă Cotten, când acesta se prăbuşi pe caldarâm. Căzu în genunchi lângă el. Era prăvălit cu faţa în jos şi cu ochii închişi. Apăsă rapid pe butonul de întrerupere a convorbirii şi formă 999, pentru a chema poliţia şi ambulanţa.

– Nu ştiu, răspunse aproape plângând, când la capătul celălalt cineva o întreba unde anume se aflau. Ajutaţi-ne! spuse ea, înmânând telefonul mobil unui bărbat care tocmai se aplecase peste trupul lui John. Spuneţi-le unde suntem. Vă rog!

Străinul luă mobilul şi îi indică locaţia operatorului de la urgenţe.

John nu se mişca.

Cotten se întinse lângă el pe pavaj, lipindu-şi obrazul de ciment, ca să-i poată vedea mai bine faţa. O mulţime de oameni făcuseră cerc în jurul lor, se auzeau voci şuşotind. Din conversaţiile lor răzbăteau frânturi.

– E mort? întrebă cineva.

Se auzi un glas de copil:

– Ah, mamă, uite, acolo e sânge!...

Cotten îşi blocă timpanele, ca să nu-i mai audă pe toţi curioşii ăştia, care formaseră un adevărat cocon, strâns ferm împrejurul amândurora, izolându-i de lume. Privi multă vreme faţa lui John, dorindu-şi din adâncul inimii ca ochii lui să se deschidă, să-i poată vedea din nou – ochii aceia de albastru întunecat, cum nu mai erau alţii pe lume.

– John, şopti Cotten, susţinându-i ceafa cu mâna, ca şi cum asta i-ar fi adus alinare. Nu pleca, întoarce-te la mine!...

* * *

Ted o auzise pe Cotten strigând numele lui John, pentru ca apoi convorbirea telefonică să se sfârşească brusc. Rămase uluit, uitându-se la receptor de parcă vedea pentru prima oară un telefon. Se gândi să apese pe butonul ce reapela automat numărul, dar până să concretizeze gândul, uşa biroului se deschise iarăşi.

– Poliţia vrea să discute cu dumneavoastră, îl înştiinţă tânăra asistentă.

– Vin imediat, zise el, aşezând telefonul în furcă.

Deodată, Ted se simţi cuprins de nervozitate şi nelinişte. Îşi masă ceafa, rotindu-şi capul dintr-o parte într-alta. Ceva era putred. Îl durea stomacul, şi o amăreală greţoasă îi alteră gustul din gură. Se simţi nesigur pe picioare, ca şi cum ar fi fost gata să leşine. „La cât naiba o fi fiind setat blestematul ăla de termostat?", se întrebă el. Începu să îngheţe. Ted se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Starea asta ar trebui să treacă într-un minut sau două. Se va odihni puţin şi îşi va reveni. Simţi cum presiunea din piept îi creştea vertiginos.

În câteva minute, Ted deschise ochii. Se ridică, merse spre geamul ce dădea spre hol şi răsuci bâţul lung de plastic, pentru a închide ministorurile. Întorcându-se la masa de scris, se aşeză şi trase sertarul de jos. Dintr-un spaţiu îngust din spatele dosarelor, scoase un pistol şi îl puse în poală.

– Vaticanul a dat, astăzi, un anunț cât se poate de straniu: în opinia Bisericii Catolice, valul uriaș de sinucideri din lumea întreagă este cauzat de posesii demonice, spuse ritos reporterul SNN.

Peste umărul reporterului apăru o imagine a Papei stând în fața unui pupitru cu microfoane și citind declarația. Încăperea în care se afla înaltul prelat era înțesată de reporteri și demnitari ai Bisericii, precum și ai diferitelor guverne străine.

– Papa a făcut un apel către toți preoții catolici, să înceapă vechiul ritual al exorcizării asupra oricui ar arăta semne ale unei posibile posesii ori tendințe de sinucidere. În timp ce panica, larg răspândită, acaparează numeroase comunități și orașe de pe întinsul Statelor Unite, din Europa și din alte părți ale lumii, mii de oameni se adună în biserici, temple, moschei și case de rugăciune, sperând să găsească răspunsuri la năvalnicul și paralizantul val de crime autoinduse.

*
* *

Papa se cufundă în scaunul de lângă patul său. Freamătul provocat de știrile ultimei ore se stinsese, în sfârșit. Era singur. Nu-și putea smulge din minte gândurile legate de isteria ce cuprinsese aproape fiecare colțișor al lumii.

Se simțea bătrân și neputincios. Pentru prima oară în timpul papalității sale, se îndoia că poate merge mai departe. Povara era prea apăsătoare pentru umerii și mintea sa. Totul în jurul lui se năruia. Tristețea ce se abătuse asupra omenirii devenise insuportabilă. Ce putea face, oare?

– Greu de înțeles, nu-i așa?

Papa își ridică privirea, să vadă cine vorbise.

Bătrânul ședea pe canapea, în partea opusă a dormitorului, silueta sa fiind parțial înghițită de umbră.

– Ce dorești? întrebă Papa.

– Lucrurile au luat o întorsătură dramatică. Poate că e momentul prielnic să reconsideri oferta mea și să faci așa cum ți-am spus. La urma urmei, a te salva pe tine însuți ar trebui să fie prioritatea numărul unu.

– Nu ai ajuns încă la izbândă.

– Ah, dar sunt atât de aproape!

– Vei fi nimicit, în cele din urmă. Te vom izgoni. Am peste patru sute de mii de preoți, pe tot globul, și le-am ordonat să înceapă fără preget ritualul exorcizărilor.

Bătrânul pufni în râs.

– Îți iroseşti timpul. Gazdele mele te depășesc numeric cu un milion la unul. Îmi place să-mi imaginez totul în acești termeni – și anume, că aș fi găzduit. Și cine îi va putea ajuta pe budiști și pe musulmani, pe hinduși și pe evrei? Toți aceștia se omoară cu mâna lor, chiar în clipele astea, când stăm de vorbă. Prietene drag și de demult, treaba asta vă depășește: și pe tine și Biserica. Legiunile mele pot acapara simultan mii de suflete, aparținând unor naționalități și credințe diferite, spre deosebire de armata ta sfrijită de preoți. Nu sunteți nimic altceva decât o armată de furnici mișunând pe suprafața pământului.

Ochii Papei se îngustară și simți ura cuibărindu-se în inima sa, sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată înainte.

– Dar încă mai deținem o armă împotriva ta. Îl privi fix pe Bătrân: Cotten Stone.

YOO-HOO

Lester Ripple deschise ochii și se uită în sus, la tavanul dormitorului său. Lipise pe tot tavanul mici stele și planete de plastic luminiscente, care, în întunericul camerei, îi dădeau mereu senzația că plutea pe întinsul sistemului solar. În timp ce se holba la firavele corpuri cerești de culoare crem, realiză că dintre toate imersiunile sale în rețeaua energetică, aceea pe care tocmai o experimentase fusese cea mai deplină și mai stimulativă.

Nu era ceva anormal, pentru Lester, să vizualizeze o multitudine de fire ce indicau felurite căi. Trecuse chiar la noi experimentări, doar pentru plăcerea de a simți talazul de energie venind peste el. Dar, în noaptea asta, energia aproape că îl intoxicase. Un soi de exuberanță tulbure îl năpădise când își dădu seama că nu era unica persoană de pe pământ care deținea secretul firelor cuantice. Cineva îl știuse înaintea sa și îl inscripționase, cu mii de ani în urmă, pe suprafața relicvei din fotografiile lui Cotton Stone.

Dar ce ascundea, oare, pata de lumină făcută de blițul aparatului foto? Ce însemna detaliul acela pe care ea ținea să-l afle cu atâta disperare? Și ce legătură avea cu conceptul stăvilirii Apocalipsei?

Brusc, lui Lester îi răsări în minte un gând. Fiecare poză fusese făcută din unghiuri ușor diferite. O mică porțiune – ascunsă – de lumină era vizibilă în fiecare dintre ele. Dar, luate împreună, făceau ca mesajul să nu fie lizibil în totalitate. Poate că o mică intensificare electronică a imaginii ar putea conduce

la rezultatul scontat: l-ar ajuta să găsească răspunsul de care ea avea nevoie.

Lester se ridică şi merse în bucătărie. Aprinse lumina şi deschise frigiderul. Luă o doză de Yoo-hoo, o zgâlţâi puternic şi apoi desfăcu capacul. Înghiţind băutura de ciocolată, cu câteva sorbituri lungi, se mută la masa pentru cărţi şi mai aruncă o privire asupra celor trei fotografii. „E timpul pentru puţină magie", gândi el.

Luă pozele şi se îndreptă spre computerul său, plasat pe masa de scris de lângă televizor. În imediata apropiere a computerului, era scanerul cu pat, pe care îl folosea uneori pentru a scana coperţile benzilor favorite, de desene animate. Porni computerul şi-şi suflă nasul într-o batistă de hârtie, aşteptând ca maşinăria să intre în funcţiune. După ce atinse PC-ul – starea de lucru, lansă programul Adobe Photoshop. Plasând prima poză în scaner, instrui Photoshop-ul să scaneze şi să importe imaginea în computer. Odată încheiat procesul, repetă procedura şi în cazul celor două fotografii rămase.

Lester îşi trase scaunul mai aproape de monitor şi studie versiunea digitală a pozei numărul unu. Apăsă pe comanda de mărire, de trei ori. Unu, doi, trei. Lărgind aria tăbliţei obstrucţionate de lumină, încercă să deslușească semnele de quipus, care erau ascunse. Fără succes.

În continuare, selectă meniul imaginii şi folosi comanda de mod pentru a converti poza scanată din color în alb-negru. Brusc, porţiunea imaginii tăinuite de lumină descoperi puţin din semnele quipus, anterior invizibile. Prima bucată a liniei nu era o ecuaţie, ci un limbaj – de asta era absolut sigur. Ceea ce putu citi îşi notă pe un bloc notes galben, apoi apăsă pe controlul de niveluri. Ajustând liniile de luminozitate şi tonuri medii, reuşi să distingă unele părţi suplimentare ale codului binar. După ce îşi notă

cu grijă tot ce descoperise, selectă a doua imagine digitală și lărgi porțiunea luminată.

În această fotografie, tăblița era plasată într-un unghi puțin diferit. Chiar și fără procesare, observă o frântură a liniilor care nu erau prea clare în prima imagine. Trecând prin aceleași faze ale conversiei la alb-negru și prin ajustările de niveluri, fu în stare să-și noteze date în plus.

Lester își suflă din nou nasul înainte de a purcede la prelucrarea celei de-a treia fotografii. Aceasta prezenta cea mai mare porțiune a codului. Operând încă o dată procedura de mărire, putu să înțeleagă încă un pic din mesaj. Își notă ce se spunea acolo, apoi luă în mână blocul de hârtii galbene și fotografiile și reveni la masa pentru cărți. Lăsând pozele risipite pe suprafața acesteia, se așeză și cugetă la ceea ce notase. Fiind atât de obișnuit să gândească în termeni specifici fizicii și teoriei mecanicii cuantice, trebui să facă un efort pentru a pricepe limbajul simplu, dezvăluit de cod.

După o rearanjare a bucăților și a pieselor rezultate din ceea ce notase, mesajul prinse contur.

Lester Ripple chicoti, mândru de sine: fusese, așadar, în stare să rezolve misterul! La urma urmei, asta era menirea lui: să rezolve probleme. Se ridică și merse din nou la frigider, extrăgând ultima doză de Yoo-hoo.

O înălță, ținând un toast:

– Așadar, vrei să oprești Apocalipsa? zise el. Ei, domnișoară Stone, te așteaptă o mare surpriză!

Eli Luddington se așeză în balansoarul său și formă numărul la telefonul fără fir. Tempest Star răspunse pe loc.

– Cred că avem nevoie de o schimbare în strategia de joc, zise el, sorbind un Rémy Martin Louis XIII.

– De ce? Ți-am obținut poza de pe prima pagină, cu Stone agățată de gâtul preotului. O poți vedea la toate casele de marcat, la ieșirea din fiecare supermarket. Ai idee câți oameni au citit articolul? Chiar dacă nu cumpără ziarul, citesc titlul în timp ce așteaptă la rând. Ambii, Stone și Tyler, sunt ca și înecați.

– Ei, unul dintre ei a ieșit din schemă.

Mariah intră în cameră purtând halatul lui Eli. Se așeză la picioarele lui, cu spatele sprijinit de fluierul piciorului.

Eli puse telefonul pe speaker și îl așeză pe masă lângă el. Își depărtă genunchii astfel încât ea putu să se lase pe spate, în timp ce el i se juca în păr.

– Cum adică? întrebă Star.

– Se pare că arhiepiscopul Tyler a fost victima unui accident cu fuga făptașului, la Londra.

– Ce ghinion!

– Asta poate provoca reacții de simpatie. Sunt și acum de părere că este un lucru bun. Știu despre Cotten Stone că se apropie, cu pași repezi, de găsirea tăbliței. Am împiedicat-o, am făcut eforturi extraordinare pentru a o discredita – articolul tău a fost realmente genial! –, dar, în final, trebuie să fim

conștienți de faptul că va găsi, totuși, relicva. Am făcut cam tot ce se poate face ca să amânăm momentul. Dacă o vom ține sub atentă supraveghere, poate vom izbuti să i-o furăm, așa cum am făcut cu celelalte. Dar încep să mă întreb dacă e binevenită o schimbare de tactică. De data asta, trebuie să fim acolo când o va găsi. De fapt, ar trebui s-o lăsăm, mai întâi, s-o găsească.

Mariah își arcui ușor ceafa, culcându-și capul între picioarele lui Eli.

– Haide, șopti ea, întorcându-se și așezându-se în genunchi. Am aprins lumânări în tot spa-ul. Îi luă o mână și îl trase în față.

Eli se opuse, iar Mariah oftă. Își strecură mâna în interiorul halatului, tachinându-l cu jocul sânilor. Cu mâna cealaltă îi mângâie pântecul, mutându-se apoi în interiorul coapselor.

Vocea lui Eli se tulbură în timp ce o urmărea pe Mariah, așa încât i se adresă grăbit lui Star:

– Să-i lăsăm lui Stone un avans, întocmai ca la cai. Lasă-i suficientă coardă, ca să ajungă până în vârf, pentru ca apoi să-i facem vânt în prăpastie. Și va trebui să ne asigurăm că toată suflarea e cu ochii pe ea. O să-i arăt, îndeaproape și personal, cu cât de mult sânge își va păta mâinile. Lumea o va vedea eșuând, iar tot ce ne va rămâne de făcut va fi să le recoltăm sufletele.

Mariah se ridică în picioare, lăsând să i se deschidă halatul. Se aplecă să-i șoptească la ureche:

– Voi începe fără tine. Apoi se îndreptă spre ieșirea din încăpere.

– Ascultă, Tempest, a intervenit ceva care îmi solicită atenția. Revin mai târziu.

– Sper, fiindcă nu sunt sigură că am înțeles ce-ai vrea să fac...

Eli închise telefonul. Își râse în barbă. Mariah Hapsburg avea impresia că îl manipulează. Ce nu

înțelegea ea era că planul ei necurat lucra, de fapt, în favoarea lui. Credea că îl poate ademeni pe Richard să vină acasă, rămânând gravidă. Firește, Richard ar fi putut să creadă că nenăscutul e al lui. Și mai era un lucru pe care Mariah nu-l știa: soțul ei se întorsese demult la Eli, cu coada între picioare. Ca de fiecare dată. Iar Eli îi dăduse lui Richard o ultimă misiune, o ultimă sarcină, după care urma s-o termine cu Rumjal. Pentru Richard, începuse numărătoarea inversă: Eli își pusese în minte să-l înlocuiască în rang cu cineva mult mai puternic.

Cineva care avea gena lui Eli.

SALĂ DE AȘTEPTARE

Cotten stătea în sala de așteptare a secției de chirurgie a spitalului. În apropiere, lângă ușă, se afla un agent Venatori.

– Doriți o cafea? întrebă o asistentă.

– Nu, mulțumesc.

– Aveți vești despre fiul meu? i se adresă asistentei o femeie care ședea într-un scaun tapițat, de culoare bej.

– Doctorul va ieși din blocul operator să vă vadă, de îndată ce se termină intervenția, o asigură asistenta.

– Puteți verifica? întrebă femeia, cu buza inferioară și vocea tremurându-i vizibil. Vă rog.

– Desigur, răspunse asistenta.

Asistenta plecă și femeia scoase o batistă din cutia lăsată pe podea, lângă ea. Părea că fusese târâtă prin noroi și era foarte aiurită – avea părul ca niște sfori, o parte îi căzuseră peste ochii înroșiți și umflați de plâns.

– Fiul dumneavoastră e pe masa de operație? întrebă Cotten.

Femeia dădu din cap, aprobator.

– Are doar zece ani...

– Îmi pare nespus de rău, zise Cotten. Sper să se facă bine.

– Și-a frânt gâtul, spuse femeia. A sărit dintr-un copac. Fără motiv. A sărit, pur și simplu. N-ar fi putut să-și facă rău premeditat... nu-i așa? Vreau să spun că... toate sinuciderile astea...Se petrece ceva

groaznic. Ați auzit cum le-a numit Papa? Posesii demonice. Puteți crede una ca asta?

Cotten spuse:

– Jos, în sala de urgențe, se află subiectul discuțiilor noastre.

Un bărbat cu fața nerasă și cu o mască albastră atârnându-i sub bărbie intră în încăpere.

– Cine îl însoțește pe arhiepiscopul Tyler?

– Eu, zise Cotten, ridicându-se în picioare.

Doctorul îi întinse mâna.

– Am vești bune. Arhiepiscopul a suferit o leziune craniană, o contuzie, nu o fractură a craniului. Situația e sub control, vrem să ne asigurăm că nu apare vreo hemoragie etc. Și, în plus, are o fractură complexă la radiusul stâng.

– Cât de complexă?

– Capătul rupt al osului a pătruns prin piele. Aceste tipuri de fracturi sunt vulnerabile la infecții, căci că osul nu e protejat de țesut sau de piele. A trebuit să pătrundem adânc, să curățăm bine rana și să stabilizăm fractura. Dacă intervine infecția, va apărea un set nou de probleme, care va îngreuna vindecarea osului.

– Dar el va fi bine? întrebă Cotten.

– Va mai sta aici câteva zile, ca să-l putem monitoriza. O să-i administrăm un intravenos, pentru a-i menține o bună hidratare. O să-i dăm niște doze mari de antibiotice. Da, va avea dureri foarte mari, dar se va însănătoși. I-am prescris un calmant, dacă va fi nevoie. Are câteva coaste lovite și alte contuzii.

– Mulțumesc, domnule doctor.

– Îl voi vizita mai târziu. Sper că nu v-a stricat vacanța.

Cotten nu știu cum să răspundă.

– De fapt, era o călătorie de afaceri. Cum altfel ar fi putut-o numi? Când îl pot vedea? întrebă ea.

– Acum e la reanimare. Va reveni sus, în cameră, peste aproximativ o oră.

– Vă mulțumesc, vă sunt recunoscătoare.

Când doctorul se îndepărtă, Cotten privi spre femeia al cărei fiu era în operație.

– Sper să vă dea și dumneavoastră vești bune. Sunt sigură că așa va fi.

Cotten părăsi sala de așteptare și-și croi drumul spre ieșirea către parcare, unde putea capta un semnal mai bun la telefonul mobil. Îi deschise clapa, căută în lista de contacte numele lui Ted Casselman, apoi apăsă pe butonul pentru convorbire.

DOUĂ LONDRE

Raiul înseamnă a te uni cu Dumnezeu.
CONFUCIUS

Peste oraș se lăsa amurgul. Cotten ieșise din clădire, se afla acum în fața spitalului. Duse mobilul la ureche și ascultă sunetul telefonului lui Ted Casselman din biroul SNN. Afară sufla o boare rece, iar ea fu nevoită să stea cu spatele în bătaia vântului. „Poate că Ted e la masa de prânz", se gândi ea, privindu-și ceasul și calculând diferența de fus orar.

Tocmai când se aștepta să-i audă vocea, un glas străin îi răspunse.

– Biroul lui Ted Casselman.

– Alo, aici Cotten Stone. Ted e acolo?

– Ah, bună ziua, domnișoară Stone. Nu, a..., ăăă... nu, nu e. Tinerei i se împleticea limba, se bâlbâia.

– Cine sunteți? întrebă Cotten.

– Sunt asistenta domnului Casselman. Domnul Casselman a..., ăăă... Îmi cer scuze, e îngrozitor.

– Ce se petrece? întrebă Cotten, simțind un junghi și un fel de teamă furișându-i-se în stomac. S-a întâmplat ceva?

– Da, zise tânăra, ce părea distrusă.

Cotten își ținu răsuflarea.

– S-a sinucis cineva, azi dimineață. Chiar aici, la SNN. Suntem cu toții înnebuniți.

Cotten se răsuci, iar aerul rece o ciupi de obraji și o înțepă în ochi.

– Ted? şopti ea.

– A, nu, domnul Casselman e bine. E afară, pe hol, discută cu un agent de poliţie. Dar ştiu că voia să vă vorbească... staţi puţin, vine acum.

Cotten respiră, în sfârşit. Când bănuiala legată de moartea lui Ted îi dăduse târcoale, un nod cât pumnul i se pusese în gât.

– Cotten, am încercat să dau de tine, zise Ted.

– Îmi pare atât de rău că ţi-am închis telefonul în nas! John a fost lovit, în după-amiaza asta, de o maşină, care apoi a şters-o de la locul accidentului, chiar în secunda când ţi-am răspuns la apel. John e destul de răvăşit, dar se va reface. Ţin să-ţi spun că n-a fost un accident oarecare, cu fuga făptaşului. A fost pus la cale. Ca în cazul lui Thornton. Şi al lui Wyatt. Ei încearcă să ajungă la mine – e clar.

– Îmi pare atât de rău, Cotten. Vă pot ajuta cu ceva? Pe John? Pe tine? Se pare că lucrurile au luat o întorsătură urâtă – au ieşit de sub control.

– Nu cred. Cotten îşi înfăşură gulerul mai strâns în jurul gâtului. Asistenta ta mi-a spus că s-a sinucis cineva la SNN. Ce s-a întâmplat?

– Un tehnician tânăr s-a împuşcat, în toaleta bărbaţilor.

– Ai dreptate, lumea a cam luat-o razna, zise Cotten. Şi, ca să-mi sporesc arsenalul veştilor proaste, ce veşti rele voiai să-mi împărtăşeşti ceva mai devreme?

– Nu mai are prea multă importanţă, având în vedere cele petrecute. Ted oftă. Tempest Star ţi-a trântit fotografia pe prima pagină din *National Courier*. Tu şi John – pe aeroport, îmbrăţişându-vă. Nu pozele sunt problema, ci titlurile. Şi mai e o fotografie – cu tine plângând pe marginea drumului şi John alături de tine, consolându-te. A încercat să vă „picteze" pe amândoi, ca şi cum aţi fi într-o combinaţie amoroasă.

Cotten clătină din cap.

– Incredibil! Cred că au cumpărat-o și pe ea. Trag în mine din toate unghiurile, Ted. Încearcă să mă sperie, mă culpabilizează, îmi provoacă durere, mă calomniază. Folosesc toate metodele pentru a mă face să renunț.

– Cotten, sunt nevoit să-ți spun ceva, dar mai întâi trebuie să te întreb un lucru: ești de acord cu ceea ce se spune despre toate aceste sinucideri? Sunt, într-adevăr, ceea ce Vaticanul numește posesii demonice?

Cotten mută telefonul la urechea cealaltă și începu să se plimbe, ținând capul în jos.

– Demoni, posesii... nu știu. Dar ce știu cu certitudine este că reprezintă un efort concertat de a mutila, de a răspândi panică și de a revendica suflete. Este lucrarea *lor*, Ted. Sunt sigură. Eu...

– Cotten, astăzi, nu mult după ce a fost găsit trupul tehnicianului, mi s-a întâmplat ceva straniu. Era ca și cum cineva ar fi pătruns în gândurile mele. Dar nu ca în cazul oamenilor nebuni, care pretind că în capul lor se aud voci dictându-le ce să facă. Astea erau gândurile *mele*. E foarte greu de explicat. Am ajuns atât de departe, încât am scos un pistol din sertar, cu intenția clară de a-l îndrepta asupra mea.

– Oh, Dumnezeule! Ted!...

– A fost atât de bizar! La început, m-am simțit rău, ametit și parcă dezmembrat, pierzând legătura cu mine însumi, sau cu orice altceva. „Îmi joacă renghiul condiția mea de cardiac" – mi-am zis. Disperarea mă copleșise, încât am izbucnit în plâns. Lumea mi se părea pocită, iar nădejdea în viitor mi se spulberase. M-am învinovățit pentru moartea tehnicianului. Cum de nu sesizasem niciunul din semnele prevestitoare? Mă obseda răspunderea față de oamenii din echipa mea și... Cotten, faptul că nu observasem deznădejdea acestui copil n-avea nicio scuză. Trebuia să plătesc pentru asta. Mă întrebam

cum voi da ochii, oare, cu familia şi prietenii lui, cu familia şi prietenii mei, după ce dovedisem atâta neglijenţă. Eram cufundat până-n gât în ruşine, dizgraţie şi dezonoare. Da, în culpă, disperare şi remuşcare. Nu mai vedeam nicio cale de a-mi răscumpăra greşeala. Şi, Cotten, imaginează-ţi, nu ştiam nimic despre cel mort, nici măcar cum îl chema... Ce spuneau toate astea despre mine – marele Ted Casselman? Un singur lucru: era o ruşine să mai fac umbră pământului, fie şi o clipă în plus.

Apoi, dintr-odată, m-am dezmeticit. Ceva m-a scos din starea asta. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar cuvintele pe care ţi le spusesem cândva mi-au revenit în minte. Sinuciderea nu e soluţia. Niciodată. Sinuciderea era pentru cei laşi. Mi-am dat seama că trebuia să înfrunt aceste gânduri ce îmi împâsliseră capul, că ele aparţineau *altcuiva*, sau *altcineva* le cocea, nu eu. Mintea mea devenise un adevărat câmp de luptă în timp ce încercam să-mi scot din cap chestia asta. Şi m-am luat la trântă. N-a fost uşor.

– Ted, nu zic că nu eşti puternic ori că nu te-ai împotrivit, dar trebuie să înţelegi că, dacă n-ai apăsat pe trăgaci, a fost pentru că te-au lăsat în pace, intenţionat, ca să-mi spui cum a fost. Ei vor ca eu să ştiu cât de uşor le este să manipuleze voinţa oricărei persoane, precum şi să redea o viaţă, dacă asta serveşte intereselor lor. Vor ca eu să înţeleg că ei pot ajunge la tine, la John. Data viitoare, nu vor mai renunţa, nu te vei mai întoarce...

Ted avu nevoie de un moment de gândire, până să răspundă.

– Iată un motiv în plus pentru care vreau să intri în direct, cu o ediţie specială. Să expui cauzele acestor sinucideri, să arăţi ce sunt ele, de fapt. Pe această cale, vei transmite – tuturor – cât de lesne i se poate întâmpla oricui s-o păţească. Foloseşte informaţia asta împotriva răului – adevărata sursă a acestor orori.

Eşti cea mai în măsură s-o faci. Cunoşti adevărul, ştii prea bine ce se va abate asupra noastră.

– Dar nu prea am ce să le ofer. Ştii cum sună asta în urechile celor mulţi? Draci şi demoni – sunt chestii care fac subiectul filmelor de groază şi al romanelor despre conspiraţii. Nu pot să apar, dintr-odată, la televiziune şi să-i sperii pe toţi de moarte.

Cotten ezită. Era mai mult decât atât. Toată după-amiaza se gândise la atentatul asupra vieţii lui John. Iar acum – sinuciderea, aproape împlinită, a lui Ted.

– Nu ştiu, nu mai vreau să perseverez în chestiunea asta. Din cauza mea, tu şi John sunteţi în pericol. Cred că ar fi mai bine să mă dau bătută, să ies din joc. Prin retragerea mea, poate că sinuciderile vor înceta, iar tu şi John veţi fi în siguranţă. N-aş putea să-mi continui viaţa dacă tu şi John...

– Răul nu se va sfârşi niciodată, Cotten, decât dacă întreprindem ceva, şi anume – dacă *tu* vei întreprinde ceva. O ştii prea bine. Dacă nu le vei bara calea, vor învinge. Eşti singura în stare să-i opreşti. Şi n-avem timp de pierdut.

Glasul lui Ted suna tăios.

– Ceea ce s-a petrecut cu mine, astăzi, se petrece cu sute şi mii de oameni nevinovaţi, în fiecare zi. Ceva – nu-mi pasă ce nume îi dai – mi-a acaparat raţiunea. Cotten, trebuie să faci ceva în privinţa asta, chiar acum. Dacă vei salva fie şi numai o singură viaţă, înseamnă că a meritat. Mă voi ocupa de întreaga organizare. Poţi să revii la New York în două zile?

Cotten se simţi ca amorţită. Ted avea dreptate: trebuia să pună capăt acestui coşmar. Dar costul ar putea fi mai mare decât ar putea suporta.

– Nu cred că pot părăsi Londra atât de repede. John şi cu mine trebuie să mai stăm aici, o vreme.

În plus, medicii au decis că trebuie să rămână în spital încă vreo două zile.

– Atunci vom transmite din studiourile noastre de la Londra. Apucă-te să compui reportajul! Voi reveni cu detalii.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, zise Cotten.

– Cotten?

– Da, Ted?

– În sfârșit, încep să înțeleg.

*
* *

– Aștept afară, zise agentul Venatori, în clipa când Cotten pătrunse în camera lui John.

Cotten îl cercetă cu atenție, apoi se apropie de geamul spitalului și aruncă o privire – de la sud de Hampstead, până jos, în centrul Londrei. Era miezul nopții și bătea vântul, rostogolind norii ce coborâseră până în dreptul ferestrei. Urmări orașul, cu Catedrala Sf. Pavel, Big Ben și turlele Westminster, în depărtare.

Cotten se străduia să priceapă ce se întâmpla în jurul ei. Ajunse cu gândul până la cei pe care îi cunoștea și îi iubea. Referirea la fiica unui înger era, oare, doar un verset ascuns și fără noimă, datând de mii de ani, sau chiar despre ea era vorba? Și dacă Edelman se înșelase în interpretarea glifelor obscure? O emisiune în direct ar putea ajuta, oare, la salvarea unor vieți, sau doar ar spori numărul morților?

Se uită la John, care dormea liniștit. Ar fi făcut orice ca să-l ocrotească. Iar ei știau asta. Cei Căzuți mai încercaseră o dată să i-l ia. Întâi, atentând la onoarea lor, discreditându-i pe amândoi în ochii Bisericii și ai lumii, cu spurcatele fotografii tabloide ale lui Tempest Star. Apoi încercaseră să-l ucidă, pentru a-i transmite ei – pe această cale – un mesaj.

Cotten se așeză lângă patul lui John, întinse mâna și-i mângâie fața, privindu-l lung. Ei țineau morțiș să-i inducă teama de a nu-l pierde. În timp ce-l privea

pe John, ascultând cum respiră, își dădu seama că era posibil să fi priceput totul pe dos. De ce ar vrea-o speriată? Revelația veni instantaneu. Însemna că avea abilitatea de a-i opri. Le era teamă de ea. În realitate, ei erau cei înfricoșați. Trebuie că era foarte aproape de a descoperi ceea ce ei ar fi vrut să țină tăinuit pentru vecie. Secretul cel mare – cum să fie opriți, cum să fie stăvilită Apocalipsa. Aceste noi gânduri îi dădură forță.

Mai devreme, personalul spitalului adusese în cameră un pat pliant, iar Cotten decise că era timpul să se odihnească. Lungindu-se pe pat, închise ochii și-și încetini respirația, limpezindu-și mintea. Era epuizată, dar n-avea somn. În schimb, se va îndrepta spre lumina lichidă. Își reaminti tot ceea ce o învățase Yachaq, și începu imersia. Poate că, stând în lumină, va putea întrezări o cale...

Cotten dădu voie luminii să se apropie și să se reverse înăuntrul ei. Pătrundea prin fiecare petic al trupului ei. O primi bucuroasă în centrul ființei ei, unde se formă un vârtej de lumină pură. Îi simți intensitatea, în timp ce urmărea forța cu care vârtejul se mișca în inima ei.

„Nu lăsa lumina să dispară", își aminti de Yachaq, șoptindu-i cu glas mângâietor. „Eliberează-ți mintea astfel încât să se poată mișca ușor, fără a se opri asupra vreunui gând, să călătorească prin spațiu și timp, în serenitate absolută. Să existi doar în acest moment perfect".

Cotten își alungă toate gândurile, concentrându-se doar asupra purității luminii.

Auzi foșnetul vântul din fața geamului și zuruitul liftului de la capătul holului. Veneau șoapte din camera asistentelor, unde două persoane discutau ultimele știri – sinuciderile în masă. Clinchet nervos de pahare și farfurii lovite răzbătea din cafenea, undeva, în spital. Jos, pe stradă, o femeie îl ruga pe

un taximetrist s-o ducă afară din oraș. În vocea ei se simțea teama.

Apoi Cotten auzi sângele șiroind în apa caldă, în timp ce o femeie, undeva pe-aproape, ședea într-o cadă și-și tăia venele. Percepu și zgomotul făcut, în cădere, de un scaun împins de sub picioarele unui bărbat care tocmai se spânzurase de conducta de căldură, în subsolul unei clădiri, la distanță de o stradă. Funia de care atârna trupul scrâșni sub greutatea lui.

Pretutindeni, mureau oameni. Sunetul produs de moartea lor creștea ca țiuitul de fond al unui sistem de sonorizare cu volumul dat prea tare.

Cotten se clătină înfiorată, atinsă de răceală și jilavă de sudoare. Simți că se descompunea, trasă în mii de direcții diferite, de către toți cei care o implorau să-i ajute. Vaietele lor umplură întunericul încăperii, iar mintea ei încerca să stingă lumina lichidă.

Se forță cât putu să mențină la vedere lumina și să nu piardă viziunea deprinsă de la Yachaq. Răspunsul trebuia să se afle în interiorul luminii. Nu exista alt loc unde să mai caute.

Dacă Ripple și Yachaq aveau dreptate, și anume că toate posibilitățile și consecințele sunt deja date, atunci ea ar prefera să trăiască într-o altă lume – o lume mai bună.

Prin concentrare, se desprinse de sunete și gânduri, ieșind afară și îndepărtându-se, devenind lumina însăși, lumină ce vibra împreună cu restul universului. Se conectase cu toată energia.

Deodată, văzu un parc înțesat de copaci, în afara spitalului, chiar în spatele ușilor electrice culisante ale intrării centrale. Spre deosebire de holul spitalului, parcul era luminat, roia de oameni veseli, care veneau și plecau. Nu se auzeau strigăte de ajutor, nici gemete de durere, nici urlete de moarte. Era amiaza unei zile însorite.

Uşile se deschiseră automat, iar ea păşi pe iarbă. Aerul era înviorător, dar căldura miezului de zi persista. Se uită în jur, la oamenii de pe trotuar. Nici urmă de presiune sau îngrijorare, tristeţe sau grabă. Unii dintre ei îi zâmbiră, făcându-i semn cu capul, în trecere.

La fel ca în cazul celor două plaje pe care le văzuse, dinăuntrul luminii lichide, în apartamentul ei din Florida, Cotten ştiu că în faţa privirilor ei se deschideau două Londre: prima – un hău întunecat, sfârtecat de viu de forţele malefice, iar a doua – un loc hărăzit, plin de viaţă, nădejdi şi făgăduinţe.

Ea ştia că lumina lichidă îi îngăduia să vadă o altă cale, o altă viaţă, o altă şansă. O văzuse *şi* o acceptase, alesese să fie martora acestei lumi minunate, în care domnea pacea, şi să fie părtaşa ei. Se mutase de la unul dintre firele lui Lester Ripple – la altul, de la una dintre cărările de munte ale lui Yachaq – la cealaltă.

În nenumărate variante, Yachaq şi Ripple îi arătaseră exact acelaşi lucru: toate posibilităţile există simultan. Noi suntem cei care alegem ce cale să urmăm.

Cotten stătea cu picioarele în iarbă şi inspira aerul proaspăt. Voia să traverseze, pur şi simplu, câmpia întinsă spre o viaţă plină de pace şi mulţumire.

Dar îşi dădu seama, brusc, că exista o problemă căreia nu-i putea întoarce spatele. Nimeni, aici, nu avea nevoie de ajutorul ei. Nu putea să-i ignore pe cei care o chemau cu disperare, să-i ajute.

Se întoarse încet şi trecu înapoi, în spatele uşilor culisante.

Camera de spital era cufundată în liniște, cu excepția zgomotului ocazional al burdufurilor aparatului automat de reglare a tensiunii arteriale, ce pompa în sus și în jos, apoi scădea pe brațul lui John.

Cotten trase scaunul mai aproape de pat, chiar în spatele barei de protecție. Își rezemă fruntea de cearșafurile reci. Lumina lichidă storsese și ultima uncie de energie din ea. „Practică!", o învățase Yachaq. „Va deveni din ce în ce mai ușor"... Cotten închise ochii și adormi.

*
* *

Când asistenta intră să verifice starea lui John, ușa se deschise și lumina dinspre hol se împrăștie înăuntru, trezind-o pe Cotten.

– Cum se simte? întrebă ea, de îndată de asistenta își finaliză rutina.

– Pare a fi bine. Asistenta făcu o pauză, apoi întrebă: Vă e foarte drag, nu-i așa?

– Nici nu vă închipuiți cât de mult, zise Cotten fără ezitare.

Asistenta plecă, iar Cotten se lăsă pe spate, în scaun, și se uită în jos, la ceas. Era miezul nopții, iar la Chicago – ora șase după-amiaza. Numărul de telefon al lui Lester Ripple era salvat în telefonul ei mobil. Ea nu acordase prea mare importanță spuselor omulețului straniu, în timpul întâlnirii de la Starbucks, dar, deodată, avu o revelație: evident,

Ripple îi dăduse explicații în legătură cu ceea ce putea fi, foarte bine, lumina lichidă.

Cotten se postă lângă fereastră și deschise telefonul. Verifică și observă că avea semnal bun. După ce găsi numărul lui Ripple, apăsă pe butonul pentru convorbire. Era sâmbătă, așadar spera să fie acasă, și nu la universitate.

– Aici Ripple, răspunse el, după cel de-al treilea apel.

Se auzeau niște sunete aiurea, ca și cum vorbea cu gura plină.

– Bună ziua, Lester. Aici Cotten Stone. Ne-am întâlnit acum câteva zile. Fotografiile? !Te întrerup cumva de la cină?

– Da, da, da. Nu. Vreau să spun, da, îmi amintesc, dar nu, doar ronțăiam ceva. O, Doamne!

Cotten și-l imagină: neîndemânatic, umbla prin casă ținând în mână o farfurie de carton, cu ceva ce nu se încadra neapărat în piramida nutrițională a guvernului.

– Îți cer o favoare. Poți să-mi explici din nou teoria ta – teoria firelor? Reține însă, sunt ca o foaie albă, deci încearcă să simplifici cât mai mult...

Cotten îl auzi pe Lester înghițind o băutură și apoi fornăind.

– E foarte greu de înțeles și aproape imposibil de explicat. Vezi, regulile se modifică la nivelul particulelor. Particulele nu se comportă la fel ca obiectele mai mari. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l accepți. Legile ce guvernează viața noastră cotidiană nu se aplică în lumea cuantică. Cuvintele lui Ripple se înșirau rapid, tot mai rapid, pe măsură ce vorbea.

– Bine, Lester, cred că prind sensul...

– Ai aruncat vreodată o piatră în baltă, ca mai apoi să vezi undele depărtându-se? Lumina călătorește la fel, ei, oarecum altfel – în unde, în

valuri. Hmm, hmm, hmm. Cel mai facil mod de a înțelege este, pentru tine, să-ți imaginezi că arunci două pietre în apă, exact în același timp, dar în locuri diferite. Undele se răsfiră, până ce, în final, se întâlnesc. Apoi ori se anulează, ori se amplifică reciproc. Ai priceput?

– Am priceput, zise Cotten.

– Sar peste toată partea complicată, științifică, și îți propun să mergi pe mâna mea. Îți fac un soi de concesie, ca să înțelegi mai bine.

– În regulă.

– Imaginează-ți că ai în fața ta o pușcă mitralieră și un zid, cu două găuri, și un al doilea zid în spatele celui dintâi, care indică unde va lovi fiecare glonte. Dacă ai trage niște rafale prin cele două găuri, iar apoi ai verifica cel de-al doilea zid, ce fel de model crezi că ai găsi? Unde a lovit majoritatea gloanțelor?

– Să mă gândesc... Cred că ar fi grupate în două puncte, aliniate – fiecare – în spatele găurilor prin care au trecut.

– Da, da, da, spuse Lester, părând extaziat că aceasta trăsese concluzia corectă.

– Dar undele sau valurile n-ar face asta, nu-i așa? Dacă valuri moi ar pătrunde prin găuri, precum undele pe apă, ar continua să se miște, să se răspândească și să interfereze unul cu celălalt. Deci, dacă am putea vedea locul unde s-ar lovi de cel de-al doilea zid, am observa un model cu valuri, un model cu interferențe, nu două puncte, ca în cazul gloanțelor. Așa-i?

– Până aici, te-am urmărit cu atenție.

Lester își drese vocea.

– E bine. Îți va plăcea continuarea. Adio, regulă! Deci știi că lumina călătorește în valuri și știi cum ar arăta modelul ei dacă lumina ar trece prin două găuri, ori crăpături, ale unui zid. Dar dacă am trage cu fotoni individuali, câte unul pe rând, nu ne-am

aştepta să vedem modelul valurilor. Ei bine, ne-am aştepta să vedem modelul gloanţelor.

– Sună logic, spuse Cotten, frecându-şi fruntea. Dar încă nu pricepea unde bătea Lester Ripple.

– Aha! Ne-am aştepta ca un singur foton să treacă printr-o gaură sau prin cealaltă, exact ca un glonte. N-ar putea trece prin două găuri deodată. Dar ce crezi? Abracadabra! Dacă verificăm zidul detector, după ce am tras individual cu milioane de fotoni, nu vom avea ca rezultat două puncte, ca la gloanţe, ci vom avea un val sau un model cu interfaţa. E ca şi cum un singur foton a trecut prin ambele găuri în acelaşi timp. Fiecare foton a fost în două locuri, simultan. Te prinzi? Începi să vezi?

Cotten simţi că-şi pierde respiraţia. Două locuri, simultan – asta înţelegea, în mod cert. Două Londre. Două plaje...

– Da, zise Cotten. – Cred că văd.

– E mai mult decât atât. Ce s-ar întâmpla dacă am putea construi un aparat care ar înregistra prin ce gaură a intrat fiecare foton? Ghiceşti? Dacă am face asta, fotonul s-ar comporta ca gloanţele. Va trece doar printr-o singură gaură, nu prin două, simultan, iar modelul de pe zidul detector va fi unul punctiform. E ca şi cum ar şti că îi urmăreşti: fac ceea ce te aştepţi să facă, doar că intră numai printr-o gaură. Nu va trece prin ambele găuri, dacă e ţinut sub observaţie. Toţi cercetătorii sunt nedumeriţi cum se întâmplă asta la nivel cuantic, şi nu în viaţa de zi cu zi, în lumea mărimilor naturale? Dar eu am descoperit cum lucrurile mari se pot comporta asemenea particulelor în cuantum. Eu pot dovedi că obiecte mari, ca bile de bowling, scaune, chiar şi oameni, se pot muta către alte fire, că poţi să te mişti, poţi să alegi prin ce gaură preferi să te strecori, în ce lume doreşti să existi. Şi nu mă refer doar la a muta

conştiinţa, ci vorbesc despre *tine*. Despre persoana ta în întregime.

– Stai puţin, Lester. Cotten respira greu, încât se rezemă de sticla ferestrei. Ripple deţinea explicaţia ştiinţifică, iar ea – pe cea spirituală. „Deci, ce e realitatea? Unde există ea? Unicul loc sigur este în mintea ta, acolo unde creezi, observi şi participi la realitatea ta proprie. Partea observaţiei pe care Ripple o explica era starea de conştiinţă. Totul se reduce la liberul arbitru – exact cum a spus John". Când John se va trezi, îi va povesti toate astea. Acesta era secretul de pe tăbliţă – era convinsă. De aceea, o parte a mesajului de pe tăbliţă era trecut în limbaj, iar celălalt – în ecuaţii. Ecuaţii fizice. Teoria firelor, a lui Ripple. Un vechi citat din Biblie, pe care îl auzise în primele zile ale participării ei la slujbele duminicale, îi răsună în cap: „Împărăţia lui Dumnezeu sălăşluieşte în tine"...

– Domnişoară Stone, mai eşti la telefon? întrebă Ripple.

– Da, răspunse Cotten, cu glas scăzut.

– Mai e ceva ce ar trebui să ştii.

– Ce anume, Lester?

– Am descifrat ce era inscripţionat pe partea de tăbliţă ascunsă de lumina blitului.

Cotten îşi ţinu respiraţia.

– Te aşteptai să-ţi spună cum să opreşti Apocalipsa. Ai înţeles greşit. Spune că Apocalipsa trebuie să aibă loc.

FOTOGRAFII

În ziua în care John ieşi din spital – cu mâna încă în ghips şi susţinută de un bandaj –, Cotten şedea în faţa lui, la masa de stejar din camera hotelului Cadogan. În faţa lor, pe masă, erau împrăştiate lucrurile din podul lui Violet.

– Sigur te simţi în stare să continui? întrebă ea.

– Niciodată n-am fost într-o formă mai bună, răspunse el, cu un zâmbet şubrezit. Şi, pe deasupra, n-avem timp de pierdut.

– Să-mi spui dacă obosești, bine?

Dădu din cap, în semn de aprobare.

– Da, doctor Stone.

Ea luă în mână biletul lui Chauncey şi citi ultimul rând, de jos: „Secretul e protejat de cuvântul lui Dumnezeu". Ridicând privirea, spuse:

– Poate e un indiciu despre locul unde a ascuns tăbliţa sau, poate, e tocmai tâlcuiala tuturor obiectelor de pe listă. Nu pare a exista nicio legătură între obiectele astea. Poate că ţinea la fetişuri, iar asta o fi fost lista cu lucrurile pe care le mai avea de căutat şi, apoi, de adăugat la colecţia sa. Trebuie neapărat să vedem ce s-a întâmplat la Londra, în 1878.

– Da, exact cum ai spus, nu există niciun fir sau o temă care să închege lista, zise John. Dacă ar fi fost numai biblii sau pipe din lemn de măceş, ar fi avut un sens. Se uită din nou la listă, până să deschidă jurnalul mucegăit. Chestia asta stă să se fărâme într-un milion de bucăţi.

Cotten îl urmări cum dădu cu grijă la o parte coperta.

Legătura învechită trosni la încercarea de a o deschide – pentru prima oară, probabil, în ultimii o sută de ani. Se apropie de John, privind peste umărul lui cum, precaut, răsfoia pagină după pagină. Notițe, scrisori, decupaje din ziare și file desenate. Majoritatea schițelor erau în cerneală și zugrăveau diverse capitole ale disciplinei anatomiei, inclusiv organe interne. Li se adăugau ilustrații cu insecte, flori și animale mici.

– Avea talent artistic, observă Cotten.

– Se pare că aria lui de interes era largă – botanică și medicină, spuse John. Dar care o fi fost, oare, intenția lui de bază în 1878? De ce a avut nevoie de toate aceste lucruri de pe listă?

– Uite aici un articol despre Chauncey și amicul său Erasmus Wilson. Îți amintești de celălalt articol, pe care l-am găsit în pod? Bucata de ziar era împăturită în jumătate, iar Cotten îl ajută pe John s-o desfacă fără a o fărâmița, vrând să citească textul din interior.

John citi cu glas tare:

– Dermatologul londonez Dr. Erasmus Wilson și specialistul în boli pulmonare dr. Chauncey Wyatt au lansat un nou medicament, care, spun ei, va reduce simptomele astmei, epuizanta boală care îi afectează pe ambii, în prezent.

– Așadar, Chauncey a fost atât medic, cât și om de știință, zise Cotten.

– Și filantrop, pe deasupra. Îți aduci aminte de misteriosul proiect, menționat – și el – în celălalt articol? La asta trebuie să se fi referit. Aici scrie că el și Wilson au donat peste douăzeci de mii de lire pentru a aduce un obelisc antic – din Alexandria, la Londra.

– E bine să ai bani, spuse Cotten. Luă în mână o cutie mică din metal, legată cu o bucată de sfoară,

și desfăcu nodul. Îi sălță capacul și extrase dinăuntru câteva fotografii, lipite pe suport de carton. Pe fața fiecărei poze, fotograful își trecuse datele profesionale, însoțite de unele decorațiuni, pe margini. Fiecare dintre ele prezenta o imagine, în sepia, a unui moment petrecut cu 130 de ani în urmă.

Prima fotografie înfățișa un domn distins, cu o barbă lungă și neagră, având pe nas ochelari cu ramă subțire, ce stătea pe treptele unei clădiri impunătoare. Cotten o întoarse pe dos. Cu litere de mână, asemănătoare celor cu care era scrisă lista, era notat: *Spitalul Westminster 1, 1875.*

– Ăsta trebuie să fie Chauncey, remarcă ea. După ce o examină, i-o pasă lui John.

Următoarea îl scotea în relief pe același bărbat, stând – deslușI Cotten – deasupra unei duzini de cadavre ce zăceau înșirate pe pământ, fiecare acoperit cu o pânză. Pe spate era scris: *Epidemie de Holeră.*

Cea de-a treia poză avea în prim plan aceeași persoană, în fața unei alte clădiri somptuoase. Lângă el, stătea un câine lup, rusesc. Pe spate era notat: *Spitalul Creștin – Newgate, cu Rex.*

Ultima dintre fotografii era o ferotipie ce înfățișa personajul din celelalte poze, stând în mijlocul unui grup mare de bărbați și femei, îmbrăcați ceremonios – jobene, fracuri și rochii lungi de gală. În lateral, se zărea un cal alb, iar călare pe el era o femeie, pe care Cotten o recunoscu în persoana reginei Angliei, Alexandrine Victoria.

– Impresionant, zise Cotten. Pare a fi un fel de ceremonie. În spatele grupului, trona un imens monument de piatră. Ăsta trebuie să fie obeliscul egiptean finanțat de Chauncey și Wilson, observă Cotten. Cred că e o fotografie de la evenimentul dedicat acestui monument. Pare să fi fost de mare importanță. Era prezentă până și regina Victoria.

Cotten tocmai se pregătea să-i înmâneze fotografia lui John, când își dădu seama că nu verificase adnotarea de pe spatele acesteia. Pe dos, era lipit un bilet. Urmărind scrisul deja familiar, rămase cu gura căscată.

John ridică privirea de pe album.

– Ce este?

Ea îl privi fix în ochi, cu stupoare.

– Îți amintești ce spunea biletul lui Chauncey? Cel de la Vatican?

– Da. „Pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să treci ața prin urechile acului".

– John, asta e o imagine a lui Chauncey Wyatt, la celebrarea „Acului Cleopatrei, 1878".

CIVILIZAȚII DISPĂRUTE

Dumnezeu nu are religie.
MOHANDAS GANDHI

– Este într-o capsulă a timpului, zise Cotten, căutând în pagina de Internet pe laptopul ei. Chauncey trebuie să fi ascuns tăbliţa în capsulă, odată cu restul lucrurilor din lista sa.

Căutase – pe Google – Acul Cleopatrei, şi descoperise că acesta fusese înălţat pe malul râului Tamisa. La baza monumentului era îngropată o capsulă a timpului, sigilată, conţinând obiecte colecţionate de sponsorii proiectului – medicii londonezi Erasmus Wilson şi Chauncey Wyatt.

– Conţinutul capsulei este aproape identic cu lista lui Chauncey, spuse John, citind de pe ecran şi stând înapoia lui Cotten.

– Nu se menţionează nimic despre tăbliţă, zise Cotten, dar nici n-ar trebui. Chauncey a furat tăbliţa. Biletul lui spune că, pentru a intra în Împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să treci aţa prin urechile acului. A lăsat indicii clare. Acolo trebuie să fie ascunsă.

–I-am dat de capăt, concluzionă John.

Cotten îşi lovi uşor buzele cu vârful degetelor.

– Crezi că am urmat, până acum, o pistă greşită, fiind convinşi că trebuie să oprim Apocalipsa? Oare Lester Ripple are dreptate referitor la ceea ce spune tăbliţa, şi anume că Apocalipsa trebuie să aibă loc? Să fie asta o parte a secretului?

– M-am gândit mult, răspunse John. Cred că Ripple are dreptate. Nu poţi elimina Apocalipsa. Pentru ca Dumnezeu să salveze lumea de legiunile Satanei, trebuie să aibă loc o bătălie finală, din care El va ieşi învingător. Când apostolii L-au implorat pe Iisus să le arate cum să se roage, El i-a învăţat „Tatăl Nostru": „Vie Împărăţia Ta, precum în Cer aşa şi pe pământ". Înainte ca Împărăţia Cerească a lui Dumnezeu să poată veni pe pământ, răul trebuie eradicat. În Rai nu există răutate.

– Şi cum rămâne cu libertatea fiecăruia de a ne crea propria lume, ori de a exista simultan în două locuri? Ca şi cele două Londre ale mele, pot exista milioane de Londre, dar Londra pe care o doresc, şi care vreau să fie realitatea mea, este Londra pe timp de pace. Ca să se întâmple asta, trebuie să trăiesc o viaţă paşnică după chipul lui Dumnezeu, pentru ca acesta să devină realitatea mea.

– Cotten, eu sunt de părere că povestea asta are un înţeles mai profund decât punctul de vedere al unei singure religii. Acest concept de viaţă la care tu năzuieşti este baza spiritualităţii. Din păcate, religiile, inclusiv cea de care aparţin eu, tind să separe oamenii în grupuri. Dar conceptul spiritualităţii este un sistem al credinţei şi un mod de viaţă pe care oricine, oriunde îl poate adopta.

Cotten dădu din cap, afirmativ.

– Sfânta Scriptură ne învaţă că va fi o înfruntare finală, numită Apocalipsă. Şi chiar înainte de acest eveniment, vor exista aşa-zisele vremuri de încercare. Dumnezeu nu doreşte ca noi să ducem o viaţă pângărită de nenorociri – nenorociri pricinuite direct de Satana. Şi n-are importanţă cum Îl numeşti pe Dumnezeu: Allah, Shang Ti, Krishna, Theos, Lumina, Aum, Creatorul, sau altfel. El vrea ca noi să fim conştienţi că, prin darul Său, putem alege o altă cale, o altă viaţă, folosindu-ne de liberul arbitru cu

care ne-a înzestrat. L-a învățat pe Noe cum să scape de Potop. De ce nu ne-ar spune și nouă cum să scăpăm de Sfârșitul Zilelor?

– Așa se explică ce s-a întâmplat cu locuitorii orașului pierdut din Peru, sau cu cei ai ruinelor din New Mexico, și ai celorlalte civilizații antice, care au primit câte o tăbliță și apoi au dispărut peste noapte. Au deslușit secretul și au trecut mai departe.

– De ce nu? Ce altă explicație ar exista?

– Asta înseamnă că, atunci când vom găsi tăblița, ne va spune că putem face același lucru, crezând în ea, dorind-o, existând pentru ea. Realitatea este ceea ce vrem noi să fie. Ca în teoria firului cuantic a lui Ripple. Asta va trebui să împărtășim lumii. Iată ce ne transmite Chauncey: că aparținem lumii întregi.

John luă una din mâinile lui Cotten, ținând-o între palmele sale.

– Da, sub conducerea fiicei unui înger...

* * *

Un vânt aspru sufla peste Tamisa, aducând cu el sunetul îndepărtat al sirenelor, al căror ecou cuprindea întreg orașul. Ambulanțele roiau, răspunzând apelurilor pentru cazurile – tot mai dese – de sinucidere. Cotten își îndesă mâinile în buzunarele paltonului, stând lângă John, pe faleza Victoria. Amândoi aveau privirile îndreptate spre obeliscul egiptean numit Acul Cleopatrei.

Platforma pe care era așezat monumentul era situată pe țărm, între podurile Westminster și Waterloo. Era după-amiază, târziu, iar câțiva londonezi se plimbau pe trotuarele falezei.

– Trebuie să știi că sunt două obeliscuri, aminti John, ținând deschis „Fodor"-ul, ghidul Londrei. Unul – aici, iar celălalt, geamăn – în Central Park, New York. Să sperăm că am dat peste cel potrivit.

– Acesta e singurul care are legătură cu Chauncey Wyatt. Trebuie să fie cel pe care îl căutăm.

Cotten dădu ocol monumentului. Fiecare dintre cele patru laturi ale bazei era împodobită cu câte o placă mare, de bronz. Suprafaţa obeliscului înfăţişa hieroglife sculptate, iar soclul era împrejmuit de un inel pe care figurau zei egipteni, înaripaţi. Cotten citi fiecare placă; toate înşirau istoria monumentului, începând cu momentul în care acesta şi geamănul fuseseră ciopliţi, din cariera de piatră, de către faraonul Thothmes al III-lea, în jurul anului 1500 î.Hr. Ambele obeliscuri fuseseră mutate, două secole mai târziu, în faţa Templului Împărătesc din Alexandria. Acul Cleopatrei fusese adus la Londra de către Wilson şi Wyatt, şi prezentat naţiunii britanice în 1878, pe când geamănul, sponsorizat de un alt grup, luase drumul New York-ului.

Încheindu-şi periplul în jurul bazei şi ajungând în punctul de unde pornise iniţial, Cotten zise:

– Mai e altceva de aflat din ghidul tău turistic?

– Uite, un amănunt pe care îl vei găsi interesant, zise John. Unul din motivele pentru care acest obelisc este atât de bine prezervat este că a stat îngropat în nisipul deşertului timp de peste şase sute de ani, după ce fusese răsturnat de un cutremur. De fapt, din exact acelaşi motiv, a fost numit...

– Cum? întrebă Cotten, privind către John.

– N-ai să crezi ce scrie aici.

– Sunt pregătită, zise ea, aşteptând un răspuns haios.

– A fost numit „cel căzut".

Luând-o ca pe un semn prevestitor, Cotten încercui obeliscul, târându-şi degetele de-a lungul piedestalului, cu privirea ridicată spre ac. O expresie de uimire i se aşternu pe faţă.

– Am găsit, spuse ea. Apoi, cu un aer satisfăcut, Cotten scoase telefonul mobil din buzunar, căută în agenda electronică și apăsă pe butonul de convorbire. O clipă mai târziu, rosti:

– Ted, cred că am găsit-o. Ești gata să intri în acțiune?

TRANSMISIUNEA

– Încă n-am primit permisiunea de a deschide capsula timpului, spuse Cotten la telefon. Trebuie să amânăm transmisiunea, până ce ne vedem stăpâni pe tăbliță. Iar postul de televiziune nu va fi de acord cu spusele mele fără a deține asta ca probă.

– SNN trebuie să știe că faci un reportaj despre sinucideri.

Cotten oftă.

– Ted, ai putea să-ți pierzi job-ul, dacă faci asta. Eu propun să așteptăm până ce avem artefactul.

– Imposibil, continuă Ted. Nu mai putem irosi nicio clipă. Rata sinuciderilor crește alarmant.

– Autoritățile mai au nevoie de o zi sau două pentru a ne da undă verde să deschidem piedestalul monumentului și să luăm capsula.

– Cotten, oamenii așteaptă un sprijin, oricât de firav. Iar tu le poți oferi asta. Spune-le ce se petrece, în așa fel încât să înțeleagă, și dă-le speranțe! Vom transmite la timpul potrivit despre recuperarea capsulei – un reportaj în direct, chiar de la locul unde se află Acul Cleopatrei.

– Dar ce ne facem dacă tăblița nu e acolo?

– Știi prea bine că este. Trebuie să fie.

– Ted, tu erai cel care, de fiecare dată, mă avertizai să nu...

– Acum e altceva. Fosila Creației a fost o înscenare, cu scopul premeditat de a te ruina. Povestea asta e de altă natură. Dumnezeu te-a călăuzit spre ea, fetițo. Tu ești aleasa. Unica.

* *

Cotten aştepta indicaţia regizorului de platou. În câteva momente, avea să fie în direct la SNN. Ted reuşise să organizeze totul în doar două zile. Cotten se uită împrejurul ei, în studio, urmărind puzderia de membri ai echipei lucrând la ultimele detalii înainte de a intra în direct. John şedea pe un scaun, în umbră, înapoia camerelor de luat vederi, cu doi agenţi Venatori lângă el. Îi făcu un semn de încurajare.

Regizorul de platou ridică cinci degete, apoi începu numărătoarea inversă şi arătă spre Cotten.

– Bun venit la ediţia specială despre rata crescândă a sinuciderilor de pe mapamond. Sunt Cotten Stone şi transmit pentru Satellite News Network.

– Indicaţiile grafice! interveni regizorul britanic în camera de control, măturând cu privirea pupitrul de sonorizare. Lângă el, regizorul tehnic apăsă pe butonul de alimentare grafică al panoului video digital pentru transmisiuni în direct.

Peste umărul lui Cotten, pe monitor, apăru următorul text: „Criză mondială – Sinucideri", scris cu litere sângerii.

– Transmitem din studiourile SNN din Londra, unde chiar astăzi soţia prim-ministrului şi-a luat viaţa cu o supradoză de calmante.

– Soţia prim-ministrului – pregătită! semnală regizorul. Dă-i drumul! Indică spre monitorul numărul trei, pentru o primă vizionare.

În spatele lui Cotten, apăru o fotografie recentă a soţiei prim- ministrului, făcând cu mâna privitorilor, în timpul unei ceremonii de omagiere a unei şcoli. Urma altă poză, granulată, a unui car mortuar parcat pe strada Downing, la numărul 10.

– În seara aceasta, vă prezentăm un reportaj amănunţit despre înmulţirea fără precedent a

numărului de sinucideri pe întreg teritoriul Marii Britanii, al Statelor Unite și, efectiv, al oricărei alte națiuni de pe glob

– Chyron, statistici pregătite? Regizorul pocni din degete. Dă-i drumul! Operatorul generatorului de caractere Chyron porni playback-ul unei serii de diagrame electronice reprezentând creșterea ratei globale a sinuciderilor.

– În ciuda faptului că Fundația Internațională pentru Psihiatrie și alte organizații medicale au negat că ar exista o corelație între creșterea ratei sinuciderilor și fenomenul posesiilor demonice, suntem puși în fața realității, care demonstrează că cifrele nu mint.

Cotten făcu o pauză, în timp ce un număr de statistici, împărțite pe țări, rulau pe ecran.

– Vaticanul a anunțat că i-a împuternicit pe toți preoții săi, din întreaga lume, să înceapă anevoioasele slujbe ale exorcizării, în cazul persoanelor cu tendințe de sinucidere. Anunțul a fost făcut de însuși suveranul pontif, cu ocazia unei conferințe de presă organizate la Palatul Statului Vatican, în timpul căreia și-a exprimat profunda îngrijorare față de noi: civilizația de pe tot mapamondul se află într-un uriaș pericol, expusă avalanșei răului.

– Rola B, pregătită? Cu un pocnet din degete, regizorul indică spre monitorul pentru transmisie în direct. Dă-i drumul!

În locul lui Cotten apăru un colaj de imagini ce înfățișau personalul ambulanțelor ocupându-se de victime, în diverse țări străine.

– Se pare, zise ea, că acest fenomen alarmant nu e marcat de prejudecată sau discriminare. Victimele sinuciderilor, atât de larg răspândite pe glob, variază: de la cei foarte bogați și celebri, precum regina și membrii familiei acesteia, aici, în Marea Britanie, la persoane fără adăpost, trăind în umbra marilor orașe.

– Replică rola C – cei fără adăpost din Moscova. Regizorul indică spre ansamblul de monitoare pentru prime vizionări, iar regizorul tehnic își pregăti degetul pe buton. Acum!

Într-o încăpere aflată la câteva uși depărtare de camera de control, un releu electronic se cuplă, iar imaginile începură să se deruleze în direct.

– Ceva malefic bântuie Terra, orașele și lumea noastră. Ni-i răpește pe cei dragi și ne ia, de lângă noi, prietenii. Răpindu-le viața și sufletele. Cotten făcu o pauză.

– Am venit, în seara aceasta, să vă transmit ceea ce eu consider că este mesajul Creatorului nostru însuși – un mesaj scris de mâna lui Dumnezeu cel Atotputernic. Și sper că voi fi în măsură să vă insuflu temeiuri de optimism, căci zilele întunecate pe care le trăim acum se vor schimba cât de curând.

– Ce naiba mai e și asta? se alarmă regizorul. Ce face?

Peste Atlantic, la centrul principal de control al SNN New York, vicepreședintele departamentului transmisiuni se răsti:

– Casselman, ce se întâmplă? Ce-i cu rahatul ăla?

Ted Casselman urmări ansamblul masiv de monitoare, iar presiunea din piept îi crescu. Dacă nici asta nu va declanșa un atac de cord mondial, atunci nimic altceva nu va reuși s-o facă.

– Nu știu, domnule, răspunse el. Sunt sigur că va reveni la scenariu. Își dori să fi avut la el pastilele de nitro pe care le lăsase în servietă.

Cotten continuă:

– Am ales special acest moment, pentru a transmite întregului auditoriu că există un răspuns la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Cred că, într-un loc tăinuit, undeva în acest oraș, se află ascunsă ultima dintre cele douăsprezece tăblițe. Fiecare dintre

ele a fost dăruită liderilor spirituali ai lumii, cu multe mii de ani în urmă.

– Doamne, Maica Domnului! zise în şoaptă regizorul tehnic, în sistemul de interfon interior.

– Despre ce naiba vorbeşte? se nelinişti vicepreşedintele centralei din New York, holbându-se la imaginile de pe teleprompter.

Cotten îşi fixă privirea direct în lentila camerei de luat vederi.

– Menirea fiecărei tăbliţe era de a transmite un mesaj al Creatorului, care nu numai că prezicea Prima Curăţire universală a planetei, în timpul lui Noe, dar mai conţinea şi un mesaj adiţional, destinat lumii dintr-un viitor îndepărtat. Iată viitorul! Este aici, cu noi. Şi împreună cu el – Sfârşitul Zilelor. Apocalipsa a venit. Nu putem s-o oprim: dacă o vom face, înseamnă că *ei* vor învinge. Răul, care s-a întins ca o pecingine în întreaga lume, trebuie spulberat de mâna lui Dumnezeu. Da, ultima bătălie trebuie să aibă loc, pentru ca binele să triumfe asupra răului. Cei răi vor să oprească Apocalipsa, căci este singurul mod în care ar putea triumfa. După părerea mea, ceea ce e scris pe ultima tăbliţă constituie secretul supravieţuirii după ultima bătălie – A Doua Curăţire –, aşa cum Noe a supravieţuit Potopului.

– Asta-i prea de tot! zise regizorul britanic. Pregătiţi-vă să tăiaţi! Pregătiţi calupul numărul unu, cu reclame!

– Luaţi-i piuitul tâmpitei ăsteia! urlă vicepreşedintele centralei din New York. Daţi drumul la reclame!

– Aşteaptă! Ted Casselman se uita fix la peretele cu monitoare.

– Ce vrei să spui cu „aşteaptă"? sări vicele. Nu vezi că bate câmpii? De unde a mai scos şi nerozia asta cu Apocalipsa? Ţi-am zis că, dacă o difuzăm din nou în direct, facem o greşeală imensă. Acum mă crezi?

Cotten se grăbi. Bănuia că erau pe cale să oprească transmisia, iar ea trebuia să termine înaintea lor ceea ce avea de expus.

– Fiecare tăbliță a dezvăluit o anumită cale, o taină – aceea de a vedea și de a alege o direcție, în viață, care să ne conducă spre o lume mai bună. O alegere ce precedă o Curățire, întocmai ca aceea trăită de strămoșii noștri – Potopul, care a eradicat răul din lumea lor. Cred că și noi, la fel, putem supraviețui ultimei Curățiri, ororilor ultimelor zile, ce ne vor scăpa definitiv de rău. Tăblița de cristal ne va spune cum să facem asta.

– Privește! zise Casselman, indicând spre imaginile altor televiziuni.

Vicele urmări privirea lui Ted și se opri asupra rândului de monitoare ce transmiteau alte programe internaționale.

– Dumnezeule, ce se petrece?

CNN, BBC, NBC, ABC, CBS și Fox, alături de televiziuni din China, Brazilia, India, Africa de Sud, precum și o duzină de alte posturi se conectau sistematic la transmisiunea în direct a SNN. Chiar și Al-Jazeera o difuza pe Cotten Stone, cu subtitrare în arabă, în partea inferioară a ecranului.

– Toți preiau emisiunea noastră, spuse Ted.

– Mesajul a fost recepționat de marile civilizații ale Atlantidei, de druizii care au construit Stonehenge-ul, de poporul care a plăsmuit statuile de pe Insula Paștelui, de civilizația din sud a maiașilor, de Mali din Africa de vest, de Anasazi – toți dispăruți peste noapte, fără urmă. Au dispărut fiindcă au ținut seama de mesajul din tăblițele lor, și au ales calea cea bună, către o nouă viață. Calea pe care și noi putem păși. Tot ce trebuie să facem este să credem. Nu contează dacă ești hindus, evreu, budist, creștin ori musulman. Să nu ne mai închidem în celule organizate, conduse de grupurile religioase, care își

îndreaptă atenţia mai mult asupra mesagerului decât a mesajului. Toţi suntem legaţi unul de celălalt şi de fiecare vieţuitoare, deopotrivă. Alcătuim o singură fiinţă, şi va trebui să înfruntăm răul din jurul nostru!

Vicele centralei din New York se prăvăli în scaun, de unde urmărea televiziunile internaţionale conectându-se la reţeaua sa. Şopti:

– N-am văzut în viaţa mea aşa ceva!...

Regizorul londonez anunţă în microfonul din cască:

– Întreaga lume e cu ochii pe noi! Nu atingeţi nimic, altminteri vă omor cu mâna mea!

DOUĂ FALEZE

Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.
LUCA 17:21

Replica la transmisiunea SNN fusese fenomenală și, ca urmare a știrii că se va difuza în direct emisiunea de la obelisc, mii de oameni veniseră buluc la Londra.

Pentru a evita blocajele de trafic și pentru un plus de siguranță, Cotten ar fi sosit cu o ambarcațiune: fusese închiriat un vaporaș folosit pentru curse turistice și ținut deoparte, în secret, până în ultimul moment. La lăsarea întunericului, o mașină condusă de un agent Venatori trase la intrarea din spate a hotelului Cadogan și îi purtă rapid pe Cotten și John, pe străzi lăturalnice, către un doc, la o jumătate de milă distanță de monument.

După o cotitură a râului Tamisa și trecând pe sub podul Waterloo, Cotten zări ceva uluitor, lăsând-o cu gura căscată. Acolo, în fața ei, se înălța obeliscul, inundat de valul de lumină al reflectoarelor mediatice. Imaginea îi amintea de o navetă spațială iluminată, aflată chiar înainte de o decolare nocturnă. Acul Cleopatrei se înălța ca o săgeată, direct spre ceruri. „Împrejurarea e mai mult decât adecvată", gândi ea.

Dar ceea ce o făcu pe Cotten să-și țină respirația erau masele de oameni adunate de-a lungul falezei Victoria. John o avertizase că, după difuzarea știrii, se putea aștepta la o mulțime de amatori de curiozități. Dar în fața ei se îngrămădiseră mii de

oameni, formând un zid interminabil de chipuri și trupuri, ce părea să se extindă în toate direcțiile. Piața Savoy, Strand, strada Fleet, Whitehall – o mare imensă de trupuri umane, stând strâns unul lângă celălalt. Privind înapoi la Waterloo, își dădu seama că traficul fusese înlocuit de mulțimea oamenilor care se aplecau peste marginea podului, pentru a o vedea. Chiar și mai departe, în josul râului, podul Westminster era aglomerat, blocând traficul din oraș. Peste râu, vizavi de Acul Cleopatrei, Grădinile „Jubilee" și malurile Tamisei, în ambele direcții, erau înțesate de mase de privitori, la fel – acoperișurile și ferestrele clădirilor, de-a lungul străzilor paralele cu faleza. Toți o așteptau pe Cotten Stone.

Când ambarcațiunea se apropie de treptele spre faleza unde se afla Acul Cleopatrei, o sumedenie de reflectoare ale camerelor foto se îndreptară către Cotten, și un zgomot asurzitor umplu văzduhul.

Ofițeri de poliție ținură libere, special pentru ea, treptele de beton de la marginea apei și delimitaseră – cu funie – o suprafață mică în jurul obeliscului. Alături de John, care o prinse de braț și o ajută să-și mențină echilibrul, Cotten urcă scările jilave, spre cheiul de la baza Acului.

Un bliț venind de sus o făcu să-și ridice privirea. Tempest Star și Bennie trecuseră de funie, pentru a prinde mai de aproape un cadru cu ea. Un ofițer îi puse, urgent, pe fugă.

Pășind pe chei, un reporter îi îndesă un microfon în mână. Se bucură să vadă că avea sigla Satellite News Network împrejurul mânerului.

Cotten ținu microfonul lipit de buze și se adresă mulțimii:

– Bună seara!

Ceea ce urmă îi provocă un fior în tot trupul. Vocea ei umplu aerul din toate direcțiile, trimițând ecoul de-a lungul râului, peste oraș. Părea că aproape

toți cei prezenți aveau un radio portabil sau un telefon mobil, care recepționa transmisiunea simultană media a evenimentului.

Cotten își înghiți respirația, auzind cum sunetul revine spre ea din mii de difuzoare minuscule, aliniate pe străzi, trotuare și poteci ce străjuiau râul.

Când ovațiile mulțimii conteniră, Cotten spuse:

– Nu-mi vine să cred că ați venit în număr atât de mare...

Afirmația ei iscă un nou ropot de aplauze. Dar ea știa că nu erau atât de bucurie, cât de teamă. Cei mai mulți veniseră aici mânați de disperare. Povara răspunderii ce apăsa pe umerii ei era imensă; auzi, răzleț, glasuri strigând după ajutor și voci ce implorau milă.

– Înțeleg de ce ați venit aici, în seara asta, și de ce foarte mulți dintre dumneavoastră stau și ascultă, urmărindu-ne din alte locuri. Sper ca, în această seară, să punem capăt suferinței, întunericului, răului care bântuie printre noi.

Ovațiile se ridicară din nou în văzduh, când vocea lui Cotten reverberă prin parcurile și pe potecile falezei.

O senzație bruscă de panică îi electriză brațele. Dacă tăblița nu se afla în interiorul capsulei timpului? Ce avea să se întâmple cu toți acești oameni?

* * *

Eli Luddington se uita la emisiunea difuzată de SNN pe ecranul mare al plasmei din biroul său. Lângă el, Mariah stătea rezemată cu o mână de umărul lui. Se simțea atât de satisfăcută, de împlinită. Eli o informase că, în curând, va simți înlăuntrul ei pâlpâind o nouă viață...

Fusese aleasă de el să ducă mai departe moștenirea: copilul avea să-i calce pe urme. Chiar acum, acesta creștea în trupul ei. „Ești privilegiată și

binecuvântată", îi spuse el. „Puțini au avut onoarea de a fi creuzetul pentru noua generație a marilor Neflimi". Pentru ea, demult nu mai prezenta niciun fel de importanță dacă Richard avea să se întoarcă sau nu. Se răzgândise. Planul ei cuprindea marea viziune a lui Eli. Își atinse pântecele. Era copilul lui Eli și, odată cu el, venea moștenirea neașteptată a unor beneficii miraculoase.

– Va fi sfârșitul binemeritat pentru durerea pe care ne-a provocat-o stând ca ghimpele în coasta noastră, zise Eli. Camerele de luat vederi o aduseră în prim plan pe Cotten Stone salutând mulțimea, cu preotul lângă ea. Va fi martoră cum bărbatul la care ține cel mai mult se va prăbuși chiar în clipa când ea va cădea în dizgrație. Sângele a milioane de oameni va stropi mâinile ei, în seara asta, dar sângele lui John Tyler i le va mânji pe vecie.

Îi zâmbi Mariahei.

– Răzbunarea rămâne cea mai dulce.

* * *

Vuietul aplauzelor zdruncină fundația platformei de sub Acul Cleopatrei. Când zgomotul se potoli, Cotten făcu un semn din cap spre perechea de ingineri care îi însoțise în ambarcațiune. Cei doi urcară șirul abrupt de trepte și se opriră în fața uneia dintre cele patru plăci mari, montate la baza obeliscului. Aveau la-ndemână chei de mari dimensiuni; slăbiră șuruburile de bronz ce fixau colțurile plăcii, reușind s-o îndepărteze.

Odată culisată placa, descoperiră un fel de cavitate rectangulară. O duzină de reporteri de știri video se apropie în grabă. Cu mare grijă, cei doi ingineri scoaseră la iveală un cufăr din lemn.

* * *

Richard Hapsburg își croi drum prin mulțime. Îi mai rămăseseră câțiva metri până la Ac. O văzu pe Cotten Stone stând lângă John Tyler și privindu-i pe inginerii care scoteau capsula timpului. Fu cuprins de un soi de fior: avea mustrări de conștiință din pricina rușinii. Se întorsese la Eli, implorându-l să-i mai dea o șansă. Cu toate că își dorea, el nu era capabil de cutezanța pe care o dovedise tatăl lui Cotten – Furmiel. Richard simți greutatea SIG-Sauer-ului din buzunarul jachetei sale. Evită perimetrul reflectoarelor, alunecând înainte, până ce ajunse la marginea râului. Nimic nu-l mai despărțea de John Tyler.

* * *

Cotten îi urmări pe ingineri cum manipulau cu precauție cufărul, în timp ce coborau treptele. Se întrebă ce ar fi gândit, oare, Chauncey Wyatt dacă ar fi fost prezent, în calitate de martor, la finalizarea misiunii sale secrete? În seara asta, în locul acesta, lângă râul Tamisa, „Umbre de Fantome" își va fi încheiat misiunea. „Chauncey se va putea odihni în pace...", gândi ea.

Așezară cufărul la picioarele ei, iar Cotten așteptă până când John făcu semnul crucii, binecuvântându-l. Cotten simți că inima îi sare din piept de emoție: destinul ei avea să se împlinească, în noaptea asta, pe malurile râului istoric. Privi împrejur, încercând să absoarbă evenimentul magic. Când ochii îi căzură asupra îndepărtatei cotituri a râului, simți că bucuria o părăsește, înlocuită de neliniște și spaimă. La distanță, deasupra apei, apăruse un fel de pâclă, îndreptându-se spre Ac.

– Ah, Dumnezeule! exclamă ea, înainte de a-și da seama că ținea microfonul în dreptul buzelor.

John se întoarse spre ea.

– Ce se-ntâmplă?

Cotten privi în direcţia opusă, de-a lungul falezei, şi văzu ceaţa rostogolindu-se pe luciul apei. Se apropia de ei, din ambele sensuri.

* * *

Richard vârî mâna în interiorul jachetei şi apucă pistolul. Îl simţea rece şi greu. Îşi aminti cât de ciudat îl ţinuse în mână când trăsese din maşină, la Washington. Sarcina trebuia să fie mai uşoară în noaptea asta. În sfârşit, îşi rememorase viaţa şi o acceptase ca atare. Da, se dovedise slab în ultimele câteva zile, gândindu-se că ar putea să-l implore pe Dumnezeu să-l ierte... Întocmai ca Furmiel. Richard ajunsese aproape să cadă în genunchi, înainte de a-şi reveni în fire. De fapt, de ce să fie tratat cu milă?

* * *

– Deschide cufărul! strigă Cotten.

– Ce e, Cotten? întrebă John.

– Vin spre noi! Arătă cu degetul în direcţia râului. N-avem timp de pierdut.

John îşi îndreptă privirea în josul râului.

– E doar ceaţa, spuse unul dintre ingineri. Nu vă faceţi griji, domnişoară! Se întâmplă des.

– Deschide odată cufărul! urlă ea, poticnindu-se în glas.

Unul dintre ingineri sparse zăvorul şi, cu un scârţâit ruginit, omul săltă capacul.

Cotten scormoni şi răscoli prin conţinut. Hârtii, hărţi, cărţi, documente, pipe pentru tutun, fotografii. „Sfinte Dumnezeule, unde e? Nu-i aici", gândi ea. „Ce se întâmplă, oare, dacă n-am avut dreptate, iar întreaga lume mă urmăreşte"?

Cotten privi înapoi pe râu, sperând că pâcla se va fi risipit. Dar devenise mai înfricoşătoare, blocând

vederea spre poduri. Deja nu se mai putea distinge malul celălalt. Observă că în ambele direcţii, de-a lungul falezei, mulţimea de privitori se dispersa în ceaţa deasă. Nu va fi în stare să salveze pe nimeni. Chiar dacă găsea tăbliţa, iar aceasta confirma ceea ce credea ea, tot nu-i va rămâne destul timp. Cum le-ar putea face tuturor o demonstraţie despre lumina lichidă, în decurs de câteva secunde?

* * *

Lester Ripple stătea lungit în pat, cu ochii pironiţi în sus, spre steluţele luminiscente. Închise pleoapele şi se gândi la Cotten Stone.

Se întrebă: „Ce-o fi făcând în noaptea asta? Oare chiar a înţeles ce am încercat s-o învăţ"? În felul ei, părea să fie mult mai mult conectată la reţeaua energetică decât era el. Era ceva cu fata asta... Ceva special. Poate că, într-o bună zi, se vor întâlni din nou la Starbucks, să bea un „latte". Părea intrigată de tot ce însemna ştiinţă. Avusese o problemă, iar el îi acordase tot sprijinul ca s-o rezolve. Ar fi putut, cel puţin, să bea împreună cu el un „latte", chiar dacă el nu obişnuia să bea cafea. În definitiv, el era un tip care rezolva probleme. Rezolvă, rezolvă, rezolvă!

* * *

Scoase afară cărţi, între care şi patru Biblii. Chauncey scrisese în biletul său că tăbliţa era protejată de cuvântul lui Dumnezeu. Cotten începu din nou să scotocească prin cufăr, când, brusc, reveni la Biblii. Asta era! Secretul era protejat de cuvântul lui Dumnezeu. Biblia!

– Care dintre ele, care dintre ele? se întrebă ea, deschizând-o pe prima, apoi aruncând-o deoparte. O apucă pe cea mai mare – o Biblie legată în piele – şi o separă de celelalte obiecte din capsula timpului. Era grea, prea grea. Cotten trase cartea, aşezând-o în lumina orbitoare a reflectoarelor.

În clipa aceea, auzi mulțimea reacționând împotriva cetii. Ținând la piept voluminosul tom, își aruncă privirea spre faleză. Văzu, deodată, ceva de care se temea.

Ca niște stele strălucitoare în amurg, licuricii se apropiau.

La început doar câțiva, apoi câteva mii. În curând, faleza se umplu de lumină.

Ieșiseră din ceață și se roteau în jurul Acului, în vârf. Împrăștiindu-se pretutindeni, peste faleză și râu, zburau în viteză spre mulțimile de oameni.

Printre cei prezenți se răspândi panica.

Cotten știa prea bine că licuricii nu roiau doar de-a lungul râului, ci pretutindeni, peste orașe și lăcașe unde milioane de oameni ascultau, urmărind emisiunea.

* * *

Richard ținea strâns pistolul în buzunar. Simțea umezeala cetii plutind peste râu. Auzi bâzâitul fraților săi, care se apropiau. Dar dacă femeia asta, Stone, avea dreptate? Dacă ăsta era, pentru el și cei de-o seamă cu el, începutul sfârșitului? Era obosit. Epuizat. Poate că, de fapt, sfârșitul ar fi venit ca o izbăvire, în cazul lui. Nu mai avea nicio tragere de inimă. Mariah îl părăsise. Eli nu-i arăta niciun dram de respect.

Richard ridică arma automată și ținti spre preot. Avea să fie o împușcătură fără cusur, nu existau obstacole care s-o devieze. Degetul i se încovoie pe trăgaci. „Trage", își zise în șoaptă.

Dar nu putu.

Pentru prima oară în viața lui, deveni conștient de enormitatea transgresiunii săvârșite cu ere în urmă. Și poate că acum abia pricepu ce însemna, cu-adevărat, să fii blestemat pentru eternitate.

Richard se întoarse cu fața spre râu și, cu o smucitură din încheietura mâinii, aruncă arma în întunecata, învolburata apă a Tamisei. Se prăbuși în genunchi.

* * *

Cotten sfâșie sforile ce țineau legată Biblia. În cădere, cartea rămase deschisă. Acolo, ascunsă în scobitura filelor, se afla tăbliță de cristal.

O prinse cu amândouă mâinile și se ridică în picioare.

Zumzetul roiului se preschimbă într-un adevărat răget. Ca focul unui furnal, arșița ce răzbătea dinspre demoni îi pârjolea pielea. Mirosul de sulf îi umplu nările. Auzi țipetele oamenilor ce sucombau – nu rezistaseră atacului.

– O, Doamne, ajută-mă! Cuvintele ei răsunară cu ecou peste faleză și de-a lungul râului. Ajută-mă să văd, să aud!

Știa că nu mai rămăsese prea mult timp până ce demonii vor fi luat cu ei sufletele tuturor celor adunați acolo. Credincioșii veniseră să fie martori, să vadă cu ochii lor, așternut pe tăbliță, scrisul lui Dumnezeu. Ținând-o în mână, se uită lung la inscripție. Cuvintele erau scrise în enochiană – limba îngerilor, limba raiului.

Limba moștenirii ei.

Scanând cuvintele, privirea îi căzu asupra referirilor la A Doua Curățire.

– Cotten? i se adresă John.

Rapid, traduse în minte: „Ripple a avut dreptate". Se întoarse către John.

– Spune că Apocalipsa trebuie să se înfăptuiască...

Citind mai departe, își dădu seama că Edelman interpretase greșit glifele antice de pe tăbliță peruană. În enochiană, toate îi erau atât de clare! Iar în partea

inferioară a tăbliței – porțiunea pe care nimeni nu izbutise s-o descifreze, erau înșirate paranteze, simboluri și cifre – teoria firului, a lui Lester Ripple, dovada sa științifică, atestând că *Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru!* Brusc, totul căpăta sens. Dar, din păcate, nu mai avea timp să le dea o explicație amănunțită celor strânși aici, în fața ei, sau milioanelor care o urmăreau, de pe întreg globul pământesc.

Cotton se uită în sus.

– John, El nu spune că a Doua Curățire va fi condusă de fiica unui înger. Spune că fiica îngerului îi va alunga.

Recunoscu, abia acum, că până și Chauncey înțelesese greșit.

Mesajul de pe tăbliță nu era destinat lumii, ci ei. Ultimul secret nu conținea o simplă referire despre ea, ci era un mesaj de la Dumnezeu *pentru* ea.

Deodată, știu că are puterea de a învinge demonii. O avusese dintotdeauna.

Înțelese limpede.

N-avea să-i învețe pe toți lumina lichidă. Trebuia să creeze realitatea – conștiința ei va exista în lumea nouă, iar conștiința ei îi va include pe toți acești oameni. Va fi liberul lor arbitru și va alege lumea ce va reprezenta realitatea lor.

Îi va călăuzi departe de durere, de suferință, de întuneric.

Cotten strânse tăblița puternic și o înălță mai sus. Masa de oameni reacționă pe loc, implorând – cu rugi – ajutorul izbăvitor.

Lumina orbitoare a licuricilor căzu pe suprafața cristalului, întorcându-se, reflectată, în săgeți de curcubeu. Reflecția se opuse strălucirii intense a licuricilor cu o forță atât de puternică, încât păru să le fi oprit avântul, pentru un moment.

În secunda aceea, Cotten se cufundă toată în lumina lichidă. Blocă pătrunderea răgetului și a focului mistuitor al demonilor. Simțurile îi deveniră, în mod acut, conștiente de ceea ce se desfășura în fața ei și, brusc, avu viziunea a două faleze. Prima era aglomerată, cu mii de suflete ce alergau disperate spre ea, agățându-se de ultimele lor clipe de viață. A doua era o oază a liniștii și a tihnei – frunze în culorile toamnei pluteau în briza răcoroasă. Mulțimi mari de oameni se zăreau și aici, dar fiecare chip uman avea o expresie de mulțumire, fericire și pace. Valurile mici ale râului străluceau în lumina caldă a soarelui – diamante sub cerul albastru. Aerul era proaspăt și dulce. Orașul scânteia. Aceasta era realitatea pe care o alese pentru ea însăși, și aici îi va așeza pe toți – pe toți cei ce vor vrea s-o însoțească –, în această realitate a ei.

Trebuia să le arate calea și să-i ia cu sine doar pe cei ce credeau în ea. Știind că acesta era momentul – singurul, n-avea să mai urmeze altul –, apucă tăblița de cristal și păși pe cea de-a doua faleză.

LACUL ALIGATORILOR

Există două moduri de a-ți trăi viața. Unul pornește de la ideea că nimic nu este miraculos. Iar celălalt, dimpotrivă – că totul este miracol.

ALBERT EINSTEIN

Cotten se uită afară, pe fereastră. Își lăsă privirea să alunece peste întinsul apei. Faptul că se afla aici, în cabana lui Thomas Wyatt, îi strecura în suflet o pace nesfârșită. Luciul schimbător al lacului, aproape ca o vietate, o vrăjea. Fenomenul acesta procura ființei sale calmul de care avea atâta nevoie.

Era locul ideal pentru a lua marea decizie a vieții ei.

Păși pe verandă, sorbind ceaiul cald din cana grea pe care o ținea în mână. Iarna invadase pădurile îndepărtate a Floridei de Nord, trimițând un aer rece, revigorant. Lui Cotten nu-i păsa. Asprimea frigului curat și proaspăt era plăcută.

Auzi sunetul unor anvelope scrâșnind pe drumul pietruit de la intrare și o mașină apropiindu-se prin pădurea de brazi. Cotten merse până la capătul verandei și observă Mercedes-ul Sedan parcând sub unul dintre numeroșii stejari seculari, risipiți de-a curmezișul celor cincizeci de acri de regiune împădurită. monseniorul Philip Duchamp deschise portiera șoferului și ieși afară. Își flutură prietenos mâna, înainte de a trage de mânerul ușii din dreapta.

John Tyler se ivi din mașină, făcându-i și el un semn cu mâna.

– Acesta e locul? întrebă el, în timp ce amândoi se apropiau de verandă.

– Da, ăsta e, răspunse Cotten, zâmbind. Își încolăci brațele în jurul lui când John ajunse lângă ea. Înainte de a se da un pas înapoi, îl sărută ușor pe obraz. Deci, acum ești Eminența-Voastră, cardinalul John Tyler. Făcu o reverență și zâmbi cu toată gura.

– Nu fac altceva decât să mă țin cu ghearele de trepte, în urcușul pe scara ierarhică, îi replică ironic John.

– Și, Monseniore, spuse Cotten, ca întotdeauna, este o adevărată plăcere să vă revăd. Îi însoți spre ușă. Domnilor, sunt nespus de bucuroasă că ați putut veni. Cu ce să vă servesc? Ciocolată caldă, ceai verde?

– O ciocolată caldă ar fi nemaipomenită, recunoscu Duchamp.

– La fel, zise John, în timp ce el și monseniorul luau loc pe scaune, în jurul mesei de sufragerie.

Duchamp luă un ziar de pe masă și citi: „S-au semnat acorduri internaționale de pace". Zâmbi, înainte de a continua cu glas tare:

– Da, s-au conceput și confirmat tratate pe întreg cuprinsul planetei: liderii lumii noi au optat pentru căi pașnice. Privi la Cotten, apoi la John. Cine și-ar fi închipuit vreodată că va veni ziua asta?

– Pentru cei care s-au îndoit de existența miracolelor, zise John, iată dovada!

Cotten așează pe masă două cești fierbinți de ciocolată caldă, apoi luă loc în partea opusă celor doi.

– Încă nu m-am dezmeticit, Cotten, nu mi-am revenit total. Doamne, câte s-au putu întâmpla! spuse Duchamp.

Ea sorbi din ceaiul verde, înainte de a răspunde.

– Nu mi-am dat seama, nici măcar un minut, că eram în pregătire chiar din ziua în care am ajuns în

Peru și până în momentul când stăteam pe faleza Victoria. În acea clipă, cuvintele lui Yachaq mi-au revenit în memorie. Mi-a zis că, așa cum în pădure există mai multe poteci ducând spre destinații diferite, la fel și cărările vieții se așternîn fața noastră, zi de zi, clipă de clipă. Noi nu facem altceva decât să alegem, simplu, pe care s-o urmăm. El m-a învățat să privesc cu alți ochi. Acolo, lângă Acul Cleopatrei, am fost sigură că știu ce trebuie să fac. Să aleg o nouă cale pentru toți cei care erau pregătiți. Am decis, în numele lor, ca ei să facă parte din realitatea mea – acest loc hărăzit.

– Un fel de schimb de macaz, ca la tren, precizăDuchamp, și astfel toți cei din spate trec pe linia ta?

– Exact, spuse Cotton, încuviințând din cap. Acum fiecare are șansa de a-și alege o altă direcție, de a-i da un alt sens vieții proprii, fără amenințarea imediată a răului, care – o știm cu toții – devora în neștire suflete inocente, chiar sub ochii noștri.

– Asta nu înseamnă că va sufla mereu vânt prielnic în pânzele navigatorului... Răul există în continuare, adăugă John. Dar, oricum i-am spune – forța intenției, legea atracției, lumina lichidă, ceea ce trebuie să pricepem este că toate posibilitățile ne sunt deja date și că fiecare poate opta asemeni lui Cotten. Oricare dintre noi e liber să facă alegeri bune, mergând pe cărări luminoase, fără hățișuri, iar răsplata finală va fi Împărăția Cerurilor.

Duchamp așează ziarul pe masă.

– Dar rămâne marea întrebare: ce se va întâmpla în continuare?

– De aceea suntem azi aici, răspunse John.

– Ce vrei să spui? se interesă Duchamp.

– În lumea pe care am lăsat-o în urma noastră, Satana și armatele sale au mai găsit de lucru, zise John. Mai sunt încă foarte mulți, rămași în urmă, care merită să fie salvați.

– Avem puțin timp la dispoziție pentru a face asta, continuă Cotten. Mesajul lui Dumnezeu declara că va urma o Curățire finală ce va spulbera răul pentru totdeauna.

John așeză cana pe mânerul scaunului.

– Secretul trebuie dezvăluit și celor rămași să aștepte Sfârșitul Zilelor.

Brusc, Duchamp păru a înțelege, privind-o pe Cotten.

– Deci, rămâi aici, unde pacea va dăinui o mie de ani, sau revii să-i ajuți pe cei care se confruntă cu amenințarea Sfârșitului Zilelor? Părea căzut pe gânduri – bătea, absent, darabana în masă cu buricele degetelor.

Cotten zise:

– John, vrei să facem o plimbare?

– Cu mare plăcere. Se ridică și se uită la monsenior. S-ar putea să dureze...

– Cu o privire atotștiutoare, Duchamp ridică ziarul. Petreceți cât timp doriți, Eminența-Voastră.

Cotten și John ieșiră pe verandă, iar de acolo se îndreptară spre pontonul așezat pe lacul din fața cabanei. Merseră până la capătul lui și se opriră, tăcuți, scrutând țărmul îndepărtat. Apa întunecată se lovea de piloni, cu un clipocit ușor. Briza dulce vălurea apa, legănând tandru luntrea legată de stâlp.

– Sunt decisă să mă întorc, zise Cotten.

– Știam că asta vei face. Te voi însoți.

– Nu, zise ea, întorcându-se spre John și atingându-i fața cu palma. Tu ar trebui să stai aici. *Trebuie* să mergi, dar nu ești silit. Sunt atâția oameni, aici, care au nevoie de credința ta, de vorbele tale călăuzitoare, de înțelepciunea ta. Ai putea să-i înveți, să-i povățuiești.

– Știu asta, Cotten, dar nu ești singura căreia Dumnezeu i se adresează, uneori. Mai primesc și eu un mesaj, sau două, de la El, din timp în timp.

Oamenii au ajuns deja să înțeleagă. Uită-te la titlurile din ziarul de azi, zise John. Iar Duchamp poate face față singur grijilor de aici.

– Știu că poate. Doar că, dacă ți se va întâmpla ceva din cauza mea...

Vântul îi suflă lui Cotten părul în față. John i-l aranjă cu duioșie, potrivindu-i-l după ureche.

– Chiar vrei să te întorci fără mine? întrebă el, luând-o de mână.

Ea zâmbi.

– Nu.

– Atunci, rămâne stabilit.

Ea își coborî privirea, îndreptând-o spre apă. Voia să-i mai spună ceva, dar n-avea curaj. „Hai, spune, Cotten", gândi ea. „Ridică ochii și vorbește".

Dar nu trebui să facă niciun efort, căci John îi puse ușor mâna sub bărbie și o ridică spre el.

– Ce este? întrebă el.

Cotten deschise gura, dar nu putu da glas cuvintelor.

John înclină din nou capul, ca și cum ar fi vrut să întrebe încă o dată ce se petrece.

– John..., începu ea, apoi făcu o pauză. Când ai avut accidentul, la Londra, mi-a fost teribil de teamă că te voi pierde pentru totdeauna, și eram atât de furioasă pe mine însămi!

– N-a fost vina ta.

– Întotdeauna voi simți că am fost vinovată, dar nu asta voiam să-ți spun. Mă simțeam tulburată din pricina unui lucru pe care nu-l făcusem, adică... nu ți-l împărtășisem. Șovăi, apoi continuă, într-un târziu. Vreau să știi că te iubesc.

O luă în brațe.

– Am știut dintotdeauna. Și eu te iubesc nespus.

Rămaseră îmbrățișați multă vreme, apoi se dădură un pas înapoi, pentru a privi spre orizontul îndepărtat.

– Așadar, purcedem? întrebă Cotten.

– Purcedem, zise John.

Ea închise ochii și se lăsă cuprinsă de lumina lichidă.

*
* *

Dinăuntrul cabanei, monseniorul Philip Duchamp își ridică privirea, ațintită până nu demult în paginile ziarului. Seara arunca peste lac un văl de întuneric, iar umbre prelungi înghițeau țărmul din depărtare. Abia putu să deslușească luntrea, ce plutea priponită la capătul pontonului pustiu. Duchamp contemplă serenitatea scenei, apoi se reîntoarse la citit.

SNN Breaking News: O epidemie de sinucideri cuprinde întreaga lume

ROMA - Într-un comunicat dat presei, Vaticanul afirmă că amploarea valului de sinucideri ce a cuprins întreaga lume este cauzat de posedări demonice.

E OARE POSIBIL CA ÎN FAȚA OCHILOR SĂ AVEM SCRISUL DE MÂNĂ AL LUI DUMNEZEU?

În Anzii peruani, printre ruinele unei civilizații antice, este descoperită o tăbliță de cristal, veche de peste cinci mii de ani. Pe ea sunt gravate misterioase glife, conținând o taină ce ar putea pecetlui soarta tuturor pământenilor. Dar aceasta este distrusă înainte de a fi fost tradusă. O altă tăbliță, găsită printre ruinele aparținând neamului anasazilor, sub terasamentele stâncoase din New-Mexico, dispare în același mod bizar, înainte de a-i fi fost dezvăluit secretul. Din cele douăsprezece tăblițe originale încredințate liderilor spirituali ai lumii antice chiar de către Demiurg, va rămâne doar una. Pe suprafața ei un curios indiciu: „Pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să treci ața prin urechile acului"...

O singură persoană poate dezlega misterul, prin descifrarea mesajului dedicat lumii întregi: jurnalista Cotten Stone. Aventurându-se în negurosul labirint, Cotten va dejuca planul Nephilinilor de a fi ei cei dintâi descoperitori ai ultimului secret. Ea se va întâlni - față în față cu destinul: miraculoasa moștenire o va îndemna să-l înfrunte pe Fiul Întunericului.

"Fascinant, îți taie răsuflarea. Sholes și Moore sunt niște povestitori adevărați, cu ochi pătrunzători și suflete de artiști. Acest roman vă va plăcea cu siguranță!"

Gayle Lynds, New York Times, autorul romanului "*Ultimul Maestru Spion*", declarat bestseller de către ziarul "New York Times"

"O carte care te pune pe gânduri după ce o termini de citit. Mulți ani de-acum încolo am să mă gândesc la "Ultimul secret".

Nelsoln Erlick, autorul romanelor "*Soluția Xeno*" și "*Frontul Germenilor*"

ISBN 978-973-749-741-3

Lei 30,00

www.editurauniversitara.ro